DANIELLE BOONSTRA

Înainte să fiu EU

Colecţie nouă DESPRE SUFLET

Danielle Boonstra

Înainte să fiu eu

– roman –

TITLU ORIGINAL: **Without fear of falling**
AUTOARE: Danielle Boonstra

First published by Soul Rocks Books, 2013
Soul Rocks Books is an imprint of John Hunt Publishing Ltd.,
Laurel House, Station Approach, Alresford, Hants, SO24 9JH, UK

Traducător: **Cătălin Pena**
Redactor: **Daniel Voicea**
Art director: **Daniela Nae**
Tehnoredactor: **Florin Curăvale**

Tel.: 0744 657 235, 0744 657 237; Fax: 021-224 31 86
E-mail: office@hogpg.ro
www.hogpg.ro
Comenzi telefonice: 021-224 31 83
Comenzi email: comenzi@hogpg.ro

ISBN: 978-606-8403-89-2

Bunicului meu, J.W.L Scruton.

Totul a pornit de la tine.

Izbăvirea nu e niciodată accidentală. Celor ce le este dat să se întâlnească se vor întâlni, pentru că împreună pot avea o relație sacră. Sunt gata unul pentru celălalt.
A Course in Miracles (M7)

Inima mea și inima ta sunt prietene foarte, foarte vechi.
Hafiz

CAPITOLUL 1

Există un loc pe lumea aceasta unde vântul îţi poate tăia aripile şi umfla pânzele în acelaşi timp. Eu am trăit aici dintotdeauna. Locul acesta te face să te simţi deprimat şi inspirat în acelaşi timp... vulnerabil şi cu toate acestea în siguranţă. Se află la capătul îndepărtat al unei peninsule, înconjurat de două întinderi de apă care se unesc în cel mai liniştitor şi cristalin albastru. Una dintre întinderile de apă este agitată, cealaltă este calmă. Dragostea şi frica se ciocnesc pe ţărmurile acestea şi cu toate acestea doar una poate fi adevărată.

Eu prefer dragostea.

Tobermory este un orăşel canadian, mic şi firav care atrage scufundători şi globetroteri de pe te miri unde. Cu toate acestea cei care au reşedinţa aici tot anul sunt puţini. E nevoie de un suflet puternic pentru a îndura liniştea nordului. Liniştea e mai puternică decât adevărul. Acoperă toate lucrurile pe care nu vrem să le auzim. De aia nouă ne place zgomotul.

Tobermory poartă semnele istoriei sale. Epavele navelor eşuate se găsesc cu uşurinţă şi poveştile lor sunt spuse instant tuturor celor care vor să le asculte. Şi noi oamenii purtăm semnele noastre. Cei dintre noi ale căror familii locuiesc aici de mai multe generaţii, am trecut prin multe ierni aspre şi tot atâtea momente de cumpănă.

Cei care au venit mai recent sunt aici pentru a scăpa, pentru a se regăsi. Regăsirea de sine e ceva aşteptat atunci când eşti înconjurat de liniştea de aici, dar foarte rar se şi ajunge la ea.

Cel mai mult îmi place în noiembrie când magazinele se închid, iar sezonul de pescuit la copcă mai are încă de aşteptat. O răceală sigură pluteşte în aer. În aceste momente oraşul meu nu mai are aproape nimic în comun cu destinaţia turistică însorită în care se preschimbă în timpul verii. Simţi un murmur gol, de parcă simfoniile de voci care se strâng aici în lunile călduroase se estompează încet dar nu de tot în fundal... de unde continuă să se facă auzite. Mergem prin oraş acompaniaţi de ele, fără să le luăm în seamă, în timp ce avansăm spre întunericul rece care stă să vină. Existăm acolo.

Am trăit toată viaţa în Tobermory. Numele meu este Suellen Scarlett Stewart, dar toată lumea îmi spune Ellie. Mama mea avea 17 ani când m-a născut şi până la vârsta aceea dezvoltase o întreagă obsesie pentru filmul *Pe aripile vântului*.

Cândva am întrebat-o de ce mi-a pus numele după sora plângăcioasă şi răutăcioasă şi nu după eroină. Răspunsul ei: „Nu te amăgi, Ellie, Scarlet era la fel de răutăcioasă."

Niciuna dintre noi nu am fost vreodată mai la sud de Owen Sound. Eu una nici nu am părăsit peninsula. Dar în timp ce Frances s-a lamentat mereu în legătură cu viaţa sa prea monotonă, eu am trecut mereu uşor peste asta. În mintea mea, am fost peste tot.

M-am lovit de mai multe probleme în cei 22 de ani ai mei, dar liniştea a fost mereu acolo, aşteptând în culisele minţii mele cu un zâmbet plin de viaţă şi o sprânceană înţelegătoare.

Am avut viziuni încă de când eram mică. Viziuni care m-au liniştit sau m-au copleşit în funcţie de ceea ce aduceau. Am văzut imagini cu mulţimi încolonate de oameni, cu o sanie trasă de cai care urcă un deal acoperit de zăpadă, o junglă densă plină de oameni înarmaţi cu suliţe... şi lista poate continua. Îmi apar în minte repede şi clar, apoi dispar.

Când eram mică, îi povesteam nerăbdătoare mamei, tot ce vedeam, până la ultimul detaliu şi din fericire mă credea de fiecare dată. Prima viziune pe care îmi amintesc că am descris-o mamei începea pe malul unui râu cu malurile pline de papură mai înaltă ca mine, groasă ca butucul şi la fel de tare. Mă vedeam pe mine, adolescentă trimiţând în josul râului, o păpuşă pe o plută.

– Cum arăta păpuşa, Ellie? a întrebat ea calm.

I-am povestit amintindu-mi momentul de parcă abia se întâmplase.

– Semăna cu un copil adevărat, dar nu se mişca aşa că trebuie să fi fost o păpuşă. Şi pe mine mă văd plângând. Nu vreau să rămân fără păpuşa mea.

Amuzamentul ei iniţial s-a transformat, chiar sub ochii mei, într-o nelinişte veritabilă. A doua zi, Frances nu a mai rezistat şi m-a dus la doamna Dawes, o „parapsiholoagă" locală şi patroana magazinului de alimente bio, *The Natural Touch*. Aveam opt ani.

Locuitorii din Tobermory o considerau pe doamna Dawes ţigancă, clarvăzătoare, ghicitoare... Dar ea nu era de acord cu niciuna dintre aceste definiţii. Ea susţinea că toată lumea are darul de „a vedea" lucruri şi singura ei specializare era că ea „vedea" mai mult ca alţii. În timpul zilei lucra la magazin, iar seara ducea oamenii în camera din spate unde îi ajuta cu intuiţia ei desăvârşită, cu mâinile vindecătoare sau pur şi simplu ascultându-i.

Îmi aduc aminte de ziua în care ne-am dus la magazin şi în loc să cumpărăm bulgur, kale sau prăjiturele cu roşcovă, am mers mai departe spre capătul din spate al magazinului. Pe drum, în timp ce treceam pe lângă coşurile cu produse, am rezistat tentaţiei de a mă agăţa de un baton de lemn dulce. Mi se părea mereu că magazinul acesta miroase a patchouli, miere şi grâu dar în ziua aceea era ceva în aer, ceva mai uşor şi cu toate acestea mai greu. Atmosfera era conturată de certitudine, de parcă aş fi păşit într-un scenariu deja pregătit pentru mine. Mă simţeam în siguranţă deşi nu ştiam de ce ar fi trebuit să mă tem.

Pentru mine aducea mai mult cu o vizită la doctor. Aveam opt ani. Nu aveam niciun termen de comparaţie, niciun context.

Doamna Dawes era drăguţă şi zâmbea larg. Avea privirea liniştită şi întrebătoare. Nu se arăta niciodată surprinsă sau măcar plictisită, doar răbdătoare. Când mama i-a spus despre viziunile mele, doar a dat din cap şi a zâmbit. Era un pic mai scundă decât mama şi un pic mai împlinită. Formele ei erau la fel de liniştitoare ca vocea ei molcomă şi ca felul în care îmi zicea „Iubita". La doamna Dawes găseai mereu ceva de care să te agăţi. Părea că e acolo să te ajute.

În timp ce se întorcea spre mine s-a aplecat puţin ca să nu mă privească de sus. Şi cu ochii ei mari şi albaştri încadraţi de părul lung şi roşcat s-a uitat direct prin mine.

– Te sperie viziunile, dragă?

– Nu prea. Nu e cine ştie ce. Câteodată văd oameni plângând, dar nu ştiu de ce. Atunci le opresc, am răspuns cu glas timid.

– Oh? Poţi să le opreşti? Interesant, remarcă ea încet în timp ce multiplele ei brăţări zdrăngăneau de la felul cum îşi ridica contemplativ degetul arătător şi îl sprijinea lângă gură.

Eram un mister şi cu toate acestea părea că doar în câteva momente mă descifrase şi de atunci înainte mă va înţelege mereu.

– Ce e interesant? Ce? Ce e?! mi-am întrebat agitată mama cu părul ei blond fluturând deasupra feţei sale în formă de inimă.

– Calmează-te, Frances. Sperii fata. Nu pot să bag mâna în foc dar se pare că fata ta are nişte viziuni şi dacă ar fi să îmi dau cu părerea cred că sunt viziuni ale unor vieţi anterioare.

Vocea doamnei Dawes era blândă. Îmi amintesc cum mama a rămas cu ochii aţintiţi la mine pentru câteva momente, cu gura căscată şi cu figura pe jumătate impresionată, pe jumătate terifiată. În tot timpul acesta tot ce îmi trecea prin minte era: Ce naiba sunt alea, vieţi anterioare?

– Vieţi anterioare? Eu am crezut că visează cu ochii deschişi sau ceva? Cum putem să fim siguri că sunt viziuni? o întrebă mama pe clarvăzătoare.

– Nu cred că asta e problema, Frances. Viziunile acestea nu apar fără motiv. Există lucruri care au nevoie de vindecare în viața lui Ellie. Trebuie să învețe ceva din ele și mai mult, să îi învețe și pe alții din experiența ei.

Mama s-a gândit la asta pentru un moment, apoi mușcându-și buzele și uitându-se la mine o întrebă:

– Pe cine ar trebui să învețe?

– Asta va trebui să i se arate, la un moment dat, nu? spuse doamna Dawes făcându-mi cu ochiul. Între timp, îți dau un remediu naturist pe care să-l ia atunci când are stări de anxietate. Sigur nu are efecte adverse.

Frances s-a simțit ușurată, măcar într-o mică măsură. Îmi trecea mâna prin păr de parcă mi-ar fi reconfirmat că am rămas copilul ei. I-a mulțumit doamnei Dawes fără să se uite în ochii ei și apoi a întrebat ce ar mai trebui să facă pe lângă administrarea remediului naturist.

– Doar să o supravegheați bine. Și Ellie, nu ai de ce să îți faci griji. Ce s-a întâmplat în viziunile tale nu are legătură cu prezentul. Dar acum în prezent o să vină momentul vindecării. Acum se va întâmpla miracolul.

Mi-a mângâiat apoi căpșorul blond și m-a atins cu mâna ei pistruiată pe obraz. Am apreciat bunătatea ei, dar încă nu puteam să deslușesc ce se întâmpla. Viziunile astea mă făceau specială sau ciudată?

– Sunt ciudată? am murmurat.

– Ce spui tu acolo, iubita?

– A întrebat dacă ești ciudată, a clarificat Frances.

Doamna Dawes își lăsă capul pe spate și râse ca și cum ar fi încercat să îmi transmită că ar fi trebuit să mă liniștească mai devreme.

– Nu, Ellie, nu ești ciudată deloc! Toți primim diverse daruri în diversele vieți pe care le trăim. Acesta e darul tău. Nu înseamnă că ești mai ciudată sau mai puțin ciudată ca alte persoane. E doar un

instrument, ceva care să te ajute în viață și dacă vrei tu, să îi ajute și pe alții. Înțelegi?

Am dat din cap și din acel moment m-am decis să am încredere în ea.

– Știi, draga mea, aș avea nevoie de un pic de ajutor pe aici. Crezi că ai putea să mă ajuți și pe mine Vinerea după ore? Ai putea să dai cu mătura și să mă ajuți să aranjez marfa pe care o primesc. Asta dacă e în regulă cu mama ta, desigur.

M-am uitat la mama cu ochii plini de speranță. Ea îmi zâmbi și îmi spuse că atâta timp cât mă duc direct acolo când ies de la școală și vin imediat acasă când termin, ea nu are nimic împotrivă. I-am mulțumit în timp ce încercam să o îmbrățișez. Gândul că o doamnă în toată firea ca doamna Dawes avea nevoie de ajutorul meu mă făcea să mă simt tare bine. Doamna Dawes mă făcea să mă simt normală. Cumva mă simțeam în siguranță lângă ea. Îmi amintesc că mă gândeam de ce nu am și eu o mamă ca doamna Dawes.

În timp ce ieșeam din magazin, mama îmi spuse:

– Va trebui să ai răbdare cu mine, fata mea. Eu abia îmi văd capul cu ale mele și acum a apărut și chestia asta. Știi... tu, tu crești așa de repede și parcă simt că te voi pierde din nou.

– Din nou? am întrebat.

– Ce?

M-am uita la ea.

– Ai spus „din nou", mami. Ai spus că simți că mă pierzi din nou.

Dădu din cap că nu și în același timp încercă să îmi alunge comentariul cu un gest dezaprobator din mână.

– Nu am vrut să spun asta. Nici nu știu de ce am zis-o.

O imagine cu o femeie mai în vârstă, mama mamei mele, îmi trecu în fugă prin minte.

– Arăți ca bunica când faci așa.

Frances se uită la mine cu o severitate glumeață.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ellie. Te rog să nu mai spui asta niciodată.

Nu am prea multe amintiri legate de bunicii mei, pentru că s-au mutat în Florida înainte ca eu să împlinesc doi ani. Unchiul meu Hamish a urmat cursurile Universităţii de Medicină din Toronto apoi a continuat cu rezidenţiatul pe care l-a făcut în Sarasota. Până la urmă s-a stabilit acolo aşa că părinţii lui Frances s-au mutat şi ei ca să îi fie mai aproape. Când mama a întrebat de ce, bunica mea i-a spus:

– E doctor, Frances. Poate să aibă grijă de noi. Şi până la urmă ce să mai facem noi în Tobermory?

Mama spunea că ar fi vrut să le spună să rămână pentru ea şi pentru mine, dar nu a făcut-o. Până la urmă oricine poate face un copil. Să ajungi doctor e mai important. Îţi trebuie minte şi talent. Hamish avea perspective mai bune decât ar fi putut avea vreodată Frances.

Astfel John şi Jody Stewart au devenit doar imagini pentru mine. Oameni care trimit şi cer poze cu mine. Oameni al căror pregnant accent scoţian îl ascultam în telefoane lunare date cu scopul de a mima un minim interes. Oameni care nu găseau niciodată momentul oportun pentru a mă vizita pe mine sau pe mama. Eu nu le-am simţit niciodată absenţa, dar Frances a simţit-o şi pentru asta m-am simţit şi eu afectată.

Sora bunicii mele, Deborah, a plecat din Bruce la câţiva ani distanţă. S-a mutat la Sauble Beach cu prietenul ei şi nu s-a mai uitat înapoi. Frances a cumpărat casa lui Deborah bucuroasă că a scăpat de casa veche şi plină de lilieci ce aparţinuse părinţilor ei. Singurele mele amintiri despre acea casă sunt sunetele ascuţite scoase de lilieci care păreau a veni de pretutindeni şi felul în care sunetele astea o scoteau din sărite pe mama. Noua noastră casă era o casă clasică din lemn, de culoare gri cu o uşă vopsită grena. Scările mai scârţâiau, dar perdele de lumină se revărsau fără efort prin fiecare dintre ferestre pe rând, de parcă soarele se decidea de-a lungul zilei prin care dintre

ferestre să își trimită razele. Casa avea priveliște spre golf unde se puteau urmări momentele în care bărcile veneau și plecau.

Mi-a plăcut mereu să privesc la farul de pe partea îndepărtată a lacului. Încă de când eram mică îmi imaginam că acolo se află un om bătrân care ne veghează și are grijă să fim în siguranță. În realitate el nu exista. Nu a mai fost nimeni angajat acolo din anii '50, dar cumva îmi plăcea ideea că cineva mă veghează.

CAPITOLUL 2

După prima noastră întâlnire, am ajutat-o vreme de şase ani în fiecare zi de vineri, după ore. Datorită acestui timp petrecut cu doamna Dawes la magazin am reuşit să nu îmi pierd minţile. Atâta timp cât o aveam pe doamna Dawes cu care să vorbesc, nu mai aveam nevoie de altceva. Găseam în ea o prietenă empatică şi care nu mă judeca. Copiii de la şcoală erau ca un zgomot de fundal. Erau nelipsiţi dar se cereau ignoraţi.

În prima zi de vineri în care m-am prezentat la muncă, primele cuvinte pe care le-am scos au fost cele pe care le ţinusem în mine întreaga săptămână trecută:

– Ce naiba sunt alea vieţi anterioare?

– Oh, Ellie! izbucni ea în râs. Îţi place să treci direct la subiect, nu?

Mie mi s-a părut o întrebare retorică, aşa că nu am simţit nevoia să răspund la ea aşa că am tăcut şi am aşteptat.

– Tu, draga mea, nu ai fost mereu Suelllen Stewart. Te-ai născut şi ai murit de mai multe ori. Ai fost şi bărbat şi femeie. Şi de fiecare dată când te întorci primeşti ceea ce pare a fi un set diferit de situaţii şi cu toate acestea rezultatele sunt mereu aceleaşi. Eşti într-o continuă căutare după ceva ce ai deja. Toţi suntem aşa şi aşa vom

fi toți cât ține lumea. Între timp, ne naștem și murim, din nou și din nou.

Îmi amintesc că am clipit către ea de câteva ori apoi am văzut-o cum râde din toată inima. Era clar că spunea ceva important și cred că îmi aduc aminte întreaga expunere, dar nu aveam nicio idee ce voia să spună. Mă întrebam dacă o să reușesc vreodată să înțeleg.

Viziunile au continuat să apară într-o ordine ce părea aleatorie. Eram tânără, eram bătrână. Eram un bărbat chipeș, o femeie bătrână. Imaginile se succedau și se schimbau.

O dată, în timp ce mergeam cu mașina împreună cu mama mea am întors capul și în locul ei era un om cu un turban care se ruga. Am știut imediat că era vorba de mama mea dar ceea ce vedeam era imaginea ei de acum mult timp și dintr-un loc îndepărtat. Nu i-am spus nimic însă. Nu pentru că s-ar fi supărat ci pentru că nu îmi plăcea să vorbesc despre viziunile mele. Nu îmi plăcea să fiu diferită.

Cu toate acestea, doamnei Dawes îi spuneam des ce vedeam. De cele mai multe ori se limita să spună: „Interesant." Din când în când îmi cerea mai multe detalii ascultând cu buzele strânse și cu sprâncenele încruntate.

Întrebările ei mă ajutau să îmi depășesc ușor, ușor teama legată de viziuni. Ele au rămas de scurtă durată dar odată cu trecerea timpului am început să le deslușesc mai repede înțelesul. În loc să mă chinuiesc să înțeleg ce vedeam m-am lăsat pur și simplu dusă de poveste și astfel sensul viziunii mi se dezvăluia fără niciun efort.

Îmi aduc aminte că am avut o scurtă viziune despre o femeie care făcea pâine într-un cuptor de piatră. Aproape imediat am știut că întâmplarea avea loc în jurul anului 1600 și femeia eram eu. La picioarele mele se juca un băiețel mic și am avut senzația foarte puternică că băiețelul era mama mea, Frances.

Altă dată m-am văzut stând într-un cort în jurul unui foc cu un grup de bărbați. Eu eram un tânăr și vedeam cum dau mai departe pipa unui tânăr. Știam că e doamna Dawes. I-am spus și ei despre ce văzusem și mi-am dat seama că era intrigată.

– Eram îmbrăcată cu pene? m-a întrebat ea imediat.

M-am forțat să îmi amintesc închizându-mi ochii și strângându-i tare.

– Da. Erai. Aveai pene în jurul capului ca personajul din Peter Pan. Aveam impresia că ești foarte deștept. Îmi doream ca tu să fi fost tatăl meu, pentru că erai mult mai înțelept și mai bun la suflet decât era el.

Ea mi-a zâmbit și mi-a răspuns imediat:

– Știu, iubita.

Îmi aduc aminte că mă tot întrebam cum de știa, dar eram hotărâtă să nu întreb. Cumva mă gândeam că într-o bună zi o să aflu de la sine ce a vrut să spună.

În toată această perioadă mama își făcea din ce în ce mai rar cumpărăturile la magazinul de produse bio. Se ducea până la Owen Sound ca să își facă proviziile de verdețuri, vitamine și tămâie. Frances nu spunea nimic rău despre doamna Dawes, dar simțeam că ceva e în neregulă. Neavând un tată, mă liniștea gândul că trebuia să am eu grijă de mama și de „șefa" mea. Simțeam că Frances nu mă va lăsa să fac asta.

Cu cât petreceam mai mult timp cu doamna Dawes, cu atât deveneam mai relaxată în legătură cu ceea ce vedeam. După ceva timp am început să am și viziuni legate de prezent și viitor.

Îmi amintesc un vis profund pe care l-am avut la vârsta de nouă ani. Visam că îmi pierdusem răsuflarea. Brațul stâng îmi amorțise iar pe dreptul îl țineam apăsat la piept. Luptând după aer încercam să țip, dar niciun sunet nu îmi pleca de pe buze. Îmi amintesc că eram înspăimântată apoi dintr-o dată calmă. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost ceasul cu cuc care se afla în fața mea și care suna ora trei, dojenindu-mă.

Când m-am trezit în dimineața următoare, doamna Fisher, vecina noastră, plângea alături de mama în bucătărie. Domnul Fisher murise în timpul nopții. Coborâse în bucătărie după un pahar de apă, la ora trei dimineața și nu se mai întorsese niciodată în pat.

Pentru câteva momente am fost copleşită de vină de parcă eu l-aş fi omorât cu gândul. Am simţit cum lacrimile îmi joacă în ochi şi o panică subită mă cuprinde. Mai aveam puţin să fug spre doamna Fisher şi să mărturisesc ce văzusem cu o seară înainte, când dintr-o dată am auzit o voce: „Ştii şi tu mai bine, Ellie. Tu doar ai văzut. Nu e vina ta." Mi-am scuturat capul de parcă aş fi vrut să forţez vocea să îmi iasă pe urechi. Îmi spuneam că probabil petrecusem atâta timp cu doamna Dawes că acum o purtam în minte tot timpul.

Am respirat adânc, mi-am şters lacrimile cu mâneca şi am fugit spre mama să mă ia în braţe.

– E totul ok, draga mea. Ştiu că e trist, dar mami e aici, îmi spuse şoptit în timp ce îmi dădea părul pe după ureche.

Aveam să o văd pe doamna Dawes ceva mai târziu în aceeaşi zi şi avea să îmi spună şi ea că totul e bine, dar pe moment aveam nevoie doar de mama. Aveam nevoie de parfumul ei, aveam nevoie să o simt, să îi aud vocea netedă şi dătătoare de încredere. Cu mama cuvintele nu erau necesare. Puteam doar să plâng. Era destul.

Doamna Dawes a fost cea care m-a învăţat tainele meditaţiei. Chiar dacă mama mea practica meditaţia de când mi-o aminteam eu, cumva toate procedurile arătau mai bine când le făcea doamna Dawes. Făcea meditaţia să arate mai cool. Ea m-a învăţat cum să stau dreaptă şi să mă concentrez pe respiraţie. Am încercat de multe ori până să îmi iasă. Auzeam mereu zgomote deranjante, sau îmi apăreau în minte gânduri despre ceea ce făcusem la şcoală. Doamna Dawes m-a învăţat să le îndepărtez încet şi să mă concentrez din nou pe inspiraţie şi expiraţie. La început mi se părea că e plictisitor, apoi am început să mă simt foarte liniştită şi iubită. Simţeam că mă îmbrăţişează mai multe mâini şi mai multe guri îmi şoptesc că totul o să fie bine. Niciodată nu m-am simţit mai în siguranţă. Doamna Dawes a spus că aşa ar trebui să ne simţim mereu. Spunea des că de fapt sentimentul acela de dragoste şi siguranţă suntem chiar noi.

Când aveam 12 ani am avut o viziune în timp ce umpleam coşurile cu ierburi de la magazin. Am simţit un miros de alge şi am văzut imediat nişte imagini. Se făcea că pluteam deasupra tuturor. Jos vedeam o mantie aruncată pe pietre. Un câine mare o mirosea, apoi am auzit un zgomot puternic. După zgomot, viziunea s-a încheiat. M-a înspăimântat pentru câteva momente şi a trebuit să respir adânc de mai multe ori înainte să îmi revin.

Nu era prima dată când o viziune apărea exact atunci când nu mă aşteptam dar de data aceasta ceva era cumva diferit. Eram mai implicată în aceea scenă decât fusesem în celelalte, de parcă aş fi fost mai aproape de ea... sufleteşte sau temporal. Nu am fost în stare să pun asta în cuvinte cumva, dar sentimentul că ceva era ciudat a persistat. Acea viziune a rămas suspendată, stăruind ca şi cum vreunul dintre lucrurile tocmai văzute nu avea voie să fie ignorat.

Doamna Dawes a apărut din întâmplare în timp ce confuzia se juca nestingherită pe chipul meu.

– Ce s-a întâmplat, Ellie? m-a întrebat ea în timp ce trăgea o altă lădiţă de ambalat laptele pentru a se aşeza lângă mine.

La început am ezitat, dar până la urmă i-am explicat ce am văzut. Am avut impresia că am văzut lacrimi în ochii ei, dar nu au curs niciodată. A dat doar din cap, m-a strâns în braţe şi mi-a amintit să îmi notez în jurnal. Mai târziu în aceea seară, am făcut cum mi-a spus continuând să mă gândesc la ce văzusem.

Decorul semăna atât de mult cu Tobermory şi cumva ştiam totuşi că nu aici se întâmpla.

CAPITOLUL 3

Când aveam 14 ani am renunţat să mai lucrez la magazin. Nu i-am spus doamnei Dawes că nu o să mai vin. Exista cumva o înţelegere tăcută între noi care zicea că atunci când am să încep liceul nu o să mai vin. În aceea zi de vineri, am coborât din autobuz şi am mers pur şi simplu mai departe, pe lângă magazin. Simţeam cum mă priveşte când trec, simţeam acceptarea ei tăcută. Mă lăsa. Mă înţelegea.

Eram aproape supărată pe ea pentru că nu îmi spunea să mă întorc să lucrez pentru ea. Voiam să am ocazia să îi spun că nu mai am nevoie de ea. Mă deranja că nu îmi dădea această satisfacţie. Mă scotea din sărite că „ştia".

Experienţa liceului în Tobermory era total diferită de ceea ce s-ar fi aşteptat cineva. A trebuit încă din clasa a patra să mă transfer la Lion Head. Un oraş aflat la 50 de kilometri spre sud, pentru că nu erau destui elevi ca să îmi continui studiile în localitate. Liceul public din Lion Head nu era nici măcar un liceu în adevăratul sens al cuvântului având în vedere că tot aici funcţionau la grămadă şi clase pentru copii uneori nu mai mari de patru ani. Nu aveam un termen de comparaţie, dar serialele de la tv şi filmele îmi băgau în cap ideea că pierd ceva din experienţa liceului.

Anii mei de adolescenţă au fost cel puţin ciudaţi. În timp ce majoritatea colegilor mei beau bere sau se drogau eu încercam cu

disperare să îmi ascund viziunile şi să le blochez. În mare parte mi-a reuşit. Răspunsurile de suprafaţă pe care găsisem alături de doamna Dawes mi se păreau dintr-o dată prosteşti.

Toate îndoielile pe care le aveam despre vieţile anterioare şi despre scopul meu în viaţă au început să iasă la suprafaţă. Începusem să cred că sunt nebună. I-am cerut chiar mamei să îmi cumpere medicamente ca să nu trebuiască să mă mai gândesc la asta.

A refuzat.

Asta m-a făcut să îmi doresc să treacă cât mai repede perioada liceului. Nimic nu părea aşa cum trebuia să fie. Mama începuse să se vadă cu un pictor local pe nume Jack Bailey şi îşi petrecea tot timpul pictând. Era ridicol. Jack era îngrozitor de în largul lui: flamboaiant, onest, sigur pe sine şi talentat ca naiba. A trebuit să mă abţin să nu izbucnesc în lacrimi când am văzut un portret realizat de el în care apărea un pescar local meditativ şi îndurerat. Pălăria galbenă de ploaie, ridurile de pe faţă, ţigara din gură – fiecare linie a pensulei era o mica bucată de compasiune şi respect.

Jack mă lăsa în pace de obicei. Deşi odată mi-a spus:

– Dacă ai avea ceva inteligent de spus îmi imaginez că mi-ai fi spus până acum. O să vorbim după ce o să ai inima frântă... când o să fii interesantă.

Aveam o bănuială legată de înţelesul spuselor sale dar tot nu puteam să-l sufăr. El o lua pe mama de lângă mine. Mă simţeam abandonată şi chiar mă gândeam că eu o îndepărtez. Nu-mi plăcea gândul ăsta.

– Ce e aşa de grozav la Jack, ăsta? Am întrebat-o la un moment dat când aranjam alimentele pe care tocmai le cumpărasem.

– Grozav? Presupun că nu e nimic grozav la el. Doar îmi place... mult. Mă provoacă.

– Cum zici tu... am spus dându-mi ochii peste cap.

Frances apucă laptele de migdale din punga de cumpărături şi se aplecă să o pună în frigider.

– Eu zic că mă ajută să învăţ mai multe despre mine, despre ce

sunt capabilă să fac. O să ţi se întâmple şi ţie cândva, Ellie. Cândva cineva îţi va arăta cine eşti şi ce trebuie să oferi lumii.

Apoi s-a oprit şi şi-a ridicat privirea spre mine căutându-mi reacţia, dar nu voiam să îi dau această satisfacţie. Eram prea enervată. De fapt nu era nimic ce ea ar fi putut să îmi facă pentru a-mi schimba atitudinea aceasta de adolescentă. Era o atitudine nedreaptă faţă de ea şi ştiam asta, dar nu îmi păsa.

M-am întors pe călcâi mormăind:

– Indiferent.

Mă simţeam singură. Mă opuneam oricăror viziuni pe care mintea mea se încăpăţâna să mi le arate. Cum apărea una mă forţam să o îndepărtez. Liceul nu era un moment bun să pari dubioasă. Voiam să mă pierd în peisaj şi să trec neobservată. Apoi în curând o să fiu adult. Atunci aş fi putut să îmi găsesc calea.

Toată lumea era de treabă la liceu. Nu se lua nimeni de mine, dar nici nu vorbeam dacă nu vorbea cineva cu mine. Poate că drogurile şi alcoolul m-ar fi ajutat să mă integrez mai bine, dar nimeni nu mi-a oferit aşa ceva vreodată. Frances era o vegană obsedată de sănătate aşa că furtul de medicamente pe reţetă de casă era ieşit din orice discuţie. Spre deosebire de colegii mei îmi trecea foarte rar prin cap să mă îmbăt sau să mă droghez. O parte din mine credea că lucruri de genul acesta nu vor face altceva decât să amplifice viziunile şi ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Salvarea mea în anii aceştia a fost Tynan. Înalt, cu părul blond spre alb şi continuu îmbrăcat în blugi din cap până în picioare, avea aura aceea care te atrăgea. Bun, isteţ şi neînfricat, l-am privit şicanând fără să insulte şi convingând oameni să facă lucruri pe care cu doar câteva momente înainte nu le-ar fi făcut în ruptul capului. Ştiai că te duce cu preşul dar erai de acord, doar ca să îl vezi zâmbind şi ca să ştii că măcar pentru un moment erai centrul atenţiei lui.

L-am admirat pe Tynan, de departe, vreme de o lună în timpul clasei a noua, până am avut curajul să vorbesc cu el. Imagini îmi apăreau de fiecare dată când mă uitam în direcţia lui. Imagini cu

vieţile lui trecute. Am încercat fără succes să le îndepărtez. Una dintre cele de care nu puteam să scap era una în care el era vânător în Mongolia. Cu bărbia proeminentă călărind mândru pe câmpii cu un constant curcubeu pe fundal. Era în centrul atenţiei chiar şi atunci.

Într-o zi, în pauza de prânz, am găsit ocazia să vorbesc cu el. Stătea sprijinit de un copac şi fuma o ţigară. Mi se părea că mă aştepta cumva. Probabil că a ghicit în ochii mei mirarea şi admiraţia căci al doilea lucru pe care mi l-a spus după „Bună“ a fost:

– Cred că ar trebui să îţi spun de la început că sunt gay. Nu e nimic personal, desigur. Doar că mie bărbaţii mi se par frumoşi, ştii?

Ştiam.

– E ok, am spus, strângând emoţionată de curelele rucsacului. Voiam doar să îţi zic bună.

Mi-a zâmbit larg, a venit lângă mine şi m-a cuprins cu braţul peste umeri:

– Atunci bună, Ellie Stewart, eu sunt Tynan Malpass.

Apoi mi-a întins cu gesturi largi ţigara şi m-a întrebat:

– Fumezi?

Am negat dând din cap.

– Te-am prins. E mai bine că nu te-ai apucat, ştii.

Apoi s-a lansat într-o serie de întrebări.

– Spune-mi Ellie, de ce nu ai mai vorbit cu mine până acum? Adică, m-am mutat aici acum doi ani. Şi nu e o şcoală atât de mare. De ce acum?

M-am gândit cum să răspund dar m-am decis să spun adevărul.

– Sunt singură.

Se pare că a fost tactica potrivită. Tynan iubeşte sinceritatea.

– Ei bine, nu şi de acum înainte. Ok?

Şi-a îndreptat capul spre mine şi l-a direcţionat şi pe al meu către el. Avea ochii albaştri plini de înţelegere sub pleoapele dese şi aproape albe. Am dat din cap afirmativ. Am încercat să nu las

să se vadă cât de fericită eram la auzul cuvintelor lui. Avea să fie protectorul meu.

Dacă Tynan se pricepe la ceva foarte bine este să accepte oamenii pentru ceea ce sunt. Odată mi-a spus:

– Nu e ca şi cum ai fi urâtă sau ştearsă. Dar pur şi simplu reuşeşti să dispari în fundal. Asta îţi doreşti? Nu e nimic extraordinar la felul în care arăţi dar eşti clar foarte drăguţă. Nu ştiu de ce vrei să te faci nevăzută. Cred că te chinuieşti mult să rămâi neobservată.

Avea dreptate. Voiam să trec prin viaţă, neobservată, neîntrebată.

Altă dată când un profesor m-a descris ca fiind timidă, Tynan a sărit imediat în apărarea mea:

– E tăcută, nu timidă. E o diferenţă.

Şi e o diferenţă chiar dacă aceasta pare subtilă. Dacă eram timidă însemna că am ceva de spus dar îmi e teamă să verbalizez. Eu eram tăcută. Îmi aşteptam cuvintele. Orice era de spus de către mine aştepta în adâncuri, decantat până când cineva învolbura apele.

Simţeam că se apropie.

CAPITOLUL 4

Ellie

Merg pe lângă Stokes' Fish 'n' Chips, urcând dealul către Little Harbour. E prima săptămână de noiembrie, la două săptămâni după ce am împlinit 22 de ani.

Frigul din aer se simte deja bine, dar e în același timp liniștitor. Ne amintește că iarna ne va invada iar și va domina tot peisajul.

Părul meu blond e ridicat de vânt și ridic o mână încălzită de mănușă ca să îl dau peste umăr. Înfofolită în uniforma mea de iarnă, cu pulover gros, colanți negrii și cizme de urcat pe munte, merg cu brațele încrucișate ca să mă apăr de frig.

Lucrez la magazinul local de echipament pentru scufundări. Sunt aici abia de două luni dar sunt uimită de cantitatea de cunoștințe pe care ar trebui să le am despre scufundări și echipamente de scufundări. Am fost angajată cu intervenția mamei. Patronul magazinului, Dave, participă la aceleași cursuri la care participă și ea. După ce s-a săturat să tot audă povești despre șomajul meu, a cedat și mi-a oferit o slujbă. Mă bate gândul că Frances i-a spus despre mine că învăț numaidecât. Chestia e că, de la a învăța să bagi alimente în pungă, la a deprinde arta complicată și aparent întortocheată care ține de scufundările în Northern Ontario, e un pas uriaș.

Trăind în Tobermory toată viaţa am ştiut mereu că cei care fac scufundări sunt un gen interesant de oameni. Neadaptaţi, mămici plictisite, turişti prea siguri pe ei, Tobermory îi primeşte pe toţi şi ei vin din toată lumea. De aia îmi şi spun mereu că nu are rost să călătoresc. În cazul meu sintagma „lumea vine la mine" e cât se poate de adevărată. În orice zi apar turişti din locuri ca Germania, Japonia sau Joplin Mississippi. De două luni mă tot prefac că ştiu ce zic în fiecare conversaţie cu ei. Din fericire există mereu un instructor prin preajmă pentru întrebările de viaţă şi de moarte.

Astăzi un grup de bărbaţi pe la 50 de ani sunt în magazin căutând chestii şi râzând unul către celalalt. Dave le explică ceva legat de tuburile de oxigen şi din când în când îl simt uitându-se spre mine aşteptând să vin şi eu lângă el să învăţ ceva sau sperând că o să absorb cunoştinţele prin osmoză.

Doi dintre bărbaţi se retrag din discuţia legată de buteliile de oxigen şi încep să se uite la costumele pentru scufundări. În timp ce se apropie de mine le tot spun în mintea mea să nu se apropie şi să nu mă întrebe nimic. Inevitabil unul dintre ei ignoră rugămintea mea mentală.

– Până la ce temperaturi se poate folosi acest costum? întreabă el din spatele unui aranjament întreg de costume. Are ceea ce pare a fi un accent irlandez, temperat de-a lungul anilor pe care probabil i-a petrecut în Canada.

– Sunt destul de sigură că scrie pe etichetă, spun eu. Nu sunt deloc sigură dar mă prefac că sunt, sperând să am dreptate. Din fericire am.

– O, da! Mulţumesc, normal că era, spune el cu un râs din care înţelegeam că e imposibil ca răspunsul meu să îl fi supărat.

Tot timpul m-am minunat la cât de fericiţi sunt oamenii când vin aici. Adică mie îmi place dar eu sunt forţată să-mi placă. Lor le place pentru că e frumos, pentru că promite. Are o aură pură şi veridică. Aici noi ne adaptăm la împrejurimi, nu ele la noi. Nici dacă am fi vrut nu s-ar fi putut altfel.

Omul din magazin a făcut un pas spre mine s-a întors şi m-a privit în ochi. Pentru o secundă a părut surprins. Cred că nu se aştepta să fiu aşa de tânără, dar a rămas tăcut pentru încă jumătate de minut uitându-se pur şi simplu la mine.

– E totul în ordine? am întrebat într-un final.

– Da, desigur, spuse el amuzându-se de propria mirare. Nu am vrut să mă holbez.

– Sunteţi irlandez?

Râde iar. Îşi pune mâinile în buzunarele vestei şi se trage mai aproape de mine.

– Sunt. Ai o ureche bună. Am trăit în Limerick până la 20 de ani apoi m-am mutat în Londra, Ontario nu Anglia. Şi de atunci am rămas acolo.

– Înţeleg, asta explică accentul, am spus sperând să par mai sigură decât eram.

Părea fermecat de îndrăzneala mea.

– Faci scufundări, draga mea?

– O, Doamne, nu! Am spus tare, deşi nu voiam. Adică nu am reuşit niciodată să îmi fac curaj.

Acum râse puternic.

– Trăieşti în capitala scufundărilor din Canada şi nu ai făcut niciodată scufundări?

Era neîncrezător şi totuşi amuzat.

Trecând o mână prin faţă spun:

– Nu mă înţelege greşit, iubesc lacul. Iubesc apa! Dar e ceva legat de scufundatul spre necunoscut care mă înspăimântă. Şi toate navele acelea scufundate? Mă bagă în sperieţi. Sunt sigură că o să auzi toate poveştile despre trecutul oraşului. Oamenilor de aici le place să vorbească despre istorie.

– Înţeleg, e tot ce spuse cu un zâmbet înţelegător. Păşi mai aproape de mine şi mi s-a părut că văd o licărire de tristeţe în ochii lui de un albastru clar. Apăru pentru o clipă apoi se evaporă... Pentru un moment m-am întrebat dacă am zis ceva greşit.

– Să înţeleg că faceţi parte din grupul acela care a venit cu charterul, nu?

– Da, exact. Suntem aici pentru o săptămână de scufundări, apoi săptămâna următoare o să pierdem vremea pe aici... poate facem nişte drumeţii. Nu avem nimic bătut în cuie.

– Vă duceţi la Fathom Five? l-am întrebat. Era vorba despre un parc naţional şi o destinaţie turistică cunoscută din cauza tuturor insuliţelor şi epavelor care se găsesc acolo.

– Îmi e ruşine să spun că nici nu prea m-am uitat la program. De fapt îmi e frică să nu îmi treacă curajul. Fiul meu crede oricum că sunt dus cu pluta pentru că m-am băgat în asta. Aşa că m-am gândit că cu cât ştiu mai puţine înainte să ajung la faţa locului, cu atât mai bine.

Râzând, dau din cap afirmativ. Înţelegeam foarte bine logica asta.

Se opri pentru moment apoi spuse:

– Pot să te rog ceva? Au mai fost bărbaţi mai în vârstă care mă întrebaseră asta pentru ca apoi rugămintea în sine să mă lase scârbită, aşa că am răspuns precaută.

– Mda... sigur.

– Sunt aici în Tobermory cu fiul de care îţi spusesem mai devreme. Numele lui e Declan. A venit cu mine şi prietenii mei pentru că... avea nevoie de o schimbare de peisaj, să zicem. Nu ştie pe nimeni aici, evident. Dar e cam de vârsta ta. Pot să îi spun să treacă pe aici să te cunoască? Ai putea să îi arăţi tu oraşul?

Pe moment am fost aşa uşurată încât abia apoi am realizat că asta însemna să îmi petrec timpul cu o persoană pe care nu o cunoşteam. Dar omul părea sincer şi nu puteam să trec peste dorinţa de a îi face pe plac.

– Mi-ar plăcea, am spus zâmbind în timp ce îi întindeam mâna. Apropo, numele meu este Ellie.

– Alistair O'Shea, spuse el cu o mână la inimă şi cu cealaltă strângând-o pe a mea. Îmi face plăcere să te cunosc, Ellie.

Atunci am realizat ce arătos era. Avea părul grizonat şi tuns scurt şi când zâmbea cele mai drăguţe cute îi apăreau în jurul ochilor. De asemenea era cam cu 30 cm mai înalt ca mine. În timp ce se apropia am observat că arăta foarte familiar şi dacă s-ar fi întins să mă ia în braţe nu m-aş fi tras înapoi.

Eram emoţionată gândindu-mă că precis îşi dă seama că îl analizez. Abia găsindu-mi cuvintele, am zis:

– Magazinul se închide la cinci. Poate să mă aştepte după program, dacă e ok.

– Cred că e perfect aşa, Ellie. Mulţumesc.

Mă studie pentru un moment şi lăsă să se audă un „Hmm", apoi se întoarse şi plecă.

Era oare ceva ce îl deranjase la mine? Dar atunci de ce ar mai fi vrut să mă întâlnesc cu fiul lui? Aveam mai multe nelămuriri, dar am trecut peste ele. Poate toate răspunsurile aveau să vină atunci când urma să îl întâlnesc pe Declan. Sau aşa speram.

CAPITOLUL 5

Cât a ţinut tura, nu am mai putut să mă concentrez la nimic. De ce am fost de acord? Eu nu fac genul acesta de lucruri. Nu sunt de acord să însoţesc străini în tururi ale unui oraş mic cât un deget de la picior. Era ridicol! Puteam să rămânem fără lucruri de discutat în maximum zece minute. Cum să scap? Puteam să las un semn în geam cum că am închis mai devreme din cauza unei urgenţe în familie? La naiba şi cu statul ăsta într-un oraş mic! Ar fi putut să întrebe pe ici-colo şi ar fi aflat imediat unde stau. Mi-am muşcat buza şi am rămas cu ochii în tavan... Nu aveam scăpare.

Într-o secundă în mintea mea începu să se deruleze o viziune.

Nu am oprit. Am lăsat-o să ruleze.

Se făcea că un bărbat venea spre mine vizibil furios. Afară era întunecat, cerul era plin de nori şi ploua torenţial. Hainele lui, complet ude, erau un trenci, mânuşi şi joben... de parcă se întorcea dintr-o lungă călătorie. Era înalt cu părul negru şi avea o scrisoare. Era evident că era un pic adus de spate, dar eram copleşită de dorinţă pentru el. Deşi simţeam că e supărat pe mine eram ameţită de anticipaţie.

– Louisa! Cum ai putut?

Pe urmă tot filmul dispăru.

Am tras repede aer în piept. Era cea mai serioasă viziune pe care o

avusesem în ultima vreme. M-a zguduit şi mi-a amintit de ce le-am reprimat atâta timp. Vedeam pe cineva foarte clar. Exista o mişcare fluidă de corpuri şi emoţii. Aproape că uitasem cât de copleşitoare erau viziunile mele. M-am întins după telefon să o sun pe mama şi am dărâmat un suport de pixuri. Mâinile îmi tremurau. Înainte să încep să formez, uşa magazinului de deschise. M-am uitat spre uşă şi timpul s-a oprit.

E el.

Îl cunosc. După apariţie şi după suflet, îl cunosc.

– Ăăă... tu eşti Ellie? se bâlbâi puţin.

Îl recunosc ca fiind acelaşi om din viziunile mele şi totuşi diferit. E înalt şi are o prezenţă puternică şi cu toate acestea temătoare. Are părul castaniu deschis şi e ciufulit în felul acela care te face să îţi doreşti să treci cu degetele prin el. Dar ochii lui sunt cei care mă atrag. Sunt de un albastru de cristal. M-aş fi născut din nou, doar ca să am ochii lui.

Aşteaptă un răspuns de la mine.

– Da, eu sunt. Tu trebuie să fi Declan, spun eu cu vocea tremurând. Mi se pare atât de al naibii de cunoscut... Mă lasă ameţită şi fără respiraţie. Ce e şi mai ciudat e că deşi nu îmi dau seama imediat şi eu am acelaşi efect asupra lui.

Veni spre mine şi puse jos rucsacul pe care îl căra.

– Scuze că am ajuns aşa de devreme. Nu ştiam cât îmi va lua să ajung până aici. Oraşul acesta chiar e mic. Bine... nu că asta ar fi ceva rău.

E clar că e emoţionat. Stă cu mâinile în buzunar şi se clatină în spate şi în faţă cu ochii aţintiţi în podea.

– Da, e chiar foarte mic. Dar nouă ne place aşa, spun eu încercând să îl liniştesc. Într-un fel anxietatea lui mă linişteşte. Sunt bucuroasă că măcar m-am calmat.

– Trebuie să fac casa şi pe urmă putem pleca. Cinci minute durează.

Îl văd scoţând telefonul să vadă cât e ceasul şi îmi las privirea să îl

cerceteze un pic. Simt că l-aş fi recunoscut şi fără viziune. De parcă o frânghie invizibilă ne-ar fi unit. Nu ne cunoaştem dar suntem legaţi. E ceva *safe* şi drăguţ la el. În capul meu raţiunea şi gândirea critică sunt înlocuite cu bule de aer.

Fac un pas şi, ca un făcut, mă trezesc în minte cu altă scenă.

E o cameră de consiliu şi pare a fi de pe la 1800 sau chiar mai devreme. Pur şi simplu aşa simt. Sunt lumânări deasupra şi pe lângă mine. Sunt înconjurată de lumină şi căldură. Oamenii sunt îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine, formale şi elegante. E o petrecere... nu, e un bal. Sunt acolo cu tatăl meu. Muzica e divină. Vinul la fel...

– Ellie? Ellie! Eşti ok?

Îmi deschid ochii şi văd că sunt pe podea şi Declan mă sprijină, vizibil îngrijorat.

– O, îmi pare rău. Am căzut cumva? am întrebat ducându-mi o mână la ceafă şi sprijinindu-mă în cealaltă pentru a mă ridica.

– Da, mă rog, mai mult ai leşinat. Te-ai lovit cu mâna peste frunte apoi ai căzut pur şi simplu. Nu credeam că oamenii leşină ca în filme. Râdea cu o faţă nevinovată în timp ce mă ajuta să mă ridic. Mâinile îi erau calde.

– Păi, nici eu nu am mai făcut asta până acum. Ai mereu efectul acesta asupra femeilor? Nu îmi venea să cred că îl tachinam.

– Bine nu la asta mă... refeream, îmi pare rău. Nu mi-am ales bine cuvintele. Păreai atât de neajutorată. Ar fi trebuit să te fac să te simţi mai bine, spuse el timid, uitându-se în altă parte.

– Hai să mai încercăm o dată, bine? Eu sunt Ellie, am spus eu întinzând mâna dreaptă.

– Şi eu sunt Declan. Şi încă o dată, îmi pare bine să te cunosc, Ellie. Îmi strânse mâna şi rămase aşa în timp ce îmi studia chipul. Până la urmă trebui să îmi dea drumul, dar şi acum simt efectul atingerii sale calde şi puternice.

Am început apoi să pun toate lucrurile în ordine pentru a închide magazinul. Declan se prefăcea că se uită printre rafturi, dar

îl vedeam trăgând cu ochiul spre mine din când în când. Era ceva legat de prezența lui care îmi dădea foarte multă încredere în mine. Simțeam că omul acesta care se afla la doi metri de mine este unul şi acelaşi cu cel ce îmi apăruse în atâtea viziuni.

Toată ideea era năucitoare. Nici nu îmi trecea prin cap de ce se întâmplă, dar mă simțeam bine acum că descoperisem de unde mi se pare cunoscut. Făcând cu el turul oraşului mă simțeam la începutul unei poveşti al cărui prim rând fusese scris acum multă vreme. Oricât de ciudat ar suna, simțeam cumva că e menirea mea să îi fiu ghid.

Dar nu aşa făceam eu de obicei. Nu aşa funcționam. Normal era să mă ascund, să îmi caut zona de confort sau să mă refugiez în ceva familiar. Să mă întâlnesc cu omul acesta şi să fiu eu ceea care ia inițiativa era aproape un sport extrem pentru mine.

Gândul că toată această aventură îmi era cumva prescrisă de o autoritate divină mă linişte întrucâtva, dar numai pe jumătate. Exista o altă parte din mine care nu era mulțumită să lase frâiele din mână şi să se lase în voia destinului. Voiam să ştiu că pot face oricând cale întoarsă şi fugi acasă.

Poate că puteam dar nu o făceam.

Declan şi cu mine ne îndreptam spre oraş iar eu trăgeam în piept aerul rece şi ceţos. Lacul e atât de aproape de oraş încât parcă fiecare moleculă de aici este permeabilă. Aşa încât oriunde ne-am duce suntem înconjurați de el şi nu putem să facem abstracție de prezența sa. Atât de mult încât pare imposibil să trăim undeva unde nu e apă prin apropiere.

Cred că m-aş sufoca cumva dacă n-aş vedea sau n-aş simți măcar apa în apropiere; e ceva absolut necesar existenței mele. În timp ce îmi aşezam eşarfa la gât mă uitam la Declan care era în mod clar îmbrăcat nepotrivit pentru luna noiembrie şi pentru zona în care se afla. Îşi ridică gulerul jachetei negre şi îşi îndesă repede mâinile în buzunare. Are perciuni. Nu observasem asta.

Profilul lui e izbitor. Dacă îl priveşti din față îi vezi tinerețea,

tristețea din ochi și felul în care trăsăturile te ademenesc să îl descoperi. Din profil, povestea se schimbă, pare aproape sever, gânditor, dar incredibil de atrăgător. Profilul lui mă sperie pentru un moment.

Ca să mă calmez și ca să nu mă mai gândesc, îl întreb unde stă și dacă locuința lui e tot în apropiere de vreo apă.

– Eu stau în London – Ontario nu Anglia – într-un apartament la mansardă, așa că nu. Ca să îți spun adevărul nu sunt așa de pasionat de apă. Piscinele sunt ok presupun dar lacuri și oceane... nu știu ce să zic. Nu îmi plac apele atât de adânci încât nu le poți vedea fundul, îmi spune el.

Mă uit la el plină de înțelegere.

– Păi, depinde cât de adâncă este apa, presupun. Să știi totuși că apa de aici e destul de limpede. Declan se uită pierdut în zare. Am continuat netulburată de tăcerea lui.

– Cum de ai venit tocmai în Tobermory dacă nu îți plac zonele înconjurate de apă?

Se uită în pământ cu o expresie de necitit.

– Cred că urmăream să scap. Câteodată oamenii... nu știu. Câteodată nu mă înțeleg cu oamenii, răspunde el până la urmă.

Îl văd cum își îndeasă mâinile și mai adânc în buzunare, din ce în ce mai stingher și anxios. Vântul se întețește și îmi umple urechile de șuierături. Umple vidul dintre noi. Declan își scutură capul de parcă ar vrea să scape de zgomotul făcut de vânt. Mi se pare ciudată soluția asta dar mă prefac că nu observ.

Mergem tăcuți. Îmi trece prin minte să-l iau de mână, dar las gândul să treacă. Trebuie să îmi amintesc de ce ne-am întâlnit. Pentru mine ar trebui să fie un străin, chiar dacă pentru sufletul meu nu e.

Pentru că începeam să mă simt stânjenită, decid să rup tăcerea arătându-i câteva obiective turistice si povestindu-i câte ceva despre istoria orașului. Se pare că asta îl detensionează cumva și atmosfera începe să fie mai cordială. Îi povestesc despre „The Tugs", epavele a

patru remorchere care au eşuat nu departe de Little Tub Harbour, unde ne aflam. Epava remorcherului cel mare se afla pe partea cealaltă a peninsulei.

– Hai să urcăm dealul să îţi arăt hanul. E foarte frumos. Mă întorc şi fac un prim pas în direcţia potrivită.

– Ştiu, acolo stăm eu şi tata.

– A, da... desigur. Mă gândesc că dacă nu îi place apa tot turul nostru o să se rezume la magazinul de legume, baruri şi localuri unde se serveşte peşte cu cartofi prăjiţi. Auzi, nu vrei să bem o cafea ca să îţi mai pot povesti şi despre alte lucruri din zonă? Deşi te anunţ că dacă nu îţi place apa, o să te plictiseşti destul de repede pe aici. Îţi plac drumeţiile sau ieşirile cu bicicleta?

E clar că nu mă ascultă. Se vede că vrea să îmi spună ceva. Simt cum mă înroşesc la faţă când îmi dau seama că am cam bătut câmpii. În mod normal mă mândresc cu faptul că sunt o bună ascultătoare şi am un bun spirit de observaţie. E o noutate pentru mine să conduc eu o discuţie. Îmi vine să fug.

– Pe bune, e ok dacă nu ai chef de cafea, mormăi eu.

El tot nu zice nimic. Bag mâna în geantă după telefon sperând că până la urmă el va fi următorul care vorbeşte. Îi spun încet că oricum trebuie să ajung undeva şi mă întorc să plec.

– Ellie, aşteaptă! Îmi pare rău. Mă port ca un ciudat. Doar că...

– Doar că ce...? Întreb căutând apoi o explicaţie, orice explicaţie care să nu îl facă să creadă că îl bat la cap. Adică abia ne-am cunoscut. Îmi pare rău că vorbesc aşa de mult.

Mint, desigur. Pentru mine nu e prima dată când ne întâlnim, dar nu sunt pregătită încă să discut despre asta. Ce mă fac dacă pe urmă nu mai vrea să mă vadă? Nu se poate. Nu putem să ne despărţim aşa. Trebuie existe un motiv relevant pentru întâlnirea noastră.

– Doar că... am un sentiment ciudat de care nu pot să scap, spuse el.

– Da?

– Te cunosc, Ellie. Adică nu te cunosc, cunosc. Dar cumva...

îmi aduc aminte de tine. Totul la tine îmi pare atât de familiar. Faţa, vocea. Nu am nici o explicaţie, dar simt nevoia să îţi spun ca să terminăm odată, altfel o să mă holbez la tine toată seara căutând un moment să îţi spun.

Pare uşurat că şi-a luat asta de pe suflet. Nu-mi vine să cred ce-am auzit. Şi el are aceeaşi senzaţie ca şi mine. Şi el simte la fel! Sunt aşa de bucuroasă că îmi vine să urlu! Simt că toate lucrurile s-au clarificat. Simt cum o voce din ungherele cele mai depărtate ale minţii mele îmi spune: Ajută-l pe acest om, Ellie. Lasă viziunile să te îndrume şi vei afla ce rost au ele în viaţa ta...

– Şi eu te cunosc pe tine, îi spun eu zâmbind. Apoi apucându-l un pic de braţ îi spun cu toată vocea: „Hai!" şi îl conduc spre restaurantul Vista.

CAPITOLUL 6

Restaurantul Vista e locul unde lambriurile de lemn şi plantele de plastic pline de praf nu se lasă duse din decor, dar măcar mâncarea e bună. Eu şi Declan ne aşezăm într-un separeu şi comandăm două ape. Suntem plini de viaţă. Atât de mult încât mă simt aproape copleşită. Suntem singurii clienţi din restaurant, dar pare că umplem tot localul.

Încep să mă gândesc la ce ar putea însemna această întâlnire. Întreaga mea viaţă a fost un balansoar în continuă mişcare, o serie de suişuri şi coborâşuri. Am fost o elevă de şapte, fără abilităţi sportive sau artistice. Singurele lucruri care mă despărţeau de condiţia unei mediocrităţi dătătoare de depresii erau viziunile. Poate că o parte din mine si-ar fi dorit să se laude cu ele, să le spună tuturor despre ele, dar nu am făcut asta niciodată.

Acum, văzându-l cum stă în faţa mea cu uitătura aceasta inocentă, am realizat că el era motivul pentru tot ceea ce văzusem. Şi, dacă îl puteam ajuta puteam să îmi eliberez mintea pentru alte lucruri. Dacă scap de viziuni pot face loc pentru propriile bucurii, pentru propria fericire.

I-am trimis un sms lui Tynan şi l-am invitat la restaurant. Vreau să îi fac cunoştinţă cu Declan şi să îl placă. Cer aşa de mult?

– Niciodată nu mi s-a mai întâmplat asta cu o persoană necunoscută. E cam ciudat nu? Vorbesc încet şi piţigăiat ca o fetiţă.

Şi el pare uşor încurcat.

– Păi da... nu ştiu exact ce vrei să spui, dar sper că poţi să îmi spui dacă am putea să ne cunoaştem. Ai fost vreodată la London? Unde ai făcut facultatea? Mă scoate din sărite că nu îmi amintesc unde ne-am mai fi putut vedea!

Mă răscoleşte un sentiment rău şi nu îl mai pot privi în ochii. El crede că ne-am mai întâlnit... în viaţa aceasta. Nu are nici cea mai mică idee.

– Nu am făcut facultatea, mormăi eu gândindu-mă ce aş putea să zic mai departe. Nu pot să îi spun despre viziuni. O să creadă că sunt dusă cu pluta şi nu o să vrea să mă mai vadă vreodată. În imaginea din reveria mea am simţit dragoste şi dorinţă viscerală pentru omul îmbrăcat în mantie. Îmi e clar că fix acea persoană e aici în faţa mea încă o dată, doar că arată şi este îmbrăcată altfel.

Atracţia faţă de el îmi stă ascunsă în piept, grea şi apăsătoare.

El nu ştie cine sunt.

– Oh. Înţeleg. Declan se uită în altă direcţie pentru un moment. E confuz. Am zis ceva greşit? Şi tu spuneai că mă ştii de undeva, nu? Doar mă întrebam unde anume ne-am întâlnit. E ok dacă nu îţi aminteşti. Declan se întinde peste masă şi mă prinde de mână. Mie îmi vine să îmi trag mâna din strânsoarea lui. Îmi e ciudă că am fost aşa de fraieră. Are mâinile calde în ciuda alegerii ciudate de a nu purta mânuşi pe frigul ăsta.

Mai bine mă relaxez.

– Îmi pare rău, nu. Nici eu nu îmi amintesc. Dar sigur o să ne dăm noi seama, îi spun după care îi şoptesc încet: Nu îmi da drumul la mână.

Un zâmbet larg îi apare pe faţă şi drept urmare ochii lui albaştri par şi mai albaştri. Apoi deschide un meniu. E un sentiment periculos dar sunt dintr-o dată copleşită de gândul că aş spune orice, numai să îl văd iar zâmbind aşa. Doar ideea că aş face asta îmi

provoacă un tremurat pe care îl maschez printr-un gest, iau eşarfa pe care o dădusem jos şi o înfăşor iar regulamentar în jurul gâtului.

Ridicându-mi privirea uşor către faţa lui trag aer în piept şi mă întreb cum o să reuşesc să nu mă holbez la acest om... la această veche dragoste.

Nişte clopoţei mici sună de fiecare dată când se deschide uşa restaurantului. În cazul nostru sună pentru că a venit Tynan.

Intră aşa cum e el de obicei, plin de încredere, cu geanta pe umăr şi capul sus. În timp ce se apropie de masa noastră văd o licărire ca de recunoaştere între cei doi şi îl văd pe Declan roşind jenat.

– Voi doi vă cunoaşteţi deja? spun eu uitându-mă mai întâi la unul apoi la celălalt.

Tynan se ascunde un pic sub cureaua genţii pe care tocmai o scotea apoi se adresează direct către Declan:

– Într-un fel, da, nu-i aşa?

Declan se foieşte în scaun ferindu-şi privirea de toată lumea.

– Ne-am cunoscut accidental aseară pe lângă Big Tub Harbour. Nu e mare lucru.

Tynan deschide gura să spună ceva dar se răzgândeşte. După câteva momente spune încet:

– Îmi pare bine să te revăd. Deşi stă foarte aproape de mine nu pot să îi citesc expresia feţei.

Declan îşi ia meniul fără să ridice ochii de jos şi spune:

– Şi mie la fel.

Vreau să întreb ce naiba se întâmplă, dar nu o fac. Nici unul nu pare să vrea să detalieze circumstanţele în care s-au întâlnit şi ca să fiu sinceră îmi e cam frică de ce s-ar fi putut întâmpla între ei. Gândul că Declan ar putea să fie gay îmi trece prin cap, dar dacă situaţia ar fi stat aşa Tynan mi-ar fi dat imediat de înţeles. Întotdeauna Tynan s-a comportat ca un frate mai mare cu mine. Poate că el îl vede pe Declan ca pe o ameninţare pentru mine? Dar de ce? Îmi pun în gând să îl întreb mai târziu.

– Ce să ne luăm? Cum sună un castron mare de cartofi prăjiţi?

Vocea mea se aude cam tare. Chiar dacă ei nu știu cât de jenată m-a făcut asta să mă simt, eu știu.

– Chiar sună bine, Ell. Spune Tynan cu un zâmbet neconvingător.

– Și eu cred că o să îmi comand un Cosmopolitan! spun eu mai departe din ce în ce mai veselă. Atmosfera dintre ei doi mă face să spun lucruri pe care în mod normal nu le-aș spune.

Tynan își dă ochii peste cap.

– Cum poți să bei nenorocirea aia siropoasă? Știi că au un Merlot ok aici, nu?

Îmi dau ochii peste cap și spun:

– Știu. Dar am chef de Cosmo. În seara asta.

– Mă duc până la bar și îți iau eu... se oferă Declan, evident ușurat că are o scuză să plece de la masă.

În timp ce se ridică să plece, îmi întorc privirea intrigată spre Tynan și îmi încrucișez brațele. Se uită nevinovat la mine și ridică din umeri.

– Ce se întâmplă? șoptesc.

– Cred că și eu aș putea să te întreb același lucru Suellen. Tonul lui este unul patern. Nu sunt amuzată.

– Nu e treaba ta, domnule Malpass.

– Pe bune? Atunci de ce sunt aici? Recunoaște Ellie, voiai aprobarea mea. Din vocea lui îmi dau seama cât de sigur e pe el. Atât de sigur încât îți vine să îl iei de o ureche și să îl tragi de ea sănătos. Tynan scoate câteodată din mine, toate gesturile imature.

– Nu am nevoie de aprobarea ta. Abia ne-am întâlnit...

Râde și dă din cap a sarcasm.

– Sigur că da...

Mă întristez și știu că nu e frumos, dar mă scoate din sărite când se comportă ca un adult și când are dreptate. Mă enervează că nu am replică să îi răspund, dar niciodată nu am. Cuvintele ies așa de repede din gura lui încât nu pot să țin pasul. Știe și el asta și aproape că îi e milă de mine.

Declan aduce băuturile: paharul meu de Cosmo, vinul lui Tynan

și o bere light pentru el. Nu pot să mă bucur pe deplin de micuța mea băutură roz. Dezamăgirea mea este mare și simt o viziune care încearcă să se insinueze. Un bărbat mai în vârstă, disperat, cu capul în pământ. Omul pare cunoscut și durerea lui adâncă.

O scot imediat din minte.

Restul serii avansează pe fundalul unei conversații încordate și umbrită de gândul că cel mai bun prieten al meu îl urăște pe acest om de care mi-e teamă să nu mă îndrăgostesc.

CAPITOLUL 7

E doar ora şapte dimineaţa dar ştiu că doamna Dawes e deja la magazin. Rutina ei zilnică presupune să ajungă la munca în jurul orei şase, să mediteze un pic, apoi să aţipească. Sper că nu s-a schimbat nimic din ceea ce ştiam. Şi sincer vorbind, sper să nu se fi schimbat nici ea.

Aceste noi viziuni şi proaspăta întâlnire cu Declan îmi cam tulbură apele. Am nevoie de o ancoră.

Când mă apropii de magazin observ un îndemn afişat pe uşă: „Intră" stă scris pe o bucată de hârtie unde se mai află şi o faţă desenată aproximativ. Deschid uşa gândindu-mă cât de ciudat e micul afiş când o aud pe doamna Dawes strigându-mi numele.

– Sunt în spate, Ellie!

Mă strecor printre rafturile cu vitamine şi coşuleţele cu frunze de ceai, întrebându-mă dacă nu cumva şi-a montat vreo cameră de luat vederi în magazin. Înconjurată de arome familiare scap un zâmbet interior plin de anticipaţie. Nu am mai vorbit cu ea de opt ani. Mă simt ca un fel de intrusă. Respir adânc şi merg mai departe.

Îmi dau seama că merg înainte dar totuşi înapoi în acelaşi timp. Mă îndrept către un trecut pe care îl transform în viitor. Totul începe să aibă sens. Încep să realizez mai multe despre sentimentul acela care se tot ascunde în cele mai îndepărtate locuri din mintea

mea. Sentimentul al cărui grad de adevăr nu l-am putut verifica până acum.

– Iată-te! Ţi-a luat ceva timp, spune ea atunci când dă cu ochii de mine în camera din spate. Este aşezată pe podea luând la mână o cutie mare plină de cărţi cu o chelarii de citit pe vârful nasului şi părul ei roşcat prins într-un coc făcut în grabă. Poartă o vestă portocalie de mătase mult prea mare pentru ea, peste un tricou alb destul de vechi şi nişte pantaloni de yoga de un negru decolorat de purtare.

Până aici toate bune. Pieptul îmi tresaltă de emoţie.

– Ce vreţi să spuneţi? M-aţi văzut la uşă? Şi ce faceţi aici pe podea? Ce e cu toate cărţile astea? întreb eu arătând spre cutie.

– Vai, vai, dar cât de multe întrebări avem! Am crezut că o să începi cu: Ce bine să vă revăd după atâta timp, doamnă Dawes!

Am înghiţit în sec.

– Păi este. Mă bucur să vă revăd. Adică ştiu că ne facem cu mâna când ne vedem în supermarket, dar nu e acelaşi lucru.

– Nu, iubita, nu e. Se ridică şi îşi deschide braţele să mă cuprindă iar eu fug către ea. Este exact cum mi-o aminteam: fină şi cu un mic iz de mosc. Mă las cu toată inima cuprinsă în îmbrăţişarea ei maternă când deodată îmi vine în minte Frances. O să trebuiască să îi spun despre revederea mea cu doamna Dawes. Nu pot să nu îi spun.

Doamna Dawes mă strânge tare şi îmi aduc aminte instant de scopul vizitei.

– Sunt curioasă, cum aţi ştiut că o să vin?

– Aaa, excelentă întrebare dar nu cred că o să îţi răspund. Mai bine stai jos, Ellie. Dă şi tu ziarele acelea la o parte, sau aşază-te pe canapea dacă vrei. Arată spre canapeaua maro cu dungi galbene care e cu mult mai în vârstă decât mine.

– Nu mă refuza! Aşază-te şi îţi explic. Ştiu de ce ai venit.

Fac cum mi se spune apoi o privesc plină de neîncredere.

– Ştiţi?

– Da știu. Aștept ziua asta de foarte mult timp. Ai venit în legătură cu viziunile, nu? Dacă e să ghicesc probabil au început să se clarifice în ultima vreme, nu? Nu te uita surprinsă, draga mea. Sunt clarvăzătoare, știi și tu. Unde mai pui că te-am văzut aseară cu tânărul acela în timp ce vă plimbați prin port... Nu am avut niciun dubiu că aveți o conexiune. Am simțit imediat că vă recunoașteți de undeva și știind, cum știu, că tu nu ai mai mers atât de departe niciodată, m-am gândit că amintirile pe care le aveai cu el sunt dintr-o existență anterioară. Zâmbi apoi către mine ca să îmi atenueze din șoc.

– Mai bine te întinzi pe canapea. O să ne relaxăm și o să îmi spui ce ai văzut.

Deschid un pic gura să protestez dar apoi mă gândesc la partea bună a lucrurilor. Până la urmă am venit în căutare de răspunsuri. Lăsându-mă pe spate, pe canapea, mă uit spre tavan. Lipită acolo stă o poză cu parte din Calea Lactee... roiuri de stele încălecate pentru a forma cel mai frumos albastru. Respir adânc și instinctiv îmi închid ochii. Mă concentrez asupra pozei cu ochii minții în timp ce aud vocea doamnei Dawes, încet, pe fundal. Totul se întâmplă liniștit și fără pic de efort. Doamna Dawes mormăie ceva despre liniște și pace interioară apoi aud numere. Pare o numărătoare inversă...

– Spune-mi unde ești, aud o voce spunând.

– Sunt la un bal. Este și el aici! Exclam eu.

– Ok, Ellie. Uite ce vreau să faci: Ieși încet din personaj și spune-mi ce vezi dacă privești toată scena ca și cum ai pluti deasupra ei? Poți să faci asta?

Respir adânc și dau din cap afirmativ, sau cel puțin așa cred....

CAPITOLUL 8

Luisa, Londra, Anglia - 1790

Camera era caldă şi luminată de o sută de lumânări care luceau mai întâi la fitil apoi pentru o a doua oară sub formă de mici sfere tremurânde de lumină, care păreau că dansează în jurul încăperii. Ploaia, noroiul, mirosurile pestilenţiale şi boala erau uitate. Nobilimea din Londra era în focuri. Domnul Henry Madison găzduia un bal. Burlacii beau vin şi strângeau mâini în stânga şi în dreapta în timp ce înconjurau cu privirea salonul în căutare de bani şi frumuseţe. Toată lumea fusese mânată în sala de bal şi anunţată cu nume, moşie şi titlu în aceeaşi propoziţie. Aici înalta societate se amesteca cu înalta societate.

Domnişoara Luisa De vale era aici alături de tatăl ei, Sir Thomas De vale, un gentleman foarte bogat care era în acelaşi timp şi baronet. Mult iubita ei mamă murise acum zece ani. Mulţi dintre prietenii lui Sir Thomas îl sfătuiseră să o trimită undeva departe la şcoală, dar el, pur şi simplu, nu putuse să facă asta până acum. Prezenţa ei îl liniştise şi îi adusese alinare. Plânsese şi ea, desigur. Dar nu părea ca această nenorocire să fi ajuns să o bântuie, cum se întâmplase cu el. Sir Thomas fusese copleşit de durere şi de o neputinţă care până în acel moment îi fusese cu totul şi cu totul necunoscută. Poate că

nu era ceva des întâlnit ca un tată să fie atât de apropiat de fiica sa, dar Luisa a înţeles că asta se datora asemănării dintre ea şi mama ei. Spiritul ei viu şi nevinovat transforma cât de cât durerea tatălui ei în ceva suportabil.

Un bal nu era chiar pe primul loc pe lista de locuri unde şi-ar fi dorit ea să fie în acel moment. Dar nici pe ultimul. Înţelesese că făcea parte din obligaţiile sociale ale unei fiice de baronet să apară la astfel de evenimente. Mintea îi fugea la maldărul de cărţi pe care le avea lângă noptieră dar trebuia cumva să o readucă în prezent, la splendoarea momentului pe care îl trăia.

Trebuia să facă o impresie bună.

Muzica se infiltra fără mare efort prin sala de bal şi părea că aruncă o vrajă asupra invitaţilor. Louisa nu şi-a dorit niciodată un partener de dans şi seara aceasta nu făcea excepţie. Părul ei roşcat, ochii luminoşi, uşurinţa cu care se exprima şi bineînţeles averea ei o făcuseră o preferată a multor bărbaţi, de toate vârstele. Era bună, drăguţă şi inteligentă: trei caracteristici pe care foarte rar le găseai împreună printre multele femei din Londra. Dansa cât o ţineau picioarele şi, în loc să se oprească, continua.

Luiza simţi privirea mândră şi admirativă a tatălui său, apoi se întoarse fix când acesta îi spunea:

– Draga mea, ţi-am spus cât de bine arăţi în seara aceasta? Ai ochii mamei tale dar semeni leit cu bunica ta.

Se opri un pic şi dădu din cap cu o mină de tristeţe şi uimire.

– Nu îmi vine să cred că semănaţi ca două picături de apă.

Faţa lui se luminase de candoare. Era un om înalt şi robust cu ochii mari şi expresivi şi părul de culoarea argintului.

– Îţi mulţumesc, tată. Eşti mult prea generos. Spuse Louisa în timp ce îşi înclină capul. Era cât se poate de conştientă că duce o viaţă binecuvântată, iar tatăl ei era binecuvântarea cea mai mare.

– Nu e minunat? Nu-i aşa că suntem norocoşi? Întrebă ea, cu un zâmbet larg pe chip, uitându-se prin sală.

– Chiar suntem, draga mea. Ia spune Louisa, niciunul dintre

aceşti domni nu este interesat de tine? Încă eşti de părere că nu o să te măriţi? spuse Sir Thomas cu gesturi largi de neîncredere şi fără să aştepte un răspuns.

Deşi nu i-ar fi spus asta Louisei, tatăl ei credea cu tărie că instituţia căsătoriei şi familia aduceau fericire şi stabilitate. Probabil că nu reuşea să vadă cum ar putea ea să fie împlinită fără dragostea unui soţ sau fără copii. Ea fusese singură la părinţi şi oricum nu provenea dintr-o familie numeroasă. După moartea lui s-ar fi găsit singură.

Cu toate acestea, pentru Luisa perspectiva căsătoriei era încă îndepărtată. Bărbaţii pe care îi întâlnea erau buni şi atenţi dar foarte rar avea ce discuta cu ei. Deşi urmaseră cursurile unora dintre cele mai prestigioase instituţii de învăţământ din ţară, păreau neinteresaţi în a împărtăşi din cunoştinţele lor. Sexul tare părea mai interesat să îi complimenteze înfăţişarea decât să-i afle părerile despre politică şi literatură. Pe cât de mult îi plăcea să flirteze cu ei, ideea de a se lega pe vecie de vreunul dintre aceşti bărbaţi părea de neimaginat. Era într-adevăr recunoscătoare că nu avea nevoie de un soţ. Luisa urma să moştenească moşia tatălui său pe lângă faptul că avea deja 30 de mii de lire pe numele ei. Aşa că se decisese să rămână aşa, domnişoară. Bine, o domnişoară foarte bogată.

Bineînţeles, Louisa nu putea să stea degeaba. Nu făcea parte din firea sa. Se considera mai mult apropiată de filosofie. Citise *Utopia* de Thomas More şi diverse texte filosofice indiene. În ultimul timp însă era din ce în ce mai intrigată de lucrarea numită *Gnosticism* şi de noţiunea că spiritualitatea trebuia să fie o experienţă mai personală.

Opera aparţinuse mamei sale, al cărei tată întâlnise la un moment dat un călugăr italian de la care şi cumpărase cartea. Mama Louisei, Mary, avusese un tată care o încurajase să citească şi să îşi satisfacă curiozităţile legate de viaţă şi lume.

Louisa nu îşi întâlnise niciodată bunicii din partea mamei, familia Boyle, dar după ce îi povestise mama sa, i-ar fi îndrăgit cu siguranţă. Erau născuţi în Scoţia, ca şi mama ei, şi proveneau

amândoi din familii nobiliare. Din ce spunea mama Louisei, bunica ei fusese justă şi bună în timp ce bunicul ei fusese dedicat, inteligent şi un avid colecţionar de scotch.

Mary Boyle se născuse în Isle of Mull, o insulă de lângă coasta de vest a Scoţiei unde şi locuise până la împlinirea vârstei de nouă ani, înainte ca familia sa să se mute la Londra. Mary avusese mereu amintiri plăcute legate de şederea sa la Isle of Mull. Se pare că la un moment dat familia Boyle avusese cea mai frumoasă casă de pe insulă, casă care între timp era demult părăsită.

– Scuzaţi-mă, Sir Thomas. Spuse Domnul Madison, gazda balului din seara aceasta şi vechi prieten al tatălui Louisei. Era un domn scund şi subţire cu aproape un cap mai mic decât Sir Thomas. Vocea lui era caracteristic slabă aşa că trebui să se repete de trei ori până când baronetul reuşi să îl audă.

– A... Domnule Madison! Ne-aţi oferit o seară minunată, domnule. Louisa şi cu mine nu putem să vă mulţumim îndeajuns pentru ospitalitate, spuse Sir Thomas bătându-l pe spate cu putere pe mai scundul său interlocutor.

Domnul Madison reuşi să zâmbească în ciuda durerii evidente.

– Cu mare plăcere, domnule. Şi bună seara domnişoară De vale. Prezenţa dumneavoastră ne onorează. Un bal nici nu ar putea avea loc fără familia De vale. Ar fi de neconceput.

Se trase un pic înapoi temându-se de o nouă bătaie prietenească pe spate.

– Motivul pentru care v-am întrerupt este că avem aici un tânăr care şi-ar dori foarte mult să vă cunoască, domnule. Numele lui e Mara şi cred că e foarte abil în a se descurca în viaţă. Din ce am aflat şi-a făcut averea ca intermediar între investitorii şi inginerii care construiesc noile oraşe şi porturi. În principal a lucrat cu British Fisheries Society. Ştiu că nu se obişnuieşte să se vorbească despre asemenea lucruri la un bal, dar cred că oferta lui va fi interesantă pentru dumneavoastră. Daca îmi permiteţi aş vrea să vă fac cunoştinţă cu dumneavoastră şi fiica dumneavoastră.

Louisa se uită prin sală încercând să vadă dacă îl poate repera cumva pe domnul Mara. În timp ce analiza invitații privirea i se opri pe un bărbat înalt și arătos cu părul negru și țeapăn și o mină serioasă. Se uita direct la ea de parcă ar fi așteptat să fie observat.

Privirile se uniră pentru un moment până când el se uită brusc în altă parte aparent rușinat că fusese prins holbându-se. Privirea Lousie se mută și ea abia când auzi vocea tatălui ei:

– Bineînțeles, Domnule Madison. Poftește-l pe tânăr încoace!

Louisa privi cum domnul Madison merse spre bărbatul pe care îl remarcase ea și începu să îl conducă în direcția lor. Inima îi tresări de nerăbdare, dar trebui să mai aștepte. Fix în acel moment partenerul ei de dans apăru pentru a o conduce spre ringul de dans. Privind necontenit spre locul unde rămăsese tatăl ei observă ritualul prezentărilor și apoi pe domnul Madison plecând după ce se înclină în semn de respect.

– Oare despre ce se vorbea? se întrebă ea.

Domnul Mara era îmbrăcat ca un adevărat gentleman, cu haine scumpe și bine îngrijit dar părea departe de a fi în largul său, stângaci și cu gesturi ce trădau un handicap față de lumea bună. Louisa zâmbi numai la gândul că ar fi foarte reconfortant să întâlnească pe cineva care nu s-a născut în înalta societate. El își întoarce capul către ringul de dans pentru doar câteva secunde, doar ca să o găsească din nou pe ea privindu-l. De la distanța aceasta, care acum era mai mică Louisa putu să observe mai bine exact cât de negri erau ochii săi. Se asortau perfect cu părul, haina și probabil și starea de spirit. Zâmbi la el și el se uită brusc în altă parte.

Partenerul de dans al Louisei bătea câmpii despre moșia din Hampshire a tatălui său. Bărbații îi povesteau mereu despre moșiile taților lor. Ea dădea politicos din cap, dar putea să direcționeze foarte puțină atenție asupra acestor spuse. Mutându-și înapoi privirea către misteriosul bărbat cu ochii negri, își dădu seama că Domnul Mara era foarte emoționat în prezența lui Sir Thomas. Nu părea că are mai mult de 25 de ani, cam jumătate din vârsta tatălui

ei. Ş-ar fi dorit să ştie despre ce vorbeau. Louisa ştia că e lipsit de bune maniere să fie atât de curioasă, dar nu se putea abţine. Voia să fie implicată. Voia să fie învăluită de vocea domnului Mara ca de un val răcoros de simfonie de vară şi tânjea să vadă mai de aproape ochii lui de culoarea abanosului.

William

William Mara privea în jos către mâini frământându-şi degetele. Aşteptase luni de zile să facă cunoştinţă cu Sir Thomas şi acum că se întâmplase tot ce era în stare să facă era să se frământe. Ce se întâmplă cu tine, William? Am mai făcut propuneri din astea de afaceri. O să zică da sau nu şi cu asta basta.

Muncise mult să ajungă aici. Crescând în sărăcie a intrat foarte rar în contact cu cei foarte bogaţi, cu atât mai puţin cu cei din sferele cele mai înalte ale societăţii, pe care putea să îi vadă doar trecând din când în când în caleştile lor scumpe, pe străzile Londrei.

Cât de diferită părea viaţa lui acum! Mental însă era destul de greu să se obişnuiască cu norocul pe care soarta îl hărăzise pentru el. Nu era bogat, dar în mod clar avusese succes. Simplul fapt că era proprietarul unei case cu doi servitori şi că în sfârşit putea să îşi permită haine mai fine îi aducea o anumită satisfacţie. Cu toate acestea simţea cumva că e încă micul băieţel murdar de pe strada Newgate. Până să reuşească să treacă peste asta va trebui să mai încerce, va trebui să mai caute.

Trecându-şi degetele prin părul său negru şi greu de aranjat dl Mara începu să se uite prin sala de bal. Nu mai fusese niciodată la un eveniment ca acesta şi trebui să îşi recunoască şi sieşi că se simţea destul de stingher. Dacă ar fi putut să îl abordeze pe Sir Thomas în alte împrejurări ar fi făcut-o. Nu îi plăcea deloc ideea de a face afaceri într-o sală de bal, dar nu avea încotro. Domnul Madison se oferise să îl prezinte şi nu se găsea în măsura de a dicta el termenii. Oricum

nu e ca şi cum ar putea să dea peste Sir Thomas prin locurile pe care le frecventa el în Londra.

Continua să se uite emoţionat printre invitaţi când privirea i se opri pe o apariţie de un verde smarald. O tânără domnişoară stătea fix pe direcţia lui la doar câţiva metri distanţă. Simţi un fior în piept şi o negură îi acoperi gândirea. Superbul ei păr roşcat era dat pe spate şi prins cu pene negre. Printr-o coincidenţă destul de stranie ochii ei păreau că se asortează perfect cu rochia verde smarald. Era jenant, dar nu îşi putea lua ochii de la ea iar încălţările parcă îi erau fixate de podea de parcă ar fi stat să se scufunde tras de o forţă invizibilă.

Fusese condusă la dans de un alt bărbat şi abia atunci William putu să îşi scuture capul într-un efort de a se concentra. Exact în acel moment observă că domnul Madison apăruse în faţa sa pentru a-l conduce spre Sir Thomas.

– Sir Thomas, vă rog să îmi permiteţi să vi-l prezint de domnul William Mara. Domnule Mara, acesta este Sir Thomas De vale, Lord al moşiei Overfield din Gloucestershire. Domnul Madison era încântat. Părea că se bucură să pună în legătură două persoane care în alte circumstanţe nu s-ar fi întâlnit.

– Sir Thomas, este o onoare să vă cunosc. Îmi doream de câteva luni să vorbesc cu dumneavoastră. Vă mulţumesc că îmi acordaţi timpul dumneavoastră, spuse William cu o voce mult mai puternică decât şi-ar fi dorit. Îşi blestemă interior emoţiile şi după ce respiră adânc încercă să se calmeze.

– Să vorbeşti cu mine? Ai o faţă aşa de serioasă încât am crezut că ai venit doar să schimbăm politeţuri! exclamă Sir Thomas făcând cu ochiul prietenos.

William şovăi după tachinare. Nu fusese niciodată în stare să reacţioneze bine la glume dar era clar că baronetul voia să se distreze pe seama lui. Sir Thomas îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă un pic pe spate pentru a-l lăsa pe domnul Mara să se exprime în voie.

– Ok, atunci! Spune tinere! Ai toată atenţia mea.

William își drese vocea și încercă să își privească interlocutorul în ochi.

– Domnule, vreau să vă prezint o oportunitate de investiții care cred că v-ar interesa.

– Chiar așa? Bine, hai să auzim.

– Da, domnule. Supervizez construcția unui sat de pescari în zona de nord est a insulei Mull. E pește din belșug în zona respectivă. Comunitatea locală are nevoie de organizare și sunt multe oportunități de care o persoană cu statutul dumneavoastră ar putea profita financiar. Știu că răposata dumneavoastră soție s-a născut în Mull și cred că v-ar interesa, spuse William uitându-se un pic în jos când veni vorba despre Doamna De vale.

– Așa este, domnule Mara. Draga mea Mary s-a născut într-adevăr acolo. Sunt chiar curios de unde ai această informație! William simți cum i se înroșesc obrajii.

– Nu ai de ce să fii stânjenit. Amănuntul acesta mă face și mai interesat de propunerea ta. Sună mâine la casa mea din Turks Row, continuă Sir Thomas întinzându-i mâna lui William.

– Bineînțeles, abia aștept.

Acestea fiind spuse, William se relaxă ca după zile întregi de stres. Se întoarse și părăsi sala de bal, nu înainte de a mai arunca o privire în căutarea domnișoarei De vale. Nici nu a fost greu de găsit pentru că o coincidență fericită făcea ca ea să se uite tocmai în acel moment spre el.

Era chiar lângă masa cu gustări unde un servitor îi pregătea un pahar de punch. Ar fi vrut să se ducă spre ea, dar se cenzură. Știa că trebuia să îl roage pe domnul Madison sau pe Sir Thomas să le facă cunoștință. Așa dicta eticheta. Venise aici pentru a vorbi cu Sir Thomas și tocmai își îndeplinise obiectivul propus. Instinctul îi spunea că o eventuală conversație între ei doi nu ar face altceva decât să complice lucrurile și nu era dispus să riște ceea ce tocmai obținuse. Putea să plece de lângă ea, dar nu știa cum să scape de sentimentul că sunt cumva legați unul de celălalt.

Sir Thomas veni lângă fiica sa care îi turnă un pahar de punch. Ea se gândea la un singur lucru.

– Ce voia, tată? Louisa fusese dezamăgită să vadă ce domnul plecase înainte să apuce să facă cunoștință. Să fie privată de ceva ce își dorea era un sentiment cu care nu era obișnuită. Sentimentul de frustrare asociat cu asta era mizer și nedorit. Singura voce calmă din capul ei îi șoptea:

– O să-l cunoști mai târziu.

– Cine, draga mea? Domnul Mara? Ea răspunse dând din cap afirmativ încercând să își țină interesul sub control, așa cum trebuia să facă orice domnișoară bine crescută.

– O, ceva legat de afaceri. Vrea să îmi propună ceva. Are legătură cu Mull, unde s-a născut mama ta. Informație care, permite-mi să-ți spun, nu era deloc străină acestui domn. Trebuie să îți spun că m-a intrigat.

Sir Thomas sorbi o gură de punch pe care o înghiți cu greu și al cărei gust îl făcu să se strâmbe.

– Louisa, spune-mi te rog dacă e și ceai pe aici, nu mai pot să iau nici măcar o gură din această josnică amestecătură.

Louisa se abținu cu greu să nu râdă. Știa că tatăl ei nu putea să bea altceva în afară de ceai sau vin fără să se enerveze. Îi oferise special un pahar cu punch ca pentru un mic experiment ghiduș.

– Bineînțeles că e și ceai, tată. Îți pregătesc unul imediat.

– Mulțumesc draga mea. Acum, despre ce vorbeam? O da, mă gândeam de mult să mă implic în vreun proiect deși să spun drept Scoția nu era pe lista mea de priorități. Cu toate acestea ar fi o chestie interesantă. Nu mai sunt nici eu tânăr. Trebuie să îmi țin mintea ocupată cu ceva, nu? Sir Thomas râse la propria lui ironie, dar mintea Louisei era deja la altceva în acel moment.

– Ce ciudat... Știa așa sigur că mama e din Mull? De asta te abordase? întrebă ea, de data aceasta incapabilă să își ascundă interesul.

– Cred că are şi asta o legătură cu interesul lui, dar hai să nu mai vorbim despre asta. Suntem totuşi la un bal! Domnul acesta o să sune mâine la noi. O să aflu mai multe până atunci şi o să îţi povestesc până la ultimul detaliu. Promit, o asigură tatăl. Apoi îi cuprinse mâna între ale lui şi o mângâie pentru a-şi întări şi mai mult spusele. După aceea îi oferi braţul şi o conduse spre o parte a sălii de unde puteau observa mai bine perechile care dansau.

Louisa ştia că tatăl ei se va ţine de cuvânt. De când împlinise 19 ani Sir Thomas o ţinuse la curent cu toate lucrurile care priveau moşia şi afacerile familiei conştient fiind de dorinţa ei de a nu se mărita. Deşi cele mai multe dintre afacerile de zi cu zi aveau să fie încredinţate unui avocat specializat în administrare, era se pare cât se poate de important pentru el ca fiica lui să ştie cât mai multe despre felul în care ele se derulează. Amândoi ştiau că nu e chiar social acceptabil ca un tată să împărtăşească asemenea informaţii unei fiice. Cu toate acestea, având în vedere că se bizuiau foarte mult unul pe celalalt era lipsit de înţelepciune şi de scop ca astfel de detalii să fie ascunse de Louisa.

– Dacă pot să te întreb, tată, aş putea să fiu şi eu prezentă la întâlnire? Trebuie să recunosc că este ceva care mă pune pe gânduri în legătură cu propunerea domnului Mara, dar nu reuşesc să îmi dau încă seama ce.

– Păi, dacă domnul Mara nu are nimic împotrivă, eu nici atât. Acum, cred că următorul tău partener de dans a venit să te însoţească, spuse Sir Thomas indicând spre un domn care tocmai se apropia de ei.

– Distrează-te Louisa... Exagerezi cu cititul şi învăţatul. Simte-te bine. Hai să lăsăm afacerile!

Ea zâmbi reţinut spre tatăl ei, apoi se desprinse de braţul lui pentru a se prinde de cel al partenerului de dans.

Începu să danseze mecanic cu mintea bântuind evident către subiectul tocmai discutat. Se simţea bântuită de imaginea domnului Mara într-un mod care o speria şi o emoţiona în acelaşi timp. Genul

acesta de atracție față de o persoană necunoscută reprezenta un teritoriu încă neexplorat. Oare toată lumea trece prin așa ceva la un moment dat? Oare, mai devreme sau mai târziu toți oamenii se simt atrași incontrolabil de cineva? Louisa râse când realiză cât de departe se dusese cu gândurile și se hotărî să se concentreze pe ceea ce făcea și să nu se mai gândească la domnul Mara. Cu siguranță se poate abține cel puțin până mâine când el urma să dea de veste.

CAPITOLUL 9

Ellie

– Trei, doi, unu şi gata... eşti înapoi spuse cu blândeţe o voce. Te-am adus înapoi pentru că aceasta este prima ta regresie. Nu vreau să exagerăm.

Încep să recunosc vag vocea pe care o aud. E doamna Dawes.

Îmi deschid ochii prea repede şi simt abrupt lumina parcă prea puternică. Ridicându-mă în capul oaselor încerc privesc printre fantele degetelor mele pentru a mă reorienta. Sunt dezamăgită că totul s-a petrecut atât de repede. Îmi doream să stau mai mult cu această femeie... cu această eu, din trecut. Eram bine, doamnă Dawes, serios.

– Sunt sigură că erai ok, dar voiam ca pentru început să îţi faci doar o idee despre cum e. Doamna Dawes se ridică şi se opri lângă birou unde turnă apă în două pahare unul dintre care ajunge în mâinile mele şi este răsplătit cu mulţumirile de rigoare. Nu mi-am dat seama exact cât de mult vorbisem sub hipnoză.

– Ei bine, iubita, a fost foarte interesant! Tu erai în rolul Louisei! Aşa că enigmaticul Domn Mara de atunci e acelaşi suflet întrupat astăzi în prietenul tău Declan, nu?

Îmi întorc repede capul în direcţia ei.

– De unde ştiţi...?

Face un semn condescendent spre mine cu mâna.

– Ellie, te rog. Hai să cădem de acord că eu ştiu o grămadă de lucruri. Dacă o să simt nevoia să îţi explic ceva în legătură cu asta o să o fac. Dacă o să consider că e spre binele tău, am să-ţi explic.

Eu dau din cap afirmativ.

– Când l-am întâlnit pentru prima dată pe Declan am avut o viziune legată de un om care venea către mine prin ploaie. Ştiu acum că William Mara era acea persoană iar la momentul în care am avut viziunea am simţit că întruparea lui în zilele noastre este Declan.

Doamna Dawes se întinde spre mine de pe scaunul pe care stătea şi mă mângâie înţelegătoare pe genunchi.

– Să ştii că şi eu am avut propriile amintiri din vieţile trecute. De exemplu într-una dintre ele tu erai tata.

– Eram ce? Cum de nu mi-aţi mai spus asta până acum?

Doamna Dawes ridică din umeri.

– Nu am simţit niciodată nevoia. Plus că ştiam că ai nevoie să acumulezi mai multă experienţă legată de viziuni. Când o să fii dispusă să ai încredere în tine o să-ţi dai seama că ai deja răspunsul. Desigur, în sufletul tău ştii deja că aşa e. Noi oamenii suntem parcă prea fixaţi pe dovezi palpabile.

Şi are dreptate. Nu mă ajută foarte mult să ştiu totul chiar acum. Simt asta. Nici nu realizasem până acum cât de mult îmi lipsise viziunea ei.

– Dacă nu v-aş fi întâlnit nu ştiu dacă aş fi crezut vreodată în reîncarnare.

Doamna Dawes se uită lung pe fundul paharului ei de apă căutând parcă să vadă dacă pluteşte ceva prin el.

– Poate ai fi crezut, poate că nu. Contează asta cu adevărat? Viziunile tale foarte puternice de acum sunt o mărturie a faptului că trebuie să rezolvi anumite probleme nerezolvate în timpul existenţei

tale, pe când te numeai Louisa. Şi trebuie să le rezolvi acum, Ellie, nu mai târziu. Măcar asta e clar.

– Dar de ce tocmai din acea viaţă? Am văzut fragmente şi din altele.

– Exact. Ai văzut fragmente şi din altele, dar de când l-ai întâlnit pe Declan viziunile au devenit mai puternice, nu-i aşa?

Dau din cap că da, amintindu-mi că promisesem să nu pun întrebări.

– Ei bine, s-a întors Ellie. William s-a întors prin Declan pentru a vindeca toate suferinţele prin care voi aţi trecut atunci. E un dar. Indiferent dacă realizează sau nu, el îţi face acest dar.

La auzul cuvintelor legate de suferinţă mă simt pusă în dificultate.

– Credeţi că ne-am făcut să suferim unul pe celălalt? Credeţi că s-a întors să se răzbune?

Doamna Dawes râde încet.

– Nu, iubita mea. Nu asta voiam să spun. Noi oamenii ne înţelegem mai greu unul pe celălalt. Căutăm mereu motive să urâm şi să ne simţim vinovaţi. Nu trebuie neapărat să ai viziuni dintr-o viaţă trecută ca să faci asta, o facem pentru că aparent ne ajută în anumite momente ale vieţii. Ne ajută să ne împăcăm cu noi. Lasă-te purtată de ceea ce vezi şi o să afli de ce s-a întors tocmai acum.

– Credeţi că ar trebui să îi spun şi lui despre viziuni?

Doamna Dawes se ridică în picioare şi îşi întinde mâinile deasupra capului în timp ce spune:

– Uite cum stau lucrurile: nu ai nevoie de prezenţa fizică pentru a vindeca rănile trecutului. Alinarea se face la nivel mental. Te vindeci cu fiecare amintire pe care o rememorezi. Prezenţa lui fizică a folosit doar la a declanşa amintirile, restul îl poţi face singură. Dacă există şi pentru el nevoia de vindecare sunt sigură că se va manifesta cumva. Momentan să ne concentrăm asupra ta, bine?

Mă ridic în picioare şi o strâng în braţe plină de recunoştinţă. O strâng tare şi îmi las capul să se odihnească pe părul ei roşiatic.

Deşi surprinsă la început, mă înţelege şi mă strânge şi ea la fel de tare în braţe.

Asta aşteptam! Să fiu îndrumată. Şi deşi nu ştiu la ce să mă aştept, sunt recunoscătoare că mi-a dat o direcţie.

– Să fiţi binecuvântată, doamnă Dawes! Îi şoptesc în păr fără să îmi vină să îi mai dau drumul. Ce m-aş face fără dumneavoastră?

– Ei bine draga mea, nu o să trebuiască să afli. Sunt aici pentru tine. Vom trece prin asta împreună. Între timp, nu schimba nimic. Întâlneşte-te cu prietenii. Du-te la muncă. Şi treci pe aici poimâine pe la aceeaşi oră ca să mai facem o şedinţă. Sună bine? Zâmbetul ei este cald şi plin de o înţelegere dătătoare de linişte.

– Da, cu siguranţă. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc îndeajuns, spun eu dându-i drumul în sfârşit din braţe.

Cum de nu văzusem până acum această parte a doamnei Dawes? E clar că până în acest moment nu am ştiut să o apreciez aşa cum merita. O etichetasem ca fiind o excentrică în timpul liceului. În mod clar lăsasem propriile temeri legate de viziuni să îmi întunece judecata.

Când ies din magazin simt că mi s-a ridicat o mare greutate de pe suflet. Poate nu sunt aşa o ciudată până la urmă. Poate că toate aceste viziuni au rolul să ajute nu să mă înstrăineze de toată lumea.

Mă gândesc la mama şi la cât de mult aş vrea să îi povestesc. Mă gândesc la Tynan şi mă întreb dacă va înţelege.

Dar cel mai mult mă gândesc la Declan şi cât de chinuitor poate să fie să îţi lipsească prezenţa unui străin.

CAPITOLUL 10

Declan

Fata asta e imposibil de frumoasă şi cu toate acestea are numai idei ciudate. Cum se poate aşa ceva?

Acum ştiu de unde o recunosc. Din visele mele. Chiar şi din coşmaruri, dar nu pot să îi spun asta. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o sperii.

Pot să fac asta? Sunt oare normal? Sănătos la cap? Îndrăgostit? Oamenii ca mine nu se îndrăgostesc. Noi privim de la distanţă, desenăm nenumărate reprezentări, scriem poezii chinuite. Nu ne îndrăgostim. Cred că mai bine ar trebui să plec, să mă întorc acasă înainte de a pierde tot ce am construit şi am trăit deja. Dar nu pot să îmi scot fata asta din minte...

A trebuit să clipesc de câteva ori pentru că nu îmi venea să îmi cred ochilor. O bucurie şi fericire fără de cusur îi stă întipărită pe chip. Are părul de culoarea grâului şi ochii în aceeaşi nuanţă de albastru tulburător ca golful unde s-a născut. Ellie se confunda cu colţul acesta de lume, îl cuprinde şi în acelaşi timp îl respinge cu privirea acea care îşi dă de înţeles că ştie ceva ce restul lumii nu ştie. O să îmi spună oare şi mie ce ştie? Oare cât din ceea ce ascunde o să îmi împărtăşească şi mie?

Dar orice e posibil. Aş putea să fiu eu cel care să o ajute să se destăinuie. Aş putea să fiu eu.

Apoi îmi vine în minte ce tâmpenie e toată chestia asta. Nu are nevoie de un element destabilizator, ca mine, în viaţa ei. Îmi spun că trebuie să o las în pace. Să o las să îşi vadă de viaţa ei. Merg prin camera de hotel până dau cu ochii de oglindă. Arăt aşa de patetic prin comparaţie cu ea, încât ai crede că mediul meu natural e melancolia iar al ei fericirea. Şi când zâmbesc am privirea obosită.

Şi trebuie neapărat să mă rad în cap. Cine mai stă să îşi aranjeze mereu părul? În mod clar nu eu.

Aud vântul cum şuieră pe la fereastră şi mă bucur că nu sunt afară. Mereu m-a enervat sunetul pe care îl face vântul când îţi bate pe la urechi. Stau mereu cu teamă că sunetul acela ar putea bloca ceva important, cum ar fi claxonul uni camion sau... chemarea unei iubite.

Ellie îmi apare iar în minte şi imediat mă gândesc că vreau să o vad goală. Eu aş şti cum să mă comport cu ea. Nu aş putea să o iubesc apoi şi să o părăsesc. I-aş da tot ce am eu mai bun şi mai raţional şi m-aş purta frumos cu ea.

Vreau să o văd goală, dar vreau să îi aflu şi secretele. Tânjesc după braţele ei cu pistrui discreţi, după respiraţia ei de dimineaţă, muzica pop stupidă (pe care îmi imaginez că o ascultă), tânjesc după perfecţiunea ei. Am imaginea ei deja formată în minte. Mi-o imaginez până în cele mai mici detalii dar aş renunţa la toate ca să aflu ce ascunde.

E oare normal să îţi doreşti ca o persoană să fie opusul tău? Ea e tot ce eu nu sunt. Normală la cap, bună şi încântătoare. Mă simt distrus până la fibră. Cel puţin mintea e în mod clar distrusă. Ea m-ar putea ajuta să trec peste propriile defecte. Ea m-ar putea ajuta.

Doamne, ajută-mă. Sunt nebun. Am nevoie de nişte vin.

Ellie

Uitându-mă la telefon observ un apel pierdut de la mama şi şase mesaje de la Tynan. Cum nu mă simt încă în stare să răspund la întrebările mamei îi trimit lui Tynan un mesaj în care îi propun să ne întâlnim la Town Pump. Dar în loc să mă îndrept spre locul de întâlnire mă trezesc urcând dealul către han. Aşezându-mă pe o bancă peste drum îmi trag puţin mai jos rochia groasă de lână în aşa fel încât să nu mă incomodeze elasticul presat de lemnul băncii. Mă uit la ferestrele ascunse în spatele decoraţiilor de fier forjat şi mă întreb care e oare fereastra lui.

Exact în momentul acela simt că cineva e în spatele meu. Mă întorc şi îl văd pe Declan cu o pungă de hârtie în mână şi având chipul înmuiat de un zâmbet.

– Bănuiesc că era de aşteptat să dăm unul peste celălalt din nou, nu? spuse el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În timpul acesta observ că în punga pe care o ţinea în mână era o sticlă de vin. Probabil că tocmai se întorcea de la un magazin de băuturi.

– Nu e cam devreme să bei? întreb eu cu un chicotit înroşindu-mă apoi ruşinată de clişeul de glumă pe care tocmai o făcusem.

Mă uit apoi repede în altă direcţie strângându-mi mâinile de emoţie.

– Scuze. Vorbesc cam mult.

– Nu, nu! E ok, pe bune. Nu vorbeşti deloc mult. Spuse el în timp ce îşi plimba privirea când către mine, când în jos. E destul de evident că replica mea i-a stârnit iar anxietatea.

– Sper că nu a fost aşa de rău aseară. Tynan e foarte carismatic de obicei, dar aseară a fost destul de intens. Când sunt alţi bărbaţi prin preajmă se comportă ca un frate mai mare.

Declan strânge punga de hârtie în jurul gâtului sticlei evitându-mi privirea.

– Nu cred că Tynan mă place foarte mult...

– Pe bune? Adică da, el e foarte protector cu mine, dar noi doi

doar ce ne-am întâlnit spun eu cu o încredere pe care în realitate nu o am. Mi-ar plăcea să ne vedem iar cu toții și să se dovedească că totul e o neînțelegere.

El făcu o pauză de care parcă avea nevoie pentru a-și putea găsi cuvintele, apoi se hotărî să se așeze lângă mine.

– Sper că nu te deranjează că te întreb, dar tu și Tynan ați fost cumva într-o relație? Adică... păreți mai mult decât prieteni...

Nu pot să mă abțin să nu râd în gura mare.

– Dumnezeule, nu! Tynan e gay.

– Tynan e gay? Și locuiește aici? Nu cred că sunt multe persoane cu această orientare, aici.

Aceasta e prima reacție pe care o au toți cei care îl cunosc pe Tynan. Lasă mereu impresia că un om ca el nu se poate adapta aici, dar adevărul e că el nu și-ar găsi niciodată locul în altă parte... Știe cum să se comporte, ce să spună și totuși să nu își piardă identitatea. Din punctul acesta de vedere e o persoană care te inspiră.

– A locuit în Montreal vreme de un an după ce a terminat liceul și a avut un iubit acolo. Guy îl chema. Despărțirea nu a fost deloc ușoară. Nu vrea să vorbească deloc despre asta și nici eu nu îl forțez.

– Înțeleg, spuse Declan dregându-și glasul, dar nevoind să renunțe la subiect.

– Și de ce s-a mutat la Montreal? Ca să își găsească pe cineva?

Mă uit în jur de parcă aș vrea să mă asigur că Tynan nu e prin preajmă să mă audă.

– Păi, în primă fază a plecat să studieze muzică la McGill, dar nu a stat mai mult de două semestre. Acum face o chestie legată de marketing online sau ceva, găsește membri plătitori pentru un website și cântă într-o formație. Fac o mică pauză și aștept să văd dacă își dorește să continui. Pare emoționat și totuși curios, de parcă ar strânge informații. Pentru un moment mă întreb dacă nu cumva și Declan e gay și inima mi se strânge imediat.

De parcă mi-ar fi citit gândurile Declan spune:

– Scuze că pun atâtea întrebări, eram doar curios. Adică... na,

pare un tip interesant, ce să zic. Ține sticla de vin, cu ambele mâini, atât de strâns că degetele i se albesc. Și la tine cum e? Cum întâlnești bărbați aici?

Întrebarea mă prinde nepregătită. Râd fals încercând să câștig ceva timp înainte să răspund.

– Nu întâlnesc. Vara vin foarte mulți oameni aici, dar de obicei e vorba de familii. Bărbații care vin aici vin de obicei în grupuri mai mari, cu cortul, pentru pescuit sau pentru scufundări.

Îmi plimb picioarele prin pietrișul din fața băncii și mă las distrasă de zgomot ca să nu trebuiască să mă gândesc la ce să spun în continuare.

– M-am gândit mereu la o viață solitară. Nu am niciun plan să plec din Tobermory. Dacă aș putea să stau aici liniștită să îmi caut un pic calea și să am ceva joburi ciudate, o să fiu o fată fericită.

– Și dacă vreunul din turiștii aceștia devine interesat de tine? spuse el încet. Pot să jur că acum stă mai aproape de mine. Vocea lui rezonează îmi rezonează dulce în urechi.

– Cum spuneam, nu mă gândesc să plec din Tobermory. Simt cum parcă mă îndepărtez un pic de el, deranjată parcă de direcția în care se îndreaptă discuția. Reușesc cumva să îl privesc în ochi și văd că are o mină confuză.

– Deci ai prefera să stai aici decât să riști și să găsești dragostea vieții tale?

O liniște se lasă între noi în timp ce el privește spre cer. Aproape că pare supărat.

– Și de unde știi că nu s-ar muta el aici? Dacă te-ar iubi fac pariu că s-ar muta, adăugă el cu încredere. Convingerea din vocea lui mă reapropie. Îmi dau seama că e foarte probabil să fie îndrăgostit și dacă nu acum atunci sigur cândva a fost.

– Da, ai dreptate...

– Scuze, acum eu vorbesc prea mult.

– Nu, e ok, îi spun. Nu am fost niciodată îndrăgostită. Și cred că e mai bine așa. Că nu știu ce pierd. Când mă gândesc la căsătorie

parcă mă şi văd cu vreun pescar sau un căpitan de bac. Cineva care ar iubi apa mai mult decât mă iubeşte pe mine. Dar sincer mi se pare o chestie îndepărtată şi ireală. Prefer să cred că o să aleg să fiu singură.

În timp ce vorbeam am realizat cât de ciudate par aceste cuvinte în faţa unui străin.

– Dumnezeule, Ellie. Nu seamănă deloc cu ceea ce văd eu în tine. Adică înţeleg că nu te preocupă neapărat subiectul dar eşti aşa de... fascinantă!, spuse el apoi se uită într-o parte, ca şi cum şi-ar fi dat seama că a spus prea mult.

În timp ce îmi spune asta Declan plimbă sticla dintr-o mână în cealaltă.

– Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum. Probabil ai dreptate dar eu încă nu ştiu cine sunt. Atenţia lui se mută imediat spre mine.

– Am 22 de ani şi nu ştiu cine sunt! E normal? Sunt uimită de cât de insistentă sunt în a mă face de râs în faţa acestui tip.

Vântul începe să bată mai tare şi văd cum Declan nu îşi găseşte locul. Aş vrea să îi pun mâinile la urechi, să îi cuprind capul şi să îl aduc mai aproape de mine. Vreau să simt maxilarul lui aspru lipit de obrazul meu. Pare nedrept să avem toate regulile acestea nescrise. Vreau să trec direct la partea unde el e al meu şi îl pot atinge oricând doresc.

– Auzi, e cam frig aici... spuse el, enervat.

Parcă mi se întoarce stomacul pe dos când îl aud spunând asta.

– O, da, scuze. Nu am vrut să te ţin din ale tale. Eu oricum eu trebuia să ajung la un pub. Nu ştiu dacă ai auzit de el, Town Pump, spun eu repede. Nu pot să mă supăr pe el pentru că are planuri. Oricât aş încerca nu pot să mă comport altfel decât ciudat în preajma lui Declan.

– Nu, adică... dacă chiar ai planuri...

Declan scoate telefonul din buzunar apoi îl bagă imediat înapoi în acelaşi loc.

– Eu voiam să te întreb dacă nu cumva vrei să urcăm la mine în cameră, la han. E şi un şemineu acolo.

De data asta mă priveşte direct în ochi în timp ce îmi vorbeşte. Are o şuviţă mutată de vânt de la locul ei şi abia rezist impulsului de a o pune la locul ei. Nu s-a bărbierit, dar îi stă bine aşa cu o umbră de barbă. Tot ce e legat de el pare învăluit într-o perfecţiune magnetică.

Sunt emoţionată, dar vreau să merg cu el. E ceva cât se poate de real. Simt cât de atras e de mine şi nu am niciun dubiu că şi eu sunt la fel de atrasă de el. Vreau să ştiu cât de adâncă e conexiunea noastră.

– Sună foarte bine. E chiar o idee bună, Declan. Mulţumesc de invitaţie, reuşesc să spun într-un final.

– Cu plăcere, Ellie, spuse el cu un rânjet de băieţel.

Declan porneşte în direcţia hanului iar eu mă ridic şi îl urmez. Întorcându-se spre mine îmi zâmbeşte şi mă ia de mână. Sunt surprinsă de cât de calde îi sunt mâinile având în vedere cât de frig e afară. E cumva schimbat. E parcă mai în largului lui. De parcă ar fi trecut de un hop. Poate mi-a scăpat mie ceva.

Oare ce mi-a scăpat?

Dintr-o dată o nouă viziune îmi apare în faţa ochilor.

În viziunea asta el ţine o lumânare în mână. E singura lumină din cameră. Eu sunt în pat dar sunt trează. Se uită la mine plin de dorinţă dar simt cât de dezamăgit e de el însuşi. A băut. Ştiu că trebuie să îi spun să plece, dar îmi doresc atât de mult să rămână.

– William?

– Ellie? Eşti bine?

Vocea lui Declan mă aduce înapoi. Ezit pentru o clipă, apoi mă uit la el. Grija din ochii lui mă distrage pentru moment. Când îmi dau seama că mă ţine în braţe să nu cad parcă îmi vine să îi spun să

mă ţină mai strâns, apoi mă amuz şi eu de ce năstruşnicii îmi trec prin minte.

– Scuze. Sunt bine. Am ameţelile astea din când în când, îi spun scuturându-mă fără pic de graţie, din îmbrăţişarea lui.

El rămâne lângă mine ţinându-mă de braţ şi masându-mă uşor cu degetul mare.

– Şi se întâmplă des?

Ca să schimb subiectul încep să îi povestesc despre istoria hanului. El ascultă politicos, dar e evident că încă se gândeşte la micul meu leşin. Vorbesc mai departe până ajungem în camera lui. Deodată îmi dau seama că nu ştiu cum am ajuns acolo. Oare ce vrea? Doar o să stăm de vorbă sau m-a adus aici sperând că o să mă culc cu el? Unde e tatăl lui? Au camere separate?

Respir adânc şi îmi aduc aminte că am încredere în Declan. Deşi nu îl cunosc foarte bine în sufletul meu ştiu că am încredere în el.

Mă invită înăuntru apoi îşi lasă lucrurile pe un scaun. Privind în jur sunt plăcut surprinsă de cât de ciudată şi confortabilă este camera. Decorul este vechi, cu roz pal si verde de pădure, dar este curat şi miroase a lemn. Există o chicinetă, un şemineu, un scaun, o canapea mică şi, desigur, pat. Fereastra are vedere spre golf.

Mergând spre ea observ că soarele şi-a început coborârea. Cerul este un amestec de tonuri violete şi portocalii, în timp ce apa este de un albastru vibrant. Am văzut priveliştea asta de un milion de ori şi încă îmi ia respiraţia.

– Frumos, nu-i aşa? Înţeleg de ce îţi place atât de mult pe aici.

E chiar în spatele meu. Pot să simt apropierea. Mă face să tremur.

– Pot să îţi aduc ceva de băut? Vin? Ceai?

– Un pahar de vin ar fi grozav, mulţumesc. Parcă nu e aşa de devreme, spun eu făcându-i cu ochiul. Camera lui este foarte curată şi ordonată. Privind în jos de lângă patul lui, văd că a venit în vacanţă cu un sac de armată şi o chitară. Îl întreb de când cântă.

– De când aveam zece ani, răspunde el. Cântatul mă liniştește. Nu știu cât de bun sunt. Cânt doar pentru mine.

– Îmi place asta. Cred că cumva asta ar trebui să facem... adică să facem lucruri pentru noi, pentru că ne plac fără să fie nevoie de alte motive.

Mă așez de canapea. Declan îmi aduce paharul de vin și se așază și el la o distanță de două perne. Lovesc încet paharul cu unghiile căutând o replică de spart gheața.

– Ar trebui să cânți cu Tynan cândva... El cântă la tobe, spun eu veselă că am găsit un subiect neutru.

El ignoră complet comentariul meu.

– Ești foarte frumoasă, Ellie. Am înghițit în gol. El continuă,

– Nu încerc să te fac să te simți prost. E doar... așa de evident încât am vrut neapărat să îți spun.

Simt că mă înroșesc.

– E frumos din partea ta să spui asta Declan, mulțumesc.

– Nu o spun de complezență.

Tăcerea este mare acum. Toată viața mea, m-am sărutat doar cu trei băieți și-am făcut sex cu unul singur. Niciuna dintre aceste experiențe nu merită menționată aici. Nu e ca și cum nu aș fi vrut niciodată să mă îndrăgostesc, doar că nu s-a întâmplat. Știu că nu mi-am pus niciodată sufletul pe tavă, dar m-am simțit mai în siguranță neriscând. Niciodată nu am știut ce vor băieții în afară de chestia evidentă. Dar ce se întâmpla după? Era loc pentru dragoste în viețile lor? Era loc pentru mine?

Frances spune că totul este exact invers... că nu am vrut să am de-a face cu nimeni pe care să nu-l fi știut de măcar o jumătate de viață.

– La ce te gândești?

Dau din cap.

– La nimic.

– Nu vreau nimic de la tine, Ellie. Dacă nu te simți în largul tău aici pot să te conduc până la pub sau acasă dacă te simți obosită.

Sunt sigură că dezamăgirea mi se citeşte pe toată faţa. Mă uit spre paharul de vin şi nu spun nimic.

Declan se mută mai aproape de mine, îmi ia paharul din mână şi îl aşază pe masă. Îşi pune mâna stângă pe coapsa mea şi cu cealaltă îmi mângâie obrazul. Simt că îmi creşte pulsul şi sper din tot sufletul că nu o să mă înroşesc din nou.

Faţa lui este atât de aproape de a mea încât îi pot simţi răsuflarea caldă şi insistentă deasupra buzelor mele. Îmi fac curaj să îl privesc în ochi. El ia acest lucru ca pe o permisiune mult aşteptată şi mă sărută. Sărutul lui e moale şi capul începe să mi se rotească. Mă împinge uşor spre braţul canapelei şi se poziţionează deasupra mea.

Instinctiv ajung cu mâinile pe spatele lui. Îi simt forţa.

Nu mă pot concentra. Nu pot respira. Mă las dusă de val. Îi ridic un pic bluza şi fac cercuri mici cu degetele pe spatele lui. Geme încet cu gura lipită de gâtul meu şi lasă o mână în jos să îmi ridice fusta. Sunt aşa de plăcut ameţită încât mi se pare că se mişcă camera. Îmi sărută golul de deasupra claviculei şi îl simt în tot corpul.

Mă pot gândi la un singur lucru: cât de mult îmi doresc asta.

Îmi trece prin cap că nu am fost niciodată cu adevărat atrasă de un bărbat până acum. Nu m-am mai simţit aşa de dorită, de cerută.

Declan îmi întoarce lumea pe dos.

Îmi cobor mâinile pe şoldurile lui şi îl trag spre mine, dorindu-l mai aproape şi mai aproape. Am sentimentul acela că nu aş putea să mă satur, dar cu toate astea vreau mai mult, vreau tot ce îmi poate da. Îl simt tare când se apasă pe mine şi îl aud cum îşi pierde un pic suflul în momentul în care cobor o mână între noi. Sunt atât de prinsă de moment încât nu aud cum îmi sună telefonul până când Declan nu se opreşte.

– Vrei să răspunzi? Vocea îi este aproape lipsită de suflare. Mă face să cred că şi el e la fel de prins de moment ca şi mine.

– Hm, da... cred că ar trebui. În timp ce mă ridic să mă întind spre telefon îmi dau seama instant unde ar fi trebuit să fiu. La naiba! Am uitat de Tynan. Îl las să intre pe voicemail şi îi dau un mesaj.

– Imediat termin.

Îi trimit lui Tynan un mesaj că a intervenit ceva şi îl sun eu mai încolo. Mă uit spre Declan sperând să continuăm ce începusem dar se ridicase de pe canapea.

– Simt că ar trebui să îmi cer scuze. De obicei nu invit fete la mine aşa de repede. Sper să nu îţi faci o părere greşită. Dar... nu ştiu... e ceva foarte cunoscut la tine. Bine acesta nu e un motiv. Oricum, scuze, Ellie.

Simt că inima mi se transformă într-o bucată diformă aruncată pe podea. Regretă că m-a invitat. Cum ar trebui să mă simt eu care nu regret? Nu ar trebui ca lucrurile să fie atât de confuze.

Mă reped să îmi iau telefonul şi geanta.

– Oh e ok, ar trebui să plec oricum... Apoi dintr-o dată mă enervez. De ce se joacă aşa cu mine? Nu merit asta.

– Stai puţin. M-ai invitat aici, ai vrut să mă săruţi şi acum dintr-o dată nu mai vrei? Am vocea atât de plină de curaj că nici eu nu mă recunosc.

– Păi, e doar că...

– Doar ce? Ce este Declan? Ce? întreb fără să îmi pot controla nerăbdarea.

– Nu ştiu. E ceva în neregulă. Nu te cunosc, dar simt că te cunosc. Ba mai mult simt că nu aş face altceva decât să te rănesc. Şi cel mai ciudat lucru e că nu îmi imaginez cum! Tot ce vreau e să te iau în braţe şi să nu mă mai uit înapoi şi mă lupt cu vocea asta stupidă din capul meu care îmi spune că eşti prea bună pentru mine.

E foarte agitat. Îmi dau seama că nu nici el nu se aştepta să spună ce a spus. Respiră greu şi panicat.

– Înţeleg, murmur eu neştiind ce altceva să spun. Îmi pun haina şi mă duc până la el şi îl sărut pe obraz. Nu mă deranjează să o luăm încet, Declan, dar îmi place de tine. Şi eu sunt confuză dar aş vrea să ne mai vedem. Nu o să te fac să mergi împotriva a ceea ce simţi. Dacă vrei să mă vezi ştii unde să mă găseşti.

Apoi mă întorc să plec.

Simt cum mă urmăreşte cu privirea. E palpabil de neputincios. O parte din mine ar vrea să plângă iar cealaltă simte că ar fi trebuit să mă aştept. Prea se întâmplase totul aşa de repede.

Respir adânc gândindu-mă că va trebui să mai aştept două zile până o voi putea vedea pe doamna Dawes. Am o grămadă de întrebări la care aş avea nevoie de ajutor pentru a găsi un răspuns. Momentan am impresia că răspunsul e găsit undeva în trecut. Nu vreau să aştept. Vreau să văd.

Doamna Dawes îmi spune mereu că trebuie să am încredere în instinctul meu. Mă culc în noaptea aceea gândindu-mă să cer o favoare de la ceea ce mama numeşte „voce lăuntrică": să văd mai mult din ceea ce a fost viaţa mea când eram Louisa. E sufletul meu pereche. Sunt eu şi visul mă răsplăteşte.

CAPITOLUL 11

William

Domnului William Mara îi venea cu greu să creadă unde se afla. Acum cinci ani gândul că se va afla cândva în salonul lui Sir Thomas De vale în Turks Row ar fi depăşit orice moment de imaginaţie deşănţată.

După ce a găsit adresa, a numărat 14 ferestre doar la faţadă. Acum stătea într-o cameră de trei ori mai mare decât a sa cu cel mai mare şemineu pe care îl văzuse vreodată. Mobilierul era frumos şi elegant fără elemente de prost gust. Nu ştiuse la ce să se aştepte înainte să ajungă, dar era clar că familia De vale, deşi bogată peste orice imaginaţie nu găsea vreo plăcere în decoraţiuni stridente. Se simţeau bine cu situaţia lor financiară şi se simţeau bine în pielea lor.

William tânjea să afle şi el cum ar fi să te simţi aşa.

Crescând într-o familie săracă din Londra a învăţat multe lucruri, dar cel care îi venea acum în minte cel mai pregnant era recunoştinţa. Recunoştinţa şi un jurământ solemn că tot ceea ce reuşise nu îi va scăpa printre degete. Lucrând în port de la 13 ani şi fiind ucenicul unui pescar William a deprins multe. Pe lângă toate a aflat că nu e nimic demn în a nu avea bani. Văzuse ce a făcut

sărăcia din părinții săi. I-a văzut urâțenia și neajutorarea și a rămas dezgustat.

Nu, el nu o să mai fie vreodată sărac.

Tatăl lui William, Mathew Mara a fost un gentleman și al doilea fiu al unei familii bogate și nobile din Irlanda. Familia Mara este posesoarea unei moșii generoase în comitatul Tipperary și totodată a unei case În Londra. Matthew nu a dus lipsă de nimic. Studiase la Oxford și după ce absolvise plecase la Londra. Deși toată lumea se aștepta să se căsătorească conform cu statutul său familia nu îl convinsese să își găsească repede o mireasă. Era burlac și se bucura des de libertatea lui.

Spre surprinderea lui, tatăl lui William a găsit iubirea în Londra și nu oriunde, chiar în propria casă. Olivia, o cameristă, era perfectă în ochii lui Matthew: un înger din Manchester cu părul ca pana corbului și buzele de culoarea macului. Vorbea calm deși accentul ei era puternic. Se mișca cu gesturi ample de parcă schimbarea cearșafurilor ar fi fost un dans, nu o îndatorire. Matthew era încântat și curând Olivia era însărcinată.

Căsătoria lor a însemnat că el a fost dezmoștenit iar ei au trebuit să părăsească casa. Olivia avea mici economii, dar ele s-au epuizat repede. Mathew fiind un gentleman nu se pricea neapărat la ceva. Planul lui era să își asigure un post ca ofițer în rezervă dar acum nu își mai permitea costul numirii în funcție. Până la urmă a găsit un post de funcționar la o librărie în timp ce Olivia spăla rufe pentru niște familii din apropiere. Deși se luptau des cu frigul și săreau peste mese William își amintea că părinții săi nu păreau niciodată nefericiți. Tatăl său o privea pe Olivia de parcă ar fi fost sub o constantă stare de vrajă. Dragostea lor era ceva palpabil.

Într-adevăr, părinții săi au avut două dintre cele mai generoase inimi pe care le-a întâlnit vreodată, dar spunea el cu năduf, asta nu i-a ajutat niciodată. În ochii lui William dragostea lor a adus doar decădere și boală. Până la urmă au murit când el avea 12 ani la câteva zile unul de celălalt suferind de febră și cuprins de delir.

William spera ca măcar să existe un rai, pentru că dacă ar exista ei sigur ar fi împreună acolo.

– Domnule Mara? Stăpânul şi domnişoara De vale vă pot primi acum, spuse majordomul.

– Prea bine, mulţumesc. Vocea îi era clamă dar mintea îi mergea la turaţie maximă. O să fie şi domnişoara De vale la întâlnire? De ce? Singurul lucru care îl enerva mai mult decât aflarea acestei veşti era felul în care reacţiona el. Până la urmă de ce ar conta că o să fie şi o femeie? Cu ce ar conta părerea ei?

William fu condus pe un hol care părea că nu se mai termină până în faţa unei uşi negre şi mari. Majordomul îl anunţă şi apoi intră. Sir Thomas stătea în spatele unui impresionant birou din stejar masiv şi părea sincer încântat să îl vadă. Domnişoara De vale stătea pe o comodă ornată superb aflată în stânga tatălui ei, cu părul prins cum se cuvine şi cu mâinile împreunate în poală. Cum intră ea îl privi cu un zâmbet care îl dezarmă. William nu se aşteptase ca ea să îl privească în ochi din prima. Abia când auzi primele cuvinte ale lui Sir Thomas îşi aduse aminte de scopul vizitei sale.

– A! Domnule Mara! Mă bucur să vă revăd, se ridică Sir Thomas întâmpinându-şi tânărul oaspete. Luaţi loc. Sunt nerăbdător să aud despre propunerea dumneavoastră. Nu cred că aţi avut încă plăcerea de a face cunoştinţă cu fiica mea, Domnişoara Louisa. Asta dacă nu cumva mă înşel eu? întrebă Sir Thomas gesticulând în direcţia Louisei.

– Aveţi dreptate, domnule. E o plăcere să vă cunosc domnişoară De vale, spuse el aplecându-se politicos în faţa ei.

– Plăcerea e de partea mea, domnule Mara, vă asigur, spuse ea înclinându-se.

Arăta cum nu se putea mai bine. Rochia era evident croită din cea mai fină mătase şi culoarea galbenă aurie îi scotea excelent în evidenţă ochii încântător de verzi. Era frumoasă, asta era sigur, dar parcă mai era ceva. Avea o uşurinţă şi o graţie care îţi dădeau

de înțeles de la prima privire că era cât se poate de deschisă către distracție, dar avea multe altele de oferit.

– Draga mea, ai trimis după ceai? întrebă Sir Thomas.

– Da, tată, spuse Louisa cu un zâmbet care indica că anticipase întrebarea. Era clar că tatăl și fiica se cunoșteau și se înțelegeau bine. William era deopotrivă mulțumit și invidios din această cauză.

– Bravo, bravo. Bine, atunci să vorbim de afaceri. Vă rog, spuneți-mi mai multe despre propunerea dumneavoastră, exclamă Sir Thomas frecându-și mâinile. Era de o jovialitate molipsitoare.

William abia aștepta; scoase imediat planurile pentru satul de pescari din geantă și le întinse pe birou. Proiectul era întocmit de Societatea Piscicolă Britanică pe care William o reprezenta, dar era nevoie de capital suplimentar de la investitori privați. Planul era executat de însuși Thomas Telford, un renumit inginer scoțian. Pe lângă desenul arhitectural, Domnul Telford va supraveghea personal construcția proiectului. William vorbea rar și o făcea special. Nu voia ca Sir Thomas să îi ghicească disperarea. Nu ar fi fost deloc un lucru de dorit.

Louisa

Louisa asculta atent cum Domnul Mara își expunea intențiile legate de proiectul de construcție. Era evident că este un om pasionat și foarte dornic să obțină implicarea tatălui ei în proiect. Îl privea cum descria diverse zone și stagii ale proiectului și enumera sumele pe care le credea necesare pentru îndeplinirea lor. Observă că din când în când el o privea cu coada ochiului dar niciodată nu i se adresa direct. Dar nu se supără. Știa că bărbații caută foarte rar să afle părerile femeilor despre asemenea treburi. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu dorise să se căsătorească. Tatăl ei o respecta și avea încredere în ea, ba mai mult îi cerea și sfatul în anumite

probleme. Era de aşteptat ca un posibil soţ să nu îşi dorească aşa ceva.

Încercând să fie foarte atentă la discuţie realiză că îi plăcea foarte mult timbrul vocii domnului Mara. Din când în când i se părea că detectează mici influenţe de accent muncitoresc în vocea sa, dar parcă aceste inflexiuni dispăreau mai repedea decât ar fi fost necesar pentru ca ea să se dumirească. Nu putea însă să nege că era atrăgător. Era încă o dată cucerită de culoarea neagră a ochilor lui şi de cât de mult se potriveau cu părul.

Era bine îmbrăcat deşi nu părea foarte în largul său în hainele acelea scumpe. Din când în când îşi ducea mâna la cravata de gală pe care o purta, dar Louisa îl întregea foarte bine. Ea găsea cravatele incomode şi de-a dreptul ridicole.

Gândurile îi fură întrerupte de momentul servirii ceaiului. Se oferi să-l servească chiar ea şi le turnă ambilor domni câte o ceaşcă.

– Şi sunteţi sigur, domnule, că acestea sunt toate sumele de care anticipaţi că va fi nevoie? Întrebă Sir Thomas apoi suflă lung în ceai pentru a-l răci.

– E un estimat, domnule Thomas, bazat pe proiectele trecute deşi sunt conştient că vremea e destul de capricioasă la Mull. Bineînţeles că e de preferat să începem în vară, dar mă tem că proiectul nu mai poate fi amânat mult timp. Colegii mei şi societatea piscicolă au încercat fără succes să găsească alţi investitori. Se pare că sunteţi ultima noastră speranţă, termină domnul Mara cu vocea scăzută.

– Păi, domnule Mara, cred că estimatul dumneavoastră e un picuţ naiv, dar nu asta contează acum. Aş menţiona totuşi că despre Mull se ştie că este bântuit...

Domnul Mara arăta ca un copil prins furând bomboane.

– Domnule, eu...

– Credeaţi că nu voi lua în considerare acest aspect? Domnişoara De vale mi-a povestit nenumărate poveşti, spuse Sir Thomas abia reuşind să înăbuşească un zâmbet.

Louisa ştia că tatăl său îl tachina pe bietul domn Mara. Se pregătea

să îl întrerupă, dar apoi se gândi să profite un pic de situație. Deși se simțea un pic vinovată îi plăcea să îl vadă inutil de îngrijorat.

– Draga mea Mary mi-a spus că vrăji ciudate sunt făcute de zâne asupra muritorilor. Aceste vrăji îi obligă să părăsească insula pe pământ, pe mare sau în moarte.

Ridicându-se în picioare și îndreptându-și spatele pentru un efect dramatic cât mai mare Sir Thomas continuă:

– Tot acolo își fac veacul și un călăreț fără cap și *Bean-nighe*. Ai auzit de ea, nu-a așa, Domnule Mara?

– Eu... a... un pic, domnule.

Sir Thomas se prefăcu că nu îl aude.

– *Bean-nighe* e o zgripțuroaică scoțiană despre care se spune că poate fi văzută la râu spălând hainele celor ce urmează să moară.

Neputând să se mai abțină, Louisa izbucni în râs și își puse repede mâna la gură.

– Tată, te rog, ai milă de bietul domn Mara.

Privirea confuză a lui William o încurajă și mai mult să râdă. Încercă în van să se scuze, dar cuvintele îi erau acoperite de râsete.

– Da, draga mea! râse el și se îndreptă spre domnul Mara pe care îl bătu prietenește pe spate. Domnule, îmi cer scuze! Glumeam! Bineînțeles că nu credem în poveștile astea cu spirite. Cât privește propunerea dumneavoastră, îmi place ce am văzut până acum și mai ales sunt atras de ideea de a investi într-o zonă atât de apropiată de inima răposatei mele soții.

Se opri apoi frecându-și barba.

– Cu toate acestea, aș vrea să fiu în Mull pe perioada construcției.

Louisa se uită brusc la el trezită din reveria admirativă prin care trecea neputându-și lua ochii de la William.

– Tată, nu se poate să vorbești serios. Nu cred că e nevoie de așa ceva. Cred că domnul Mara ne poate ține la curent prin poștă. Nu-i așa, domnule? întrebă Louisa întorcându-se spre William, care după o scurtă pauză răspunse:

– Bineînțeles că pot, domnișoară De vale.

Se întoarse apoi Spre Sir Thomas:

– Bine, dacă sunteţi aşa de hotărât să supravegheaţi construcţia, nu aş putea să vă răpesc această plăcere. Şi sper că nu mai e nevoie să vă spun cât de binevenit ar fi punctul dumneavoastră de vedere la faţa locului.

Văzând că tatăl ei este indecis între a face ce îşi doreşte şi a urma rugămintea ei, Louisa se hotărî să lase de la ea. Şi deşi el nu menţionase nimic despre o eventuală călătorie a ei la Mull, ştia că acesta îşi dorise mereu ca ea să viziteze locul de naştere al mamei ei.

Louisa nu se putu abţine să nu creadă că domnul Mara îi subestimase influenţa asupra tatălui.

Cu o privire tăioasă îi spuse:

– Respectele mele. Ţi-ai jucat bine cartea, domnule Mara. Aş îndrăzni să cred că vă pricepeţi bine la jocuri de strategie. Greşesc cumva?

– Nu greşiţi cu nimic, doamnă, spuse William pe acelaşi ton pe care îl folosise şi ea.

Ea îşi strânse buzele la auzul acestor vorbe şi văzu că şi el era blocat într-un rânjet de suprafaţă. Îi plăceau atât de mult provocările. Şi da, era mai mult ca sigur că domnul Mara se va dovedi un adversar valoros.

Sir Thomas se uita când la unul, când la celălalt.

– Atunci aşa rămâne? Vrei să mă însoţeşti, Louisa? Nu ai fost niciodată în Scoţia. Probabil că îţi doreşti şi tu să o vizitezi? întrebă el sperând într-un răspuns favorabil.

Louisa zâmbi la încercarea tatălui ei de a o mulţumi. Era aşa un om bun încât nici nu i-ar fi trecut vreodată prin gând să-l dezamăgească. O voce îi şoptea în minte: „Du-te."

– Da tată, cred că aş dori să vizitez Scoţia. Apoi privi spre domnul Mara.

– Ei bine, când ar trebui să plecăm?

CAPITOLUL 12

Declan

M-am trezit cu genul acela de durere de cap total nedrept având în vedere că am băut doar un pahar de vin. Corpul meu mă pedepseşte şi chiar o merit. Am dorit-o cum nu am mai dorit pe nimeni şi am lăsat-o să plece.

E copleşitor, dar nu am mai fost niciodată atât de sigur de nimic de genul acesta: o s-o doresc mereu.

Problema e că am rănit-o. Nu mi-e clar cum, nu mi-e clar exact când, dar ştiu că am rănit-o. Sau poate un nou simptom al nebuniei mele e că acum văd în viitor. Poate că simt inevitabila greşeală colosală înainte să o fac.

E mai bine că a plecat.

Dar de fapt nu ştiu dacă e mai bine. Trebuie să fie un sens în toate astea. Ştiu că trebuie să fie. Poate că ţine de mine să îmi iau din timp măsuri să nu mai fac tâmpeniile mele obişnuite şi să stric totul. Poate că mai e timp să mă îndrept. Poate nu sunt chiar aşa de fără leac pe cât cred că sunt.

Ea m-ar putea ajuta... Ellie mi-ar putea arata cum să fiu, ce să spun. Aş putea să mă regăsesc pe mine ajutat de zâmbetul ei şi de pielea aia incredibilă. Jur că ar putea să mă îmbete doar cu pielea.

Ar trebui să existe un program de vindecat dependența după ce interacționezi cu pielea ei.

Și mai mult decât atât, ea e o lumină. Vreau să stau în fața strălucirii ei și să fiu consumat de ea. Să o las să mă învălui până mă contopesc cu lumina ei, până devin parte din ea.

La naiba, ce disperat sună.

Ce aș putea să fiu pentru ea, dacă nu o povară? Sunt prea trist, prea blazat. Nu pot să mă ridic din starea asta motivându-mă că am să fiu cu ea. E prea puțin, prea temporar. Ea nu e o viață întreagă, e doar o femeie chiar dacă cuvântului acesta i-ar mai trebui o mie de ani să ajungă să o descrie.

Mi-a dat deja atât de multe.

Prea multe

Scot telefonul din buzunar să văd cât e ceasul.

La naiba. Trebuia să mă văd cu tata.

Sper să o văd astăzi. Chiar dacă asta înseamnă să îi văd pentru o secundă părul auriu de pe partea cealaltă a golfului. Măcar atât și m-aș considera norocos.

Ellie

Să mă trezesc devreme nu a fost niciodată vreun obicei de-al meu, dar acum sunt nerăbdătoare. E frumos să fii iar nerăbdătoare în legătură cu ceva. Trecând peste noaptea de ieri, merg mai departe neînfricată. Mă simt de parcă viața mea ar fi fost o perioadă de zece ani de adormire iar acum sunt în sfârșit gata să mă trezesc. Înainte de aceste ultime zile eram nicăieri, nu aveam nici cea mai mică dorință să învăț lucruri noi sau măcar să întâlnesc oameni noi.

Acum abia aștept să văd ce urmează. Sunt în pragul unei noi vieți sau în cel mai rău caz în momentul în care pot să îmi privesc viața dintr-un punct complet nou de vedere.

Viziunile mele m-au făcut mereu să mă simt altfel decât ceilalți.

Doamna Dawes a înțeles desigur, dar pe ea am considerat-o mereu o ființă suprareală, cineva care– prin faptul că mă înțelegea – era o ciudățenie ca și mine.

Pe de altă parte, acum, aceste viziuni păreau că mă apropie de cineva, de Declan. Și deși e clar că toată această situație îmi amenință zona de confort pe care încercasem să mi-o creez, parcă aș fi vrut să văd unde merge... măcar un pic.

Visele de aseară cu Louisa și William mă lasă tânjind după mai multe răspunsuri, și dacă ar fi numai asta. Vreau să îi văd iar, să le simt conexiunea și cum s-a păstrat ea până la mine și Declan.

Fără să mă gândesc la micul dejun sau măcar la o cafea mă îmbrac repede și mă îndrept spre ușa din față.

O voce blândă și iubitoare mă oprește din drum.

– Unde te duci așa devreme, Ellie? Parcă astăzi erai de după-amiază la magazin? întrebă mama mea. E încă în pijamale cu părul blond ciufulit și prins în coadă.

– Păi de după-amiază sunt. Mă duc să mă întâlnesc cu doamna Dawes, îi spun repede strângându-mi lucrurile. Frances se sprijină de perete încălzindu-și mâinile cu cana de cafea. Îmi dau seama că răspunsul meu scurt nu va fi de ajuns pentru ea.

– Doamna Dawes? De ce? Ți-au reapărut viziunile?

Simt cum îmi pică umerii și mă pregătesc de o conversație pe care îmi doream să o evit.

– Nu dispăruseră niciodată, mamă. Dar acum s-au înrăutățit. Bine, nu s-au înrăutățit neapărat, dar sunt mai puternice și mai vii.

Îmi pun eșarfa la gât și mă uit la mama. Știu că e îngrijorată și în același timp nu vrea să fie indiscretă. Nu știu cum m-aș fi comportat eu în locul ei, dar știu că nu pot să îi ignor privirea din ochi.

Mă întorc cu totul cu fața spre ea.

– De când l-am întâlnit pe tipul acesta, Declan, viziunile sunt aproape ca niște filme pe care le văd în minte, și el e în ele, îi spun.

Pare confuză.

– Cine e în ele? Acest Declan?

– Da, nici eu nu ştiu încă ce înseamnă toate astea, dar ştiu că trebuie să îl ajut. Sau poate că trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt.

Mama cade pe gânduri.

– Şi, lui i-ai spus? Are şi el viziuni?

Dau din cap negând.

– Nu i-am spus. Din ce ştiu eu el nu are viziuni, dar mi-a spus de câteva ori că îi par tare cunoscută.

Ochii mamei mele se măresc iar gura îi rămâne întredeschisă.

– Ellie, asta e incredibil. Ce dar uimitor! E o întâmplare cu totul şi cu totul ieşită din comun. Cine era tipul acesta în viaţa anterioară pe care o vezi? Şi poţi vedea şi alte vieţi anterioare?

– De când l-am întâlnit pe el viziunile mele sunt legate de aceeaşi perioadă. Suntem în Anglia pe la sfârşitul anilor 1700. El e un om de afaceri care nu are încă 30 de ani. E foarte bine crescut şi foarte arătos. Eu sunt fiica unui domn foarte bogat. Şi cam semăn cu tine dacă stau bine să mă gândesc. Se pare că el şi cu mine o să avem un fel de relaţie la un moment dat, dar viziunile mele nu au ajuns încă în acel moment. Oricum ceva foarte important se întâmplă, mamă. Asta ştiu sigur. De aia vreau să mă duc la doamna Dawes. Cu ea am făcut şedinţele de hipnoză. Vreau să aflu ce se întâmplă înainte ca Declan să plece la Londra spun eu deschizând uşa să plec.

Străbat dealul în fugă şi trec de han. Soarele îmi încălzeşte faţa şi vântul e rece, dar abia am timp să bag de seamă. Nu îmi aduc aminte să mă fi simţit vreodată mai plină de viaţă. Acum îmi dau seama că mi-a fost teamă. Că există un întreg univers care mă chema de când m-am născut iar eu am făcut tot posibilul să mă ascund.

I-am simţit ritmul, neţărmurirea plăcută şi cu toate astea i-am rezistat.

Lumea asta în care trăim e plină de suferinţă. Lumea cealaltă pe care am simţit-o doar în interior este aşa de eliberată de rău. Am tânjit după ceva de mijloc, o bucăţică în care să mă ascund. Dar

simt că oricare dintre ele există doar ca să mă împingă spre cealaltă. Nu am unde să mă ascund.

Fugind şi plutind în acelaşi timp, jumătate speriată, jumătate încântată, aproape că dau peste Declan şi tatăl său...

– Oau! Mai încet, Ellie! Unde alergi? întreabă Declan şocat că mă vede. Partea bună e că nu pare dezamăgit.

– Îmi pare rău, nu v-am văzut! Eu... mă grăbesc spre magazinul de produse bio.

Alistair pare uşor amuzat.

– E 7:30... dimineaţa, draga mea. M-aş mira să fie deschis vreun magazin la ora asta. Poate vrei să ne însoţeşti pe noi mai bine. Eşti mai mult decât binevenită.

Încercând să mă calmez le spun poticnit:

– În mod normal mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să mă întâlnesc cu Doamna Dawes, patroana magazinului. E important să avem destul timp până se deschide magazinul.

Alistair ridică o sprânceană.

– Doamna Dawes? Am auzit câte ceva despre dumneaei. E un fel parapsihologă, nu? De ce vrei neapărat să o vizitezi?

– Doamne, tată, las-o în pace, spuse Declan părând jenat. Chipul lui ascunde ceva ce mă face să îmi doresc să-l fi văzut când era mic. Trebuie să fi fost tare drăgălaş atunci.

– Auzi, eu lucrez până la şase. Ne putem întâlni când ies să mergem undeva să mâncăm, îi spun lui Declan ţintuindu-i privirea cu ochii. Mă uimeşte şi pe mine curajul meu, dar simt că nu eu i-am spus asta.

Alistair pare surprins de îndrăzneala mea, dar nu spune nimic.

Declan zâmbeşte emoţionat.

– Sigur. Sună bine, spune el. Are mâinile în buzunare şi ochii în pământ. Eu mă prefac că nu îmi dau seama că nu poate sta locului în faţa mea.

Îmi aduc minte că el nu ştie de legătura noastră. De unde ar putea să ştie? Simt că şi eu ştiu încă prea puţine.

Deschizând uşa magazinului *The natural touch*, încep să mă calmez. Aproape că am sentimentul că urmez un scenariu şi asta mă face să mă simt mai uşurată. Tot ce trebuie să fac e să mă trezesc dimineaţa şi să merg spre locul care mă cheamă, să spun ceea îmi vine să spun. Parcă stau să aflu din moment în moment un mare secret... poate e chiar secretul a cum ar trebui să trăieşti?

Până acum nu am dat mare importanţă, dar deodată sunt conştientă de tensiunea lucrurilor cu care îmi încărcasem sufletul şi am devenit conştientă prin comparaţie cu uşurarea pe care o simţeam acum.

– Bună, Ellie, ce mai faci iubita? Intră. Ia un loc. Vai dar ce bine arăţi astăzi! Arăţi mai...fericită, spune Doamna Dawes. În timpul acesta are în mână un măr verde şi proaspăt care i se potriveşte perfect cu tricoul şi din care muşca din când în când. Se şterge apoi cu dosul palmei la gură şi se îndreaptă încet spre canapea.

– Şi, ai mai avut viziuni de când ne-am văzut ultima dată?

– Da, am...

Îşi închide ochii şi îmi face semn cu mâna.

– Nu îmi spune, iubita! Cred că e mai bine să ne apucăm de treabă. Mă bucur că faci progrese. Nu uita că e mintea ta. Doar tu o poţi direcţiona cum doreşti. Nu eşti la cheremul nimănui. Dacă vrei să ştii mai multe despre o anumită dată, întreabă-te şi o să ţi se arate. Dacă vrei să afli mai multe despre locurile prin care te poartă viziunile, trebuie doar să îţi doreşti. E ok să fii curioasă. Înţelegi?

– Înţeleg, spun eu cu încredere.

Mă las pe spate şi îmi las mintea să umble spre locul şi perioada care m-ar ajuta cel mai mult acum.

Pe fundalul liniştit al conştiinţei mele o aud pe doamna Dawes numărând descrescător începând de la zece. Gândurile mi se relaxează treptat, o uşă se deschide şi sunt o nouă femeie. Acum privesc totul de sus, cu drag şi cu răbdare, gata să văd.

CAPITOLUL 13

Louisa

Zile ceţoase, ploioase şi pline de noroi făceau deplasările foarte grele. Cu toate acestea Louisa, tatăl ei şi doi dintre servitorii lor ajunseră fără probleme în Oban, Scoţia la Pillar & Post pentru a se odihni. Domnul Mara călătorise separat având treburi prin Manchester, dar urma să se întâlnească cu ei chiar în seara aceasta.

Dimineaţa urmau să ia cu toţii bacul spre Mull unde aveau să ajungă în timp pentru cină. Acolo era un mic han care avea să îi găzduiască pe durata construcţiei. Nu era încă clar cât va dura şederea lor în Mull. Sir Thomas era de părere că va dura cel puţin şase luni. Louisa nu plecase niciodată din casa lor din Londra pentru un voiaj atât de lung, dar se simţea liniştită şi în siguranţă. Mai mult decât atât începuse să simtă că acolo ar fi trebuit cu adevărat să ajungă.

Pillar & Post era un modest han scoţian. Decorul era minimal, dar căldura era din belşug iar camerele confortabile. Era o schimbare binevenită după câteva popasuri în locuri cel mult dubioase. Louisa nu era obişnuită să fie cazată în stabilimente atât de rustice, dar ea oricum nu era obişnuită în niciun fel cu călătoriile. Sir Thomas prefera doar confortul casei din Londra pentru că cea din Glouchestershire îi aducea aminte de soţie.

Louisa se mulţumise să nu părăsească nici ea Londra, nu doar pentru liniştea tatălui ci şi a ei. Simţea nevoie să fie stabilă şi înrădăcinată undeva. Tot ce voia să facă era să citească, să se roage şi să trăiască discret. Călătoriile de orice fel ar fi reprezentat doar o întrerupere.

Mersul la Mull, totuşi, părea diferit. Londra era aşa de aglomerată, de zgomotoasă şi cu toate acestea atât de fadă cumva. Dacă Louisa ar fi fost să fie sinceră cu ea însuşi metropola începuse cumva să o sufoce, să o îngrădească. Cât de mult ar fi vrut ea ca lucrurile să rămână neschimbate, intuiţia nu îi dădea pace împingând-o spre schimbare. Louisa fusese mereu nedreaptă cu ea însăşi, dar în ultima vreme se simţea îndrumată de o voce. O voce despre care ea credea că este Maria, Sfânta Maria. Nu credea că e însuşi Dumnezeu dar ştia sigur că e cineva care purta cuvântul Lui.

De fiecare dată când auzea vocea, îşi închidea ochii şi vedea silueta ştearsă a unei femei cu capul plecat ca într-o rugăciune şi cu un halo de lumină deasupra capului. Vocea îi oferise înţelepciune şi clarviziune. Spera să o audă mai clar. Poate că de aia apăruse această călătorie în viaţa ei. Poate că Fecioara Maria o ghida spre Mull, pregătind-o să slujească mai bine lui Dumnezeu.

William

Domnişoara De vale, tatăl ei şi domnul Mara conveniseră să se întâlnească în sala de mese pentru a parcurge detaliile sosirii lor în Mull. Drumul se apropia de sfârşit şi fiecare dintre ei simţea că odată cu apropierea de destinaţie vine şi o reîmprospătare a entuziasmului.

William fu primul care sosi. Era bucuros că se putuse schimba de hainele de drum. Mai ales că doar ce îşi cumpărase haine noi. Părea aproape incredibil pentru el să îşi cumpere haine de la cei mai buni croitori din Londra. Aproape că nici nu ştiuse ce să aleagă şi avusese nevoie de foarte multă îndrumare.

Părerea unei femei ar fi fost tare binevenită în asemenea circumstanţe.

Adevărul era însă că el întâlnise foarte rar femei care nu erau ospătăriţe sau servitoare. Bineînţeles că mai vizita câte un bordel din când în când, dar în acest caz conversaţiile nu prea apăreau şi nici nu prea erau dorite.

Mulţi dintre asociaţii lui de afaceri aveau fiice, dar aproape toţi erau de părere că el e prea tânăr pentru a se aşeza la casa lui.

William se aşeză la o masă şi aşteptă. O văzu pe Louisa coborând scările şi intrând în sala de mese. Încercând să facă abstracţie de greutatea ce îl apăsa pe piept, îi făcu discret cu mâna.

– Bună seara, domnişoară De vale, spuse el încercând să îi privească chipul. Ea purta o rochie albastră simplă care curgea şi se legăna în voie. Şi ea era în voie.

– E o plăcere să vă văd din nou. Cum a fost călătoria? Vremea nu a ţinut deloc cu noi. Sper că nu a reuşit să vă întristeze peste măsură.

– Sunteţi foarte drăguţ că vă interesaţi, domnule Mara. Trebuie să recunosc că mi-a fost destul de frig dar ştiu că asta e şi vina mea pentru că am plecat la drum cu mănuşi nepotrivite. Şi sper să nu fiu prea deplasată dacă vă mărturisesc că mă cam doare posteriorul din cauza gropilor de pe drum. Trebuie să privesc asta cu umor, până la urmă e o aventură, nu-i aşa? spuse ea chicotind.

– Dar văd că v-am şocat cu franchețea mea. Îmi cer scuze, domnule. Credeam că suntem prieteni deja.

William rămase cu privirea în poală şi se ridică în scaun căutând o poziţie mai confortabilă.

Îl enerva că ea avea puterea să îl facă să se simtă aşa stingher.

– O să iau asta ca pe un compliment, doamnă, replică el calm.

Ea râse.

– Nu ştiu dacă situaţia stă chiar aşa! Nu ştiu dacă aţi alege să fiţi prieten cu o persoană ca mine, care spune fiecare lucru care îi trece prin cap?

– Sunt sigur că aş fi onorat.

Ea zâmbi la auzul răspunsului diplomat.

– Cu toate acestea, domnule Mara, vă pot spune cu toată sinceritatea că găsesc această excursie deosebit de interesantă. Indiferent de gradul de confort sunt recunoscătoare că sunt aici. O doamnă ca mine are foarte rar parte de asemenea aventuri!

William nu putu să se abţină de la un zâmbet la auzul cuvintelor ei. Era reconfortant să vezi pe cineva de un asemenea statut lăsând la o parte eticheta măcar pentru puţin. Se pare că domnişoara De vale nu era deloc proastuţă. Pur şi simplu nu îi plăcea să se ia prea în serios. Era clar că avea şi el ce învăţa de la ea.

– Cred că un grad de autoironie e binevenit din când în când. Ştiu că eu am o înclinaţie către severitate. Probabil că e un defect, dar de multe ori mă ajută când vine vorba de afaceri, spuse William încercând să ţină conversaţia formală.

Ştia că dacă lasă garda jos în faţa ei e pierdut. Se surprinsese deja uitându-se la gâtul ei lung, accentuat de cruciuliţa simplă pe care o purta, precum şi la mâinile ei graţioase. Tânjea după ambele. Dacă nu era atent, domnişoara De vale putea să îi afle toate secretele în mai puţin de o oră.

– Serios? Nu ştiam că membrii Societăţii Piscicole Britanice sunt aşa de severi, spuse ea făcându-i un pic cu ochiul. William îşi presă tare buzele una de cealaltă pentru a nu izbucni în râs.

– Şi nu găsiţi deloc folositor să vă raportaţi la clienţi într-un mod mai puţin formal? Vă temeţi că nu or să vă placă, domnule? Sau vă e teamă că o să păreţi diletant?

William simţi că faţa i se întunecă şi se uită în altă parte pentru câteva clipe. Ea se întinse un pic peste masă şi îl atinse pe braţ.

– Domnule, nu am vrut să vă supăr. Vă tachinam doar. Mă puteţi ierta?, pledă ea.

El se uită spre mâna cu care ea îl mângâia şi o dădu la o parte. Căldura atingerii ei îi zăbovi totuşi pe piele.

– Da, desigur, domnişoară De vale. Nu pot să spun că m-aţi supărat dar e adevărat ce aţi spus. Mă tem. Mă tem să nu fiu din

nou sărac. Asta mă motivează să merg mai departe deci din acest punct de vedere trebuie să îi fiu recunoscător. Să mi se spună asta de cineva ca dumneavoastră... este... mă rog să spunem că a durut mai mult, spuse el nereuşind să o privească în ochi.

– Cineva ca mine, spuneţi? Domnule Mara, speram că ştiaţi că vă văd ca pe un egal. Nu vă cunosc trecutul şi nu mă interesează. Chiar deloc. Se aplecă uşor spre el parcă pentru a-l convinge de gradul ei de sinceritate.

– E clar că eu nu am nicio idee despre cum e să fii sărac şi nici măcar nu o să încerc să comentez despre acest aspect al vieţii dumneavoastră decât intr-un mod admirativ. Tata mi-a povestit că aţi pornit de jos. Nu cred că a fost uşor să ajungeţi unde aţi ajuns. Vă admir, domnule, spuse ea încet.

William se uită în pământ stânjenit.

– Acum se pare că v-am ofensat iarăşi. Permiteţi-mi să îmi mai cer încă o dată scuze la modul general cu adăugarea că dacă am putea lua aceste scuze de bune şi le-am putea aplica la întreaga seară ce va urma, v-aş fi recunoscătoare. Îmi e teamă că nu prea aveţi încredere în mine.

Era clar că voia doar să îl liniştească. William îşi permise un scurt zâmbet, apoi ea continuă:

– Ştiţi, nu cred că ştiu nici măcar numele satului spre care ne îndreptăm! Are deja un nume?

– Da, are, doamnă. Oamenii locului îi spun Tobermory. Se pare că în sat este o fântână închinată Fecioarei Maria. Aşa că numele vine din galica scoţiană, Thobar Mhoire, adică Fântâna Sfintei Marii.

– Fecioara Maria? Ce frumos! Mă rog des la Sfânta Maria şi în ultima vreme am şi reuşit să îi aud îndrumările. Ştiu că e neobişnuit, dar pot să spun că mi-a fost de mare ajutor, mai ales după ce mama a dispărut dintre noi. Îşi lăsă capul în jos pentru un moment fiindu-i frică ca nu cumva să fi spus prea multe.

– Sunt bucuros să aud că aţi găsit alinare într-un moment atât de

greu. O cercetă pentru un moment. Cum de o femeie atât de tânără să fie plină de viaţă, frumoasă, şi atât de pioasă? Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

– Domnişoară De vale, sunteţi o tânără intrigantă.

– Cred că ciudată este cuvântul pe care îl căutaţi, domnule Mara. El încercă să spună că nu, dar ea îl opri cu un zâmbet răutăcios pe faţă.

– Nu, nu, e ok! Chiar sunt o tânără ciudată.

Iar îi făcea asta, îl momea şi îl încânta.

Nu era un semn bun pentru el.

Deşi era pus într-o situaţie dificilă de această domnişoară, mai dificil era că îi plăcea. Îşi construise întreaga existenţă pentru a prospera şi a reuşi în afaceri. Flirtul cu fiica unui nobil nu se regăsea deloc pe agenda sa. Cu toate acestea, nu putea să fie nepoliticos cu ea. Dar ce sens ar avea să dea curs avansurilor ei? Nu s-ar ajunge la nimic bun pentru el şi oricum nu putea să rişte să îl supere cu ceva pe Sir Thomas.

– Mă judecaţi greşit, doamnă. Nici prin gând nu îmi trecea aşa ceva, răspunse el politicos.

Louisa oftă şi trecu cu privirea pe lângă fel pentru a contempla sala de mese. Părea dezamăgită.

William se gândi că poate duce dorul vreunei prietene de călătorie.

– Iertaţi-mă domnişoară De vale, dar credeam că o să fiţi însoţită de o prietenă în acest voiaj şi cu toate acestea aţi venit singură...

Louisa îl întrerupse imediat:

– Nu sunt însoţită de nimeni. Tata a vrut să vin însoţită de o prietenă până aici în Scoţia, dar mie nu mi s-a părut necesar. Avem doi servitori cu noi, Janey şi Edward, şi e de ajuns.

William îşi scutură capul cu îndoială:

– Dar cum reuşeşte o singură menajeră să aibă grijă de toate nevoile dumneavoastră?

– Pardon, acum știți și ce nevoi am, domnule? întrebă domnișoara De vale cu un rânjet cam forțat.

Adunându-se înainte să răspundă, William respiră adânc.

– Voiam să spun doar că sunteți obișnuită cu un anumit stil de viață. Mull e îndeajuns de izolat și de lipsit de rafinament. Cu doar doi servitori o să fie nevoie să faceți anumite lucruri singură și...

– Doamne ferește! răspunse ea cu ironie fățișă.

Și William nu putu să nu râdă după așa o replică. Deși era clar că ea nu are nici cea mai mică idee despre ce o așteaptă în Mull, el nu putea să nu admire dorința ei de a încerca să se descurce. Spera doar să nu se termine prost. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Sir Thomas să se răzgândească asupra proiectului pentru că fiica sa s-ar fi hotărât în ultima clipă că nu mai poate suporta să își facă singură părul. Dacă era să fie sincer trebuia să recunoască că Louisa nu părea genul acesta de femeie. Ba chiar tocmai invers... se putea spune că părea genul de femeie care ar putea să facă orice.

William observă că domnișoara De vale se înroșise toată și își dădu seama că asta se întâmpla pentru că în tot acest timp el rămăsese cu privirea ațintită asupra ei. Făcu eforturi să își imagineze ce a înțeles ea din privirea lui. Își ridică mâna pentru a-și aranja cravata care parcă îl strângea de gât acum mai mult decât de obicei.

Domnișoara De vale părea că e în căutarea unui subiect de discuție.

– Ei bine, se pare că tata va mai întârzia ceva. Spuse întreaga frază foarte repede în timp ce făcea semn ospătăriței.

CAPITOLUL 14

Louisa

În dimineața următoare Louisa a fost condusă de tatăl ei la trăsura care avea să îi ducă la docul unde feribotul spre Craignure, un mic oraș port de pe insula Mull, își avea punctul de plecare.

Când se urcă în trăsură observă că pe una dintre canapele se afla o pernă și o pereche de mănuși căptușite cu blană. Se uită de jur-împrejur, căutând parcă indicii despre cum au apărut acele obiecte, dar nimic altceva nu părea mutat de la locul lui. Cu o combinație de satisfacție și nedumerire, Louisa se așeză pe pernă și încercă mănușile. Ambele erau perfecte. Tatăl ei îi aruncă o privire interogativă, dar ea nu veni cu niciun răspuns.

Luând de bune noile lucruri aducătoare de confort, Louisa se lăsă pradă impresiilor de călătorie de până atunci. Foarte multe zone din Scoția păreau neatinse de om. Asta îi plăcea. Era palpitant să te aventurezi într-un teritoriu atât de puțin călcat, plin de liniște și cu spații vaste și aerisite. Puteai cu ușurință să încerci să te regăsești în aceste imense spații deschise.

Își închise ochii pentru câteva momente și imediat auzi: „Ești liberă."

Inhală adânc aerul rece de afară şi simţi cum un zâmbet îi luminează faţa. Drumul acesta în Scoţia meritase.

Niciuna dintre cunoştinţele ei din Londra, se gândi în sinea ei, nu va apuca să se bucure de aceste peisaje înaintea sa. Louisa reuşi să zărească păsări ce păreau a fi vulturi şi chiar lei de mare, animale pe care le văzuse până acum doar în cărţile de desenat.

Simţea că e gata să se lase învăluită de ţara aceasta, nedorind să o schimbe câtuşi de puţin, ci să se lase schimbată ea.

La îmbarcarea pe feribotul dubios care avea să îi ducă în Mull, Louisa era cât se poate de înfrigurată, dar plină de emoţie. Vântul bătea neîncetat şi aducea toate miresmele vegetaţiei de pe ţărmurile stâncoase, gâdilându-i simţurile. Abia se abţinea să nu se învârtă pe puntea vasului pentru a îmbrăţişa întreaga atmosferă. Muşcându-şi buzele simţea sarea. Îi intra în fiecare por de parcă marea încerca să o facă una cu ea. Vântul sufla constant, iar ea renunţase să îşi mai susţină părul în lupta cu el. Diverse şuviţe i se lipeau de faţă însufleţite de forţele vântului şi ale apei. Uitându-se înapoi spre locul din care tocmai plecaseră observă o clădire care semăna foarte mult cu un castel şi pe care nu o văzuse în timpul în care aşteptau vasul.

-- E castelul Dun Ollaigh. Aparţine faimosului clan MacDoughall. Deşi acum ei nu mai locuiesc aici.

Domnul Mara apăruse din senin în spatele ei. Vocea lui joasă şi calmă dădea de înţeles că era de mult atent la ea. Louisa încuviinţă printr-o mişcare din cap la auzul explicaţiei. Putea să jure că a simţit un pic de admiraţie în abordarea lui, dar refuza să se gândească la asta momentan. Era genul de idee de care nu se putea lăsa copleşită.

Se mută cu privirea spre tatăl ei care privea spre mare cu ochii plini de dor. Nu trebuia să se gândească prea mult ca să ştie că dorul din ochii lui era legat de mama ei.

– Cred că tatei îi este dor de mama în fiecare moment al zilei. Louisa se uită în jos după această mărturisire. Era o informaţie

personală, poate prea personală, dar nu avea cui să împărtăşească aceste lucruri.

– Până la urmă, nu ştiu cum să-l fac să se simtă mai bine decât comportându-mă normal.

– Pare cea mai bună soluţie, spuse Declan în timp ce îşi strângea pumnul lângă coapsă de parcă ar fi vrut să apuce ceva strâns cu mâna. Încerca totuşi să îşi tempereze gestul.

– Eram tânără, ştii, unii ar spune mult prea tânără ca să ştiu ce înseamnă dragostea, dar îţi jur domnule Mara, părinţii mei s-au iubit. S-au respectat. Au fost companionii cei mai apropiaţi.

El zâmbi la auzul vorbelor ei.

– *Anam cara*, îi şopti el lăsându-se în voce.

Louisa se întoarse cu faţa spre el.

– Poftim?

– *Anam cara* e în scoţiană. Înseamnă prieten de suflet, cineva care vede lucrurile la fel ca tine.

Ea zâmbi şi întinse mâna căutând-o pe a lui, strângând-o încet pentru puţin timp.

– Da, spuse ea oftând adânc. Exact aşa e.

Mâna lui William se relaxă. Într-adevăr, întreaga sa atitudine părea să se relaxeze, de parcă ar fi aşteptat de mult să discute cu ea despre acest subiect.

– Presupun că nu e aşa de romantic spuse el cu jumătate de zâmbet.

Ea dădu din cap.

– Cine ar mai avea nevoie de romantism dacă ar avea o asemenea conexiune? Ce ar putea să fie mai important?

Avea tonul unei persoane ofensate de comentariul lui. Când el îşi mută privirea în depărtare ea îşi dădu seama că mersese încă o dată prea departe. Ce avea aşa de special acest domn Mara de o făcea să îşi iasă din fire aşa de repede?

Louisa se hotărî să își țină gura. Învățase multe lucruri astăzi, dar cel mai important era că reușise să dea o formă definitivă dorințelor ei.

William

Odată ajuns în Craignure, grupul se împărți în două trăsuri: una pentru servitori și cealaltă pentru Sir Thomas, Louisa și William. Sir Thomas își ajută fiica să urce apoi se așeză vis-a-vis de ea plasând un mare bagaj lângă el. Când domnul Mara se urcă în trăsură singurul loc liber era lângă Louisa. William își drese vocea puternic încercând să atragă atenția tatălui asupra problemei, dar acesta din urmă nu păru să îl audă. Oftând puternic, William se așeză cu reticență lângă domnișoara de Vale. Când trăsura se puse în mișcare, Sir Thomas își ridică privirea și se uită ciudat spre domnul Mara, apoi trecu peste moment.

Liniștea se lăsă peste cei trei până când ritmul rar al sforăiturilor lui Sir Thomas puse stăpânire. William se hotărî că acesta era un moment bun pentru a o aborda pe domnișoara de Vale, dar ea îi anticipă planul.

– Domnule Mara, nu am avut încă ocazia să vă mulțumesc pentru daruri. Mănușile îmi vin perfect. Vă sunt îndatorată, domnule.

El se uită un pic în depărtare apoi reveni cu un zâmbet reținut.

– Nu face nimic, domnișoară de Vale. Am vrut doar să elimin orice disconfort pe care l-ați putea avea din cauza mea.

Ea râse.

– Dar cum ați putea fi dumneavoastră responsabil de vreun disconfort? Sunteți responsabil pentru ploaie? Sau pentru frig? Păreți într-adevăr foarte talentat domnule Mara, dar mă tem că influențarea vremii se află cumva un pic în afara posibilităților dumneavoastră de a controla lucruri, spuse ea în timp ce încerca să îi prindă cumva privirea.

Încercând să își mascheze emoțiile, William îndrăzni să îi răspundă:

– Am vrut să spun doar că eu sunt cel care l-a invitat pe tatăl dumneavoastră în această călătorie și odată cu dânsul și pe dumneavoastră.

– Nu vă faceți griji, domnule. Mă aflu aici doar pentru că așa trebuie, spuse ea pe un ton de data aceasta mai serios.

– Da, bineînțeles. Nu am vrut să spun că ar trebui să spun că nu ar fi trebuit să fiți alături de tatăl dumneavoastră. Afirmația lui făcu să dispară orice urmă de zâmbet de pe chipul Louisei și îl lăsă pe el cu un gol de regret în suflet.

Observând reacția lui, domnișoara de Vale se trezi încercată de un sentiment de milă.

– Știu că nu ați vrut să spuneți asta. Dar eu sunt întotdeauna unde ar trebui să fiu și în acest moment, asta înseamnă că ar trebui să fiu aici cu dumneavoastră.

William tresări la auzul vorbelor ei. Era clar că nu fuseseră fără de intenție. Îl bântuia asemănarea Louisei cu mama lui și asta era un sentiment care îl liniștea și îl neliniștea în același timp. Dregându-și vocea încercă să își scoată din minte genul acesta de gânduri și începu o conversație pe un alt subiect.

– Domnișoară de Vale, petreceți des timp alături de tatăl dumneavoastră la moșia familiei?

Pentru moment Louisa păru prinsă pe picior greșit.

– La Overfield? Nu domnule, deloc. Am petrecut mai mult timp acolo când eram mică, dar în ultima vreme tata preferă orașul. Nici nu vă puteți imagina ce surprinsă am fost când am auzit că e atât de încântat de această călătorie. O excursie până pe insula Mull nu prea îi stă în caracter. Cu toate acestea, am început să văd și părțile bune ale deciziei sale, sau mai bine spus acum încep să le văd.

Cu ochii la propriile mâini împreunate în poală, William se gândea dacă aceste ultime vorbe făceau sau nu referire la el. Ea

stătea aşa de aproape de el. Dacă şi-ar fi mişcat piciorul doar doi centimetri, l-ar fi mângâiat pe al ei.

Merita oare toată tortura aceasta?

Se decise că merita şi îşi lăsă genunchiul să îl atingă uşor pe al ei. Tremură uşor şi se înroşi sperând cu disperare ca ea să nu observe intenţia din gestul său deşi chipul ei părea să ascundă un zâmbet satisfăcut.

William îşi duse mâna la cravată încercând să o desfacă un pic şi să mai scape de căldura de care era dintr-o dată copleşit. Când oare se transformase într-un băieţel de 13 ani? Aşa nu se mai putea. Suspină zgomotos şi îşi jură că va pune lucrurile la locul lor... mai ales atracţia asta prostească... infatuarea acesta lipsită de şanse.

CAPITOLUL 15

Ellie

– În concluzie, iubita! exclamă doamna Dawes în timp ce mă aducea înapoi în zilele noastre. Lucrurile merg din ce în ce mai bine. Poate că pare că nu destul de repede dar reuşim să construim ceva aici. Simt asta. Bine, dacă vrei putem, în şedinţa următoare să trecem direct la motivul suferinţei sau durerii asociate cu această viaţă trecută. Ce zici?

M-am ridicat şi m-am gândit.

– Cred că totul se desfăşoară exact în ritmul potrivit, am spus cu voce stinsă. Mă simt copleşită de întreaga experienţă. E o onoare să fiu martora existenţei acestor persoane, să le simt fericirea şi lupta. Haideţi mai bine să continuăm cum am început. Cred că aşa ar fi cel mai bine.

– Bineînţeles Ellie, dacă aşa simţi tu. Cred că e foarte înţelept. Tu ai intuiţia ta, fiecare dintre noi are una. Pentru Louisa e simbolul Fecioarei Maria, pe care îl asociază cu propriile viziuni. Intuiţia ta poate fi una normală sau poate că încearcă să te călăuzească. Indiferent cum e, cel mai bine e să ai încredere în ea. Când faci acest pas fără să te temi, creşti şi te vindeci. E un curent care te poartă, copila mea. Lasă-te purtată de el şi nu îţi fie teamă. Eşti pe mâini

bune, spuse ea emoţionată. Puteam să jur că în ochi îi jucau lacrimi încă necurse.

Ea stătea aşezată în fotoliu şi se uita la mine de parcă ar fi fost ultima dată când avea să mă mai vadă.

– Şi eu simt la fel. Am răspuns. În aceste câteva zile am simţit că pot să controlez viziunile mult mai bine. Nu mi se mai întâmplă să am flashurile acelea bruşte şi dureroase de fiecare dată când sunt cu el iar visul de aseară... chiar mi l-am dorit şi s-a întâmplat.

A trebuit să zâmbesc. Începeam să înţeleg. Oricât de mici ar fi fost aceşti primi paşi, măcar mă purtau mai aproape de adevăr.

– Mulţumesc mult doamnă Dawes. O să mă întorc şi mâine. În seara acesta mă văd cu Declan şi e aproape sigur că asta o să provoace tot felul de amintiri. Cred că o să avem multe de scos la lumină mâine. Îmi pun haina, îmi adun lucrurile şi mă aplec să o îmbrăţişez. Serios, nu ştiu cum pot să vă mulţumesc îndeajuns.

Vocea ei e liniştitoare:

– Ellie, nu face nimic.

Declan

Nu e destulă băutură pe lume ca să îmi înec amarul aşa că arunc restul de vin în chiuvetă.

Frustrat, mă îndrept spre fereastră. Vântul e puternic şi cele câteva frunze care încă se mai agăţă de copaci vor fi cu siguranţă purtate în depărtare în seara asta. Eu sunt ok aici în hotel. Ellie e şi ea în siguranţă, sau cel puţin urmează să fie.

Ştiu deja că sunt ultimul laş. Ştiu. Am ales să rămân aici şi să îi trag clapa minţindu-mă că o să încerce să mă convingă. O să mă urască după asta, dar asta şi vreau. În felul acesta o să fie mai uşor pentru amândoi.

Şi ea o să fie ok.

Nu-mi vine să cred că prietenul ei blond şi iubitor de blugi nu

m-a dat încă în gât. Dar o să se întâmple şi asta. Mai ales acum. O s-o ţină el în braţe, o să-i dea părul la o parte de pe frunte şi o să-i şoptească vorbe dulci la ureche. Măcar ştiu că el nu are niciun motiv să-şi dorească să-mi ia locul.

Cineva o să facă însă şi asta cândva.

Priveliştea de aici e aceeaşi cu cea pe care o are Ellie atunci când se uită pe geamul magazinului de momeli. Poate că ne uităm amândoi la apă în acelaşi timp. Asta mă face să mă simt un pic mai bine. Gândul că e posibil ca noi, măcar pentru câteva momente, să împărtăşim acest moment înainte ca ea să îşi dea seama că nu o să vin, mă face să zâmbesc. Îmi aduce o frântură de linişte şi mă întreb de ce mă simt ca şi cum m-aş despărţi de cel mai vechi prieten al meu. Până la urmă o cunosc doar de câteva zile.

Dar nu e chiar adevărat, nu? Nu, chiar şi eu simt că nu e adevărat.

Dacă îi eram un străin lucrurile erau mai simple. Aş fi fost nemernicul acela care i-a tras clapa. Doar un personaj în poveştile acelea pe care le-ar fi spus prietenilor la bar când nu mai era niciun subiect de discuţie.

Dar nu îi sunt străin.

Străinii nu simt cum li se mişcă pământul sub picioare atunci când se privesc. Mă cunoaşte atât de amănunţit şi e atât de instinctuală încât mă sperie. Amintirile ei despre mine sunt cu mult mai vaste decât mica mea realitate dezechilibrată. Nu pot să mă ridic la nivelul lor. Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le ştie... detaliile care mă marchează ca nişte semne de împunsături pe o faţă aparent fără de cusur.

Nu aş suporta să o văd dezamăgită. Nu aş putea să trăiesc cu mine ştiind că din cauza mea suferă. Avem nevoie de o despărţire bruscă. Cât de bruscă se poate.

O să iau totul asupra mea.

Cineva bate la uşă.

– Da? Răspund.

– Nu mă lua pe mine cu da, flăcău. Sunt eu tatăl tău. Deschide uşa, te rog.

Of, Doamne, exact ce îmi lipsea.

Ellie

La magazin e linişte pe toată durata turei mele. Era un grup mare care trebuia să ajungă astăzi şi să se echipeze, dar până când am intrat eu în tură erau deja plecaţi de mult. Uitându-mă pe fereastră pot să zăresc vaporaşul pe care sunt şi-mi imaginez cât de entuziaşti trebuie să fie.

Sunt toţi gata de aventură, de senzaţii noi. Probabil că e şi tatăl lui Declan. Oare o fi şi Declan acolo?

Ca să nu mă mai gândesc încep să aşez marfa pe rafturi şi să fac stocul, dar mintea îmi fuge iar la William şi Louisa. Încerc să mă văd pe mine, Ellie, ca fiind acelaşi suflet cu Louisa, dar e greu. Ea părea că e atât de împăcată cu ea însăşi. Îşi deschide inima şi mintea fără pic de efort şi ştie că cea mai bună soluţie e să te laşi în voia destinului.

A fost o vreme când eram şi eu aşa, dar am îngropat de mult acea parte a vieţii mele. Oare Declan a apărut în viaţa mea tocmai că să mă ajute să mă regăsesc?

Dar nu sunt atât de naivă. El e doar catalizatorul nu motivul. Nu pot să îmi pun toate speranţele în el. Mai bine mă las în seama vântului decât să fac asta. Vântul ştie mai mult ca sigur încotro mă îndrept.

E şase şi un sfert şi nu am încă niciun semn de la Declan. Încep să mă frământ. Poate i-am spus din greşeală să ne vedem la şapte? Să îi fi spus că ne vedem la han? Ştiu că nu e nici una din variantele acestea dar îi permit minţii să se joace cu ipotezele.

Mă hotărăsc să merg spre Town Pump sperând să dau peste el pe drum. Când intru în camera din spate să îmi iau lucrurile, aud uşa.

– Ellie? Mai eşti aici? E Alistair. Ies să îl salut. E clar că ceva s-a întâmplat.

– Bună ziua! Sunt aici. Unde e Declan? întreb eu încercând fără succes să îmi maschez grijile.

Alistair ezită un pic. Faţa îi e întunecată.

– Îmi pare rău draga mea, dar Declan nu va putea ajunge la întâlnire. Sunt dezamăgită şi el ştie asta.

– Pot să te scot eu la cină? Avem multe de discutat. Îmi e teamă că sunt multe lucruri despre Declan pe care nu le ştii şi consider că ai merita să le afli, spuse el cu blândeţe, deşi eu nu apreciez deloc implicarea lui.

– Ştiu că merit să aflu! am spus tăios. Nu crezi ştiu deja asta? Suntem practic doi străini, Alistair. Toată lumea ştie asta. Dar noi... Îmi pierd şirul gândurilor. Respiraţia îmi devine din ce în ce mai rapidă iar pulsul o ia şi el razna. De fiecare dată când îl menţionează măcar pe Declan nu se mai poate abţine.

Alistair sări imediat să o liniştească atingând-o încet pe braţ.

– E în regulă Ellie. Hai cu mine. Poate ce am de spus o să te lămurească întrucâtva. Bine? E atât de calm şi de drăguţ... şi cu toate acestea ezit să am încredere în el. De ce oare? Alistair s-a purtat mereu frumos cu mine. El şi Declan au foarte multe lucruri în comun şi bineînţeles că îl pot vedea atributele lui William şi în el: îndrăzneţ, mândru şi irlandez.

Trebuie să îmi stăpânesc emoţiile. Cel puţin asta e clar. Trebuie să văd ce are să îmi spună Alistair O'Shea.

CAPITOLUL 16

Ellie

Frunzărind prin meniul de la Town Pump, îmi dau seama cât de ridicol este să mă uit prin meniu. Meniul a rămas neschimbat în ultimii zece ani. Îl știu pe dinafară. Las meniul jos și iau o gură de apă. Indiferent de ce are să spună Alistair totul o să fie ok. Mi-am tot spus asta pe drumul spre restaurant și mi-o repet și acum. Culmea e că deja încep și eu să cred.

Comand cartofi prăjiți cu salată și sunt întreținută de conversația dintre Alistair și chelnerița noastră Noell, despre cum trebuie să arate mâncarea care va fi servită.

– O să trimit farfuria înapoi dacă nu e satisfăcătoare, domnișoară. Eu nu vă ameninț, vreau doar să aveți în vedere... spuse el cu sinceritate blândă.

Eu chicotesc. Mă gândesc că o să își primească comanda pe trei farfurii separate. Să sperăm că are simțul umorului.

Alistair se întoarce către mine în timp ce Noelle pleacă în grabă. Deodată devine serios.

– Ok, Ellie. O să îți povestesc pe scurt trecutul lui Declan. E bine așa? întrebă el.

Inima îmi sare din piept, dar nu vreau să știe asta.

– Da, normal. Sunt pregătită, vreau să îl ajut, Alistair. Vorbesc serios.

– Desigur, bine nu înțeleg exact ce crezi că poți să faci pentru el, dar eu am să îți povestesc oricum și am să te las pe tine să decizi. Se apleacă peste masă și mă privește în ochi.

– Declan a fost mereu un tip foarte sensibil. Chiar și când era mic, era mereu tăcut și părea mereu foarte ușor de influențat de ceea ce se întâmpla în jurul lui. Aproape că puteai să îți dai seama că ascultă dar în același timp și simte. Eu și mama lui, Jill, ne-am despărțit când el avea cinci ani. Cu un an înainte să ne despărțim a avut de cinci ori infecție la urechi. Îți jur că și acum cred că băiatul era sătul să ne audă certându-ne. A fost groaznic. Lucrurile s-au mai schimbat când ne-am mutat de acolo, dar a rămas timid și retras. Se comporta de parcă ar fi ascuns un secret vinovat. Spune-mi tu, oare ce ar fi putut să facă un copil ca să se simtă așa rușinat? Mai glumea cu el și încercam să îl fac să uite dar mergea foarte rar și nu ținea niciodată prea mult. Mama lui l-a dus la tot felul de specialiști. Pentru o vreme am crezut că e autist, dar nu avea nicio problemă cu exprimarea emoțiilor. Din când în când, râdea. Zâmbea. Îi plăcea să cânte la chitară și să se plimbe cu bicicleta. Dar orice făcea nu scăpa de povara aceasta de tristețe fără de margini de parcă jelea o mare pierdere. L-am tot întrebat de-a lungul anilor dacă are legătură cu faptul că eu și mama lui ne-am despărțit. Dar de fiecare dată spune că nu. Poate că nu oricum nu aveam eu autoritatea morală să îl întreb. Alistair se uită trist pentru un moment, în altă direcție apoi continuă.

– Zicea că e și el conștient că făcusem bine că ne despărțisem. Perioada liceului l-a mai ajutat un pic. La liceul respectiv aveau foarte multe cursuri legate de muzică și arte. Declan chiar excela în domeniile acestea. A avut și o prietenă pentru o perioadă. O chema Corinne.

Se uită un pic la mine ca să vadă dacă dau vreun semn de gelozie. Dar eu nu fac altceva decât să dau din cap încurajându-l să

continue. Cea ce şi făcu după ce dădu din mână de parcă ar fi vrut să sublinieze lipsa de importanţă a ultimei lui fraze.

– Deşi pentru mine nu a părut că e atât de crucial momentul, când am încetat orice legătură cu Jill, Declan a intrat într-o depresie care a durat patru ani. Până la urmă a trebuit să îl internăm într-o instituţie pentru că ne temeam că o să se rănească şi ştiam că nu noi nu putem să avem grijă de el aşa cum ar fi avut nevoie. A fost cel mai greu lucru pe care eu şi Jill l-am făcut vreodată. Făcu o pauză ca să ia o gură de apă.

– S-a descurcat bine acolo. Le-a luat ceva să găsească medicamentaţia potrivită pentru el, dar când au reuşit starea lui Declan părea să se îmbunătăţească. Nu o să uit niciodată ziua când doctorul m-a chemat să îmi spună că Declan a început iar să deseneze. Ce uşurare! Începea să îşi revină. L-am întrebat pe doctor ce desenează şi mi-a spus că în cele mai multe desene era reprezentată o tânără. Mi-a îngheţat inima. Ştiam că trebuie să fie fosta lui prietenă, Corinne. Dar măcar era un pas înainte. M-am hotărât să îl văd a doua zi şi poate să reuşesc să vorbesc ceva cu el despre desen...

Alistair făcu o pauză în timp ce Noelle punea salata pe masă. Nu am nici cea mai mică idee cum o să mănânc ceva. Sunt atât de tensionată că parcă stomacul meu îşi ţine şi el respiraţia.

– Nu te opri, spun eu. Continuă.

El îşi ridică furculiţa de pe masă, dar reîncepu povestea înainte să apuce să ia vreo gură de salată.

– Ellie, îmi amintesc de parcă s-a întâmplat ieri, cum stăteam în camera aceea rugându-l să se uite la ce a desenat. A băgat mâna sub pat şi a scos în jur de 50 de schiţe desenate în cărbune. Erau extraordinar de bine făcute. M-am uitat la fiecare în parte şi am rămas impresionat, dar şi confuz. În nici unul dintre desene nu era reprezentată Corinne, dar era clar că în fiecare dintre ele era aceeaşi persoană. Nu am recunoscut deloc fata din desenele lui.

Apoi inspiră adânc de parcă ar fi vrut să îşi calmeze emoţiile.

– Asta până acum o săptămână când am intrat în magazinul de echipament pentru scufundări. Îl fixez cu o privire plină de surprindere. Îmi imaginez vag ce o să urmeze dar mă scutur şi încerc să îl şi aud spunând-o.

– Ce vrei să spui, Alistair?

– Ellie, nu am nicio explicaţie pentru asta, dar fiul meu a desenat nenumărate schiţe meticuloase în care apăreai tu, cu ani înainte să te fi cunoscut.

Mi se taie respiraţia şi simt că nu găsesc aer nicăieri.

– Deci de aceea i se părea că mă ştie de undeva! Alistair, Declan m-a recunoscut! A zis că m-a recunoscut. De ce oare nu mi-a spus despre desene? întreb eu uimită.

Alistair stă cu capul în pământ şi se gândeşte ce să spună în continuare. E clar că e prins între a apăra secretul fiului său şi a răspunde onest la întrebările mele.

– Ellie, poate că îşi aduce aminte de chipul tău dar mă îndoiesc că îşi aduce aminte despre desene. La o lună după vizita mea, un alt pacient i-a găsit pozele şi le-a făcut bucăţele. Declan s-a pierdut complet. Crizele au reînceput şi medicii au trebuit să îi schimbe din nou medicamentaţia.

– Se pare că acum nu îşi mai aduce aminte multe lucruri despre şederea lui la sanatoriu. Nici nu prea vorbim despre asta. Nu se simte în largul lui în legătură cu subiectul şi eu încerc să respect asta. În ultimii doi ani s-a simţit mai bine. Locuieşte într-un apartament situat într-una dintre clădirile din proprietatea mea. Şi e bine aşa pentru că pot să îl verific săptămânal. Ştiu că are 25 de ani şi nu are nevoie să fac eu pe bona, dar sunt tatăl lui şi cumva ne-am şi obişnuit aşa.

Dau din cap încercând să îi transmit că îl înţeleg. Nu mi-a trecut prin cap să le judec relaţia în vreun fel. De fapt chiar mă simţeam uşurată că Declan are un tată atât de grijuliu.

Pe faţa lui Alistair apare un sentiment de mândrie care până acum fusese absent.

Are un zâmbet blând de parcă ceva foarte plăcut tocmai îi vine în minte.

– În ultima vreme a început să cânte iar la chitară. Şi se pricepe destul de bine. De desenat nu a mai desenat de trei ani. E păcat că nu o mai face. E chiar talentat la desen.

Respir adânc încercând să absorb tot ceea ce Alistair mi-a spus până acum. E în uimitor, dar în acelaşi timp deloc surprinzător. Pe de altă parte nu explică deloc faptul că Declan nu a apărut la întâlnire.

– De ce nu a venit în seara asta? Dacă nu e sigur că mă recunoaşte, de ce se ascunde?

– Nu ştiu, Ellie. Chiar nu ştiu ce să-ţi zic. Tot ce ştiu e că atunci când m-am dus la el în cameră era complet închis în el. Spunea că nu se poate întâlni cu tine. Că nu te poate răni.

Iar argumentul acesta tâmpit. Îmi simt ochii înlăcrimaţi dar nu pot să plâng în faţa lui Alistair.

Adunându-mi curajul mă hotărăsc să merg mai departe.

– Alistair, simt nevoia să îţi explic ce mi s-a întâmplat de când l-am întâlnit pe Declan şi chiar şi înainte să-l întâlnesc. Pot să-ţi povestesc puţin?, îl întreb.

El mă aprobă şi încep să îi mărturisesc totul despre seara în care eu şi Declan ne-am sărutat. Nu mă simt deloc în largul meu dar simt că trebuie să ştie. Alistair mă ascultă răbdător şi pare aproape uşurat când termin de povestit.

– Nici nu ştiu ce să mai cred spune el încet jucându-se cu furculiţa. Sincer aş vrea să cred că totul e o mare coincidenţă. Pentru că dacă nu ar fi o coincidenţă, ar fi mult prea... copleşitor.

Punând furculiţa jos, îşi trece mâna prin păr şi spune:

– Poate că te concentrezi prea mult pe viziunile acestea. Până la urmă la ce au ajutat? Apoi când vede că eu nu răspund, adaugă:

– Mă rog, te descurci tu, şi îşi mută iar privirea spre farfurie.

Mă uit cu atenţie la Alistair. Faţa lui arătoasă e acum mai trasă

şi mai îngrijorată. Îmi vine să întind mâna şi să-l mângâi pe obraz, doar ca să-l fac să-şi ridice privirea.

Îmi vine să urlu la el să se uite la mine.

Dar nu o fac. Îmi mănânc salata şi mă rog să apară cât mai repede Noelle cu cartofii prăjiţi ca să pot să plec naibii odată. Poate că Alistair e pregătit să continue cu confesiunile dar eu nu sunt. Sunt mai hotărâtă ca niciodată să aflu de ce mi se întâmplă toate astea.

CAPITOLUL 17

Louisa

Până la urmă aveau să stea cu toţi într-o căsuţă de piatră abandonată situată nu departe de sat, şi nu la hanul din localitate. Tatăl ei fusese îngrijorat la început, dar Louisa îl linişti.

– Hai să ne gândim că face parte din aventură, tată! Suntem aici împreună. Suntem în siguranţă. Sunt sigură că o putem aranja cât de cât. Trebuie doar să ne dorim să ne descurcăm cât mai bine în această situaţie, spuse ea veselă. El îi zâmbi.

Ea ştia că bombănelile lui nu ţin foarte mult. Era uşor de adus pe calea cea bună.

Prima noapte a fost din păcate petrecută alături de mult praf şi şoareci, dar din nefericire fusese inevitabil. Ştiau cu toţii că e o situaţie temporară. În ziua următoare servitorii au făcut o curăţenie temeinică şi au omorât cât de mulţi şoareci au putut. Chiar şi Louisa i-a ajutat. Era hotărâtă să-şi aducă contribuţia în timp ce tatăl ei şi domnul Mara supravegheau începerea construcţiilor. Puse ochii pe mica bucătărie aflată la parterul casei, undeva mai în spate. Luaseră ceva legume de la unul dintre popasurile de pe drum, dar nu fuseseră încă despachetate. Aşa că se hotărî să se ocupe personal.

Deşi Louisa era pregătită în mai mult domenii cum ar fi arta, muzica sau limbile străine ea descoperise că toate acestea nu aveau cine ştie ce întrebuinţări în afara înaltei societăţi. Ba mai mult, în Tobermory păreau de-a dreptul frivole. Se amuza deseori că putea să descrie perfect un delicios meniu conţinând bibilică şi legume la cuptor, în latină, franceză şi germană, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum se prepară.

Situaţia ei devenea mai ridicolă cu fiecare minut. Uitându-se în jur îşi dădu seama că nu ştie nici măcar unde se ţin legumele. Auzi paşi pe hol.

– Cine e acolo? întrebă. Era Janey, servitoarea care asista de obicei ajutorul de bucătar, pe care o aduseseră cu ei de la Londra.

Era o femeie de treabă de aproape 40 de ani care nu fusese niciodată căsătorită. Louisa vorbise cu ea doar de câteva ori pe parcursul călătoriei, dar de fiecare dată se dovedise a fi bună, capabilă şi plină de idei. Era o combinaţie pe care Louisa o adora.

– Janey, ce bine că eşti aici! Mă întrebam dacă poţi să mă ajuţi.

Louisa îşi ridică mâna pentru a da la o parte o şuviţă de păr rebelă de pe faţa lui Janey, dar observând cum îi arătau degetele săracei femei se gândi că poate face chiar mai multe. Aşa că luă un şorţ vechi cu care o şterse pe mâini, apoi îi spuse:

– Încerc să fac tot posibilul să ajut şi abia acum mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre bucătărie şi gătit. Poţi să mă ajuţi? Ştiu că te ţin din treburile tale, dar m-am gândit că dacă mă înveţi acum o să ştiu ce să fac pe mai departe? Ce părere ai?

Janey era cu un cap mai scundă ca Louisa şi ceva mai corpolentă. Părul ei de un castaniu deschis era strâns ferm într-un coc, dar ochii ei albaştri străluceau intens. Nu avea nicio problemă să îşi facă cunoscut punctul de vedere.

– Nu se cade ca o femeie de rangul dumneavoastră să muncească, sau să îmi ceară mie părerea despre asta, nu-i aşa? Dar dacă vreţi neapărat să ajutaţi nu pot să vă refuz, spuse ea în timp făcându-i cu ochiul şi punându-şi mâinile în şold.

– O să vă arăt unde e pivniţa şi apoi o să vă duc în spate. Sunt nişte şi nişte legume în grădină. Mare noroc avem că cineva le-a pus.

Louisa bătu din palme şi se lumină imediat la faţă.

– Aşa e, suntem foarte norocoşi, Janey! Mă las pe mâna ta. Ia-o înainte te rog!

Era hotărâtă să înveţe lucruri noi. Nu că ar fi deranjat-o îndatoririle ei obişnuite de lady. Chiar deloc. Îi plăcea la nebunie să aibă grijă de casa tatălui ei şi se simţea enorm de recunoscătoare pentru statutul ei social. Acum avea însă şansa să îşi testeze caracterul într-o situaţie complet nouă, să ia problemele în propriile mâini. Voia să profite de această ocazie ştiind că o să devină o femeie mai bună şi mai puternică făcând asta.

Urmărind-o pe Janey în pivniţă se lovi de mirosul neplăcut de puternic, dar apoi se linişti. Londra beneficia de mirosuri mult mai neplăcute decât acea pivniţă veche şi dubioasă. Janey o conduse apoi spre terenul sălbatic şi înţesat de bălării din spatele bucătăriei. Era într-adevăr o mică grădină în care se puteau găsi ceea ce păreau a fi cartofi dulci, ceapă şi morcovi. Se aplecă să dea la o parte pământul şi descoperi că e încântată să simtă pământul umed printre degete. Poate că ar fi putut să planteze ei mai multe!

Era sigură că având ajutorul lui Janey putea să pună la punct o grădină de zarzavaturi în toată regula. Faptul că putea să contribuie chiar ea la hrana familiei îi aducea Louisei un sentiment de satisfacţie nemărginit. Era ceva ce nici măcar nu îi trecuse prin gând înainte, când stătea la Londra. Nu din cauză că ar fi fost răsfăţată, ci pentru că niciodată nu a fost în situaţia de a se gândi de unde vin mesele şi hainele şi privilegiile ei.

Ridicându-se şi uitându-se în jurul ei, peisajul îi luă respiraţia. Când ajunseseră ei era aproape întuneric, aşa că ea nu avusese ocazia să vadă cum arată împrejurimile. Casa în sine era aşezată pe un teren plat, jos, iar curtea din spatele ei nu era altceva decât un deal care părea să urce foarte abrupt.

O strigă pe Janey spunându-i că vrea să urce dealul ca să vadă

exact unde sunt. Louisa trebuia să urce folosindu-şi mâinile ca să nu se dezechilibreze, dar era hotărâtă. Se urcase în copaci când era mică spre disperarea guvernantei, şi nu se considera aşa de lady încât să fie dezgustată de perspectiva de a se murdări un pic.

Odată ajunsă în vârf putea să vadă că dealul continua drept pe o anumită distanţă înainte de a coborî brusc către mare. Erau aproape de un ţărm abrupt! Louisa simţise mirosul de mare încă de când ajunseseră dar credea că aceasta era natura insulei... că mirosul mării te urmărea oriunde te-ai duce. Dealul şi ţărmul stâncos erau pline de pietre acoperite de muşchi şi iarbă neagră. Din vârful dealului putea să vadă undeva în dreapta mai multe căprioare care se hrăneau liniştite cu muşchi, fără să ştie că sunt privite.

– Frumos, spuse ca pentru ea.

Uitându-se spre mare putea să vadă foarte departe. În zare era o navă cu trei catarge mari şi pânze pe măsură. Se întreba oare cine erau pasagerii şi unde se duceau? Era o întreagă lume care părea că se desfăşoară fără aportul ei şi care devenea reală atunci când intra în contact cu ea. Văzând bucata aceasta însufleţită, simţea cum se trezeşte la viaţă.

Vântul îi mişca rochia şi putea să simtă mici picături de apă sărată care îi atingeau faţa. Păşind spre marginea ţărmului stâncos se uită la râpa cu care se termina dealul şi la pietrele ascuţite de la baza lui, care îl uneau cu marea. Pentru o clipă se gândi cum ar fi fost ca vântul să o ridice. Dacă ar simţi din tot sufletul că poate zbura, oare ar deveni realitate? Oare ar fi susţinut-o forţa aceea iubitoare pe care începea să o simtă mereu alături de ea?

Louisa îşi dădu ochii peste cap la asemenea gânduri. Credea în forţa divină, dar nu era o idioată.

Mâinile şi picioarele îi erau murdare şi asta îi plăcea la nebunie. Pentru următoarele luni avea să trăiască din nou. Iubea deja ţinuturile acestea şi abia trecuse o zi de când ajunsese aici. Ridicându-şi privirea către cer respiră adânc şi se simţi liniştită. Se gândi la mama ei şi îşi imagină că şi ea văzuse aceeaşi mare care îşi găsise loc şi în

privirea ei. A mers pe acelaşi pământ şi a respirat acelaşi aer. Ideea o făcu să se simtă un pic tristă şi în acelaşi timp îi aducea alinare. Mary De vale era o forţă. Măcar atât îşi aducea aminte Louisa. Ea ar fi dat înapoi acestui loc aceeaşi putere pe care o inspira acest peisaj. Louisa zâmbi amintindu-şi chipul alb şi cu părul blond, al mamei sale. O vedea zâmbindu-i şi încurajându-o. Cu şuieratul puternic al vântului în urechi, nici nu auzi că cineva se apropia de ea.

William

Când a văzut-o aerul i-a rămas înţepenit în piept. Auzise de fantomele din Mull, care rătăceau de colo-colo jelind poveşti de dragoste pierdută şi vieţi curmate prea devreme. Părea ca o nălucă privind spre mare, prinsă jumătate aici pe pământ şi jumătate în lumea de dincolo.

William înghiţi în sec. Părea să fie incredibil de aproape de prăpastie! Oare ce era în capul ei? El fugi spre ea şi fără să se gândească îi strigă numele.

– Louisa! Louisa! Pleacă de acolo! urlă în timp ce îi făcea disperat semne cu mâna.

Mina ei era foarte senină, de parcă nu ar fi greşit cu nimic.

– Sunt foarte bine, după cum vezi. Mă uitam doar. Ai văzut ce privelişte avem?

William era bucuros că ea nu spuse nimic despre felul în care şi-a permis să o strige pe numele mic. Dar totuşi ce făcea aici?

– Domnişoară De vale, tatăl dumneavoastră e îngrijorat. Janey i-a spus că aţi urcat dealul să ajungeţi aici. Puteaţi să cădeţi! Şi de ce staţi aşa de aproape de margine? Cum să faceţi aşa ceva? Nu e deloc precaut, se răsti el şi o apucă de încheietura mâinii ca să o ia înapoi cu el. Louisa îşi trase braţul înapoi şi respiră adânc, ca pentru a se calma.

– Domnule Mara, vă mulţumesc pentru grijă, dar din câte vedeţi

sunt bine şi nu e nevoie să mă târâţi de aici ca pe un copil, spuse ea cu voce calmă dar fermă. Mâna lui William avea încă aceeaşi formă pe care o avusese înainte ca Louisa să se tragă din strânsoarea lui. O strânse în aer de câteva ori pentru a scăpa de sentimentul că încă îi ţine încheietura în palmă.

– Îmi cer scuze domnişoară De vale, dar să vă văd aşa de aproape de margine a fost... a fost... foarte neplăcut. Vânturile sunt aşa de puternice aici în Tobermory şi dumneavoastră sunteţi aşa de... ce voiam să spun e că e bine să fiţi atentă, în timp ce îi spunea asta îşi lăsă privirea în jos către picioarele pe care le mişca continuu de emoţie.

Fusese terifiat să o vadă punându-se într-un asemenea pericol. De ce oare o fi făcut-o? Ce s-ar fi făcut tatăl ei fără ea? Într-o bună zi, îşi spuse el, cutezanţa aceasta a ei îi va aduce numai necazuri.

Bine, William nu ştia chiar multe doamne cu un asemenea statut social. Dar cele pe care le cunoştea el nu ar fi îndrăznit niciodată să urce un deal! Cu această idee în gând William privi spre mâinile acoperite de noroi ale Louisei. Ce fel de „lady" s-ar murdări în halul acesta? De fapt dacă te gândeşti mai bine, ce fel de doamnă s-ar aventura spre Scoţia fără să îşi ia toate măsurile pentru a-şi asigura confortul personal? Nici măcar nu îşi adusese o menajeră personală. Sfidarea ei îl făcea să îşi dorească să râdă de ea, să o certe şi să o sărute în acelaşi timp.

Louisa De vale era cu adevărat unică.

– O să fiu mai atentă, domnule Mara, de dragul tatălui meu. Vă promit, spuse ea.

El făcu un pas spre ea.

– Da, bineînţeles, pentru binele tatălui dumneavoastră. Mergem?

Louisa acceptă să îl prindă de braţ şi coborâră împreună, încet, dealul folosind pietrele atât de ciudat formate, pe post de trepte. Călcând timid pe o piatră mai alunecoasă ea îşi pierdu pentru un moment echilibrul. William se întinse imediat după ea, dar în loc

să o tragă lângă el o ridică dintr-o mişcare şi o urcă pe umăr. Louisa ţipă dar el se rezumă la un:

– E mai uşor aşa, domnişoară.

William simţi că Louisa s-a împăcat cu situaţia şi nu se mai zbate. Se concentră pe fiecare pas ca să îşi alunge gândurile pe care felul în care o purta i le aducea. Avea să captureze această imagine senzorială şi să se întoarcă la ea mai târziu. Pentru moment, singurul lucru de care părea interesat era să ajungă cu ea înapoi în siguranţă, fără să se murdărească şi într-o singură bucată... frumoasă.

CAPITOLUL 18

Louisa

Prima cină care a avut loc în adăpostul lor temporar a fost un eveniment mai degrabă informal. Deşi nu pe atât de informal pe cât şi-ar fi dorit Louisa. Ea invitase servitorii să cineze cu ei – spre uimirea şi supărarea momentană a tatălui ei – dar Janey şi Edward au refuzat politicos. Atunci când Louisa se aşeză la masă, în faţa tatălui ei, observă că masa era pusă doar pentru două persoane. Când Janey aduse supa, Louisa întrebă unde este domnul Mara şi fu imediat informată că acesta va fi servit în camera lui.

– În camera lui? De ce? E bolnav, Janey? întrebă ea.

– Nu cred, doamnă.

Louisa îşi văzu tatăl ridicându-şi lingura încercând să guste din supă.

– Tată! ridică ea vocea. Nu am spus încă rugăciunea şi domnul Mara nu a venit încă la masă.

Sir Thomas îşi lăsă temător lingura pe masă, dezamăgit.

– Domnişoară Louisa, nu cred că domnul Mara are de gând să coboare pentru cină, spuse Janey cu blândeţe.

La auzul acestor vorbe Sir Thomas încercă încă o dată să se apuce de supă şi încă o dată se găsi oprit de privirea tăioasă a fiicei sale.

– Lasă că vedem noi, spuse Louisa lăsându-şi şervetul pe masă şi pornind hotărâtă spre scări.

William

William Mara îşi privea camera cu un amestec de uşurare şi anxietate. Era cu adevărat un spaţiu confortabil. Podelele din duşumea erau plăcut de calde şi primitoare. Tavanul varia după panta acoperişului aşa că trebuia să fie atent să nu se lovească la cap atunci când se plimba prin cameră. Mobila, un pat, un birou şi un scaun era simplă şi funcţională. Toate aceste lucruri erau o uşurare. Partea de anxietate era că situaţia în care să găseau apăruse dintr-o alăturare nefericită de erori.

Cu mai multe zile înainte, când fusese la Manchester, primise de veste că aşa zisul „Han" Tobermory avea doar două camere de închiriat şi niciuna dintre ele nu era disponibilă. În lipsă de soluţii fusese nevoit să îi scrie unuia dintre inginerii care era deja în Mull, pentru a găsi o soluţie. Din fericire, când ajunse în Oban primi vestea că o casă abandonată fusese pregătită şi mobilată pentru ei.

Dar lucrurile nu ar fi trebuit să se întâmple aşa în mod normal. El ar fi trebuit să stea în altă parte, poate la vreuna dintre familiile din sat. Locul lui nu era cu familia De vale. Nu era normal să stea cu ei.

Auzi pe cineva bătând la uşă şi crezând că e Janey îi spuse să intre. Dar o voce de pe partea cealaltă a uşii nu era a lui Janey.

– Sunt domnişoara De vale, domnule. Pot să vorbesc un pic cu dumneavoastră?

William simţi că îi creşte pulsul şi că inima îi bate tare în urechi. Ce căuta ea la uşa lui? Se ridică de pe scaun şi deschise uşa. Se înclină repede în semn de respect şi o văzu stând acolo cu mâinile încrucişate.

– Deci, pot vedea cu ochii mei că nu eşti bolnav. Aşa că vă rog să mă luminaţi domnule Mara şi să îmi spuneţi ce anume vă reţine să coborâţi la masă?

Îndrăzneala ei aproape că îl făcu să cadă pe spate. Așa ceva nu se făcea. El nu era obișnuit să îi fie puse la îndoială deciziile, cu atât mai mult ca o femeie nemăritată să îi apară la ușa dormitorului.

– Nu știu cum să vă răspund la întrebare, doamnă. Tot ce pot spune e că am considerat că e mai bine să cinez la mine în cameră.

Louisa nu se putea lăsa convinsă așa de ușor.

– Și cum ați ajuns la această concluzie? spuse ea pe un ton blând și lipsit de inflexiuni, de parcă ar fi realizat că nu avea cum să îl certe pentru această alegere.

William suspină zgomotos.

– În condiții normale, ar fi fost foarte puțin probabil să mă găsesc în postura de invitat al dumneavoastră la cină. Nu vă sunt nici măcar oaspete aici. Profit prea mult de bunătatea dumneavoastră și a tatălui dumneavoastră.

Era rândul domnișoarei De vale să suspine.

– Nici măcar nu o să comentez afirmațiile dumneavoastră. E dorința mea arzătoare să vă invit la cină alături de noi, domnule Mara. Îi veți da curs? Louisa avea încă mâinile încrucișate dar acum bătea încet cu unul dintre degete așteptând un răspuns.

William își trecu mâna prin păr recunoscându-se învins.

– Cu plăcere.

Aceste două simple cuvinte îi aduseră Louisei zâmbetul pe față.

– Perfect. Atunci ne vedem jos.

El încuviință și o urmă.

Louisa De vale era obișnuită să obțină tot ceea ce își dorea.

– Îți place cum a ieșit mâncarea, tată? Am ajutat-o chiar eu pe Janey cu legumele, spuse Louisa cu mândrie.

Sir Thomas ridică imediat sprâncenele.

– Ce ai făcut? Își mișcă un pic scaunul ca să se uite direct la ea.

– Draga mea copilă, deși mă aștept să faci anumite lucruri singură aici în sălbăticie, nu e nevoie să gătești și să faci curat ca o servitoare de rând. Apoi ridicându-și mâinile declară:

– Încă nu-mi vine să cred că m-ai convins să iau doar o menajeră și un servitor. Tonul lui era sever dar nu părea cu adevărat enervat.

Domnișoara Louisa se întinse către ele și îi strânse mâna cu afecțiune.

– Tată, vreau să învăț. Vreau să fiu de ajutor aici la Cliffside. Te rog fă-mi hatârul ăsta, îl rugă ea. Tatăl o privi, dădu din cap și zâmbi. Era clar că Louisa câștigase.

– Cliffside? întrebă William.

– Oh da! Am uitat să vă spun. Am botezat umila noastră locuință de aici din Tobermory. Domnilor vă invit oficial la „Cabana Cliffside" anunță ea mândră și ridicându-și paharul.

William zâmbi la ea. Devenea frustrant de greu să își ascundă admirația față de ea. Fericirea ei era contagioasă. Fusese atât de nerăbdător să o aducă alături de el aici. William nu știa la ce să se aștepte, dar credea că nu are cum să se ridice la standardele domnișoarei Louisa. Văzând-o acum așa de fericită, de în largul ei și chiar preocupată să dea unu nume acestui loc prăfuit, îi părea foarte bine că se înșelase.

– Domnule Mara? spuse ea încet.

William își drese glasul și își ridică privirea spre a ei. Pentru o secundă crezu că Louisa auzise toate chestiile care îi trecuseră lui prin cap.

– La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

– Sper să nu luați asta ca pe o indiscreție, dar puteți să ne spuneți câte ceva despre familia dumneavoastră? Nu ați vorbit deloc despre ei până acum și mi-a face mare plăcere să ne povestiți câte ceva despre ei, spuse ea delicat.

William se uită în farfurie neștiind ce să răspundă. Nu voia să o dezamăgească, dar nu voia nici să vorbească despre săracii lui părinți.

– Vă mulțumesc pentru interesul legat de familia mea. Din păcate, ambii mei părinți au murit când eu aveam abia 12 ani și nu am frați sau surori, spuse el încercând să închidă subiectul.

– Îmi pare rău să aud asta, băiete, spuse Sir Thomas încet.

– Şi mie la fel, spuse şi domnişoara Louisa.

William le mulţumi amândurora. Morga lui deveni mai serioasă odată cu întrebarea legată de părinţi. Era pierdut pe un coridor întunecat de gânduri şi nu ştia cum să iasă la lumină.

Sir Thomas îşi dădu seama de tensiunea din încăpere şi încercă să o risipească.

– Ce ziceţi de un joc de cărţi după masă? Mi-ar plăcea să ne destindem un pic după aşa o călătorie lungă.

– Trebuie să îmi cer din nou scuze domnule Thomas, pentru deranj. Eu plănuisem să stau la han. Nu aveam de unde să ştiu că e aşa de mic... spuse William poticnit.

– Nu îţi face griji! Louisa şi cu mine suntem mai mult decât mulţumiţi de felul în care ne-am cazat până la urmă. Nu-i aşa draga mea? întrebă cu blândeţe uitându-se spre fiica sa.

Dar Louisa nu putea să treacă la alt subiect aşa de uşor.

– Domnule, trebuie să spun că nu vă înţeleg deloc. Nu o să înţeleg niciodată de ce insistaţi să menţineţi această barieră imaginară între noi şi dumneavoastră!

– Nu e nimic imaginar aici, doamnă! spuse William găsindu-se aproape de sfârşitul răbdării pe acest subiect. Cum de nu era ea în stare să vadă diferenţele dintre ei? Se uită la Sir Thomas care nu părea în largul său cu această nouă turnură a conversaţiei. William se îndemnă să fie calm.

– Deşi am ceva avere acum a fost făcută prin comerţ. Da, tatăl meu a fost un gentleman dar el... În orice caz, nu sunt egalul dumneavoastră în societate şi nici nu am cum să fiu vreodată. Aşa că sunteţi foarte amabilă domnişoară De vale, dar nu pot să accept aserţiunea dumneavoastră că am putea să fim egali în acest aspect, spuse el cu pasiune şi cu inima bătându-i din ce în ce mai tare.

Mina ei se înmuie la auzul vorbelor lui. Făcu o pauză înainte să îi răspundă. William se găsea prins între două reacţii total diferite. Pe de o parte îi venea să o tragă spre el şi să îi închidă gura cu un sărut,

pe de altă parte îi venea să fugă cu totul din încăpere. Până la urmă nu se hotărî spre niciuna dintre ele și așteptă tăcut răspunsul ei.

– Vă mulțumesc pentru onestitate, domnule Mara, spuse ea într-un târziu.

– Îmi pare rău că situația noastră socială vă creează disconfort. Pot să vă propun ceva? William ridică privirea spre Louisa. Ochii ei erau plini de blândețe, de compasiune. William încuviință dând din cap. Louisa continuă.

– Puteam să jucăm un joc cât suntem aici? Să ne prefacem că suntem egali? De exemplu, mie mi-ar fi plăcut să am un frate mai mare. Și iată-te pe dumneata, cu trei ani mai în vârstă decât mine! Ce părere aveți? Mi-ar plăcea mult să ne cunoaștem mai bine, domnule, și sunt sigură că și tatăl meu e de aceeași părere.

Sir Thomas aprobă entuziast.

Bineînțeles băiete! Înțeleg care este părerea ta despre această situație, dar suntem într-un sat mic, pe o insulă. Nu văd nimic greșit în a lăsa la o parte anumite reguli de etichetă ca să ne putem bucura mai mult de puțina companie pe care o avem. Ia spune, ce zici? întrebă el bătându-l pe William pe spate.

William zâmbi uitându-se când la tată, când la fiică. Devenea aproape imposibil să se îndoiască de sinceritatea lor. Nu mai avusese un sentiment atât de pronunțat de apartenență la o familie, de când părinții săi nu mai erau. Iar acum avea în față două persoane care îi aduceau fix acest sentiment, de familial. Ar fi fost nesăbuit din partea lui să creadă că ceea ce simțea el pentru Louisa era comparabil cu sentimentele dintre un frate și o soră, dar știa cât de lipsită de șanse era orice altă alternativă.

– Sunteți amândoi prea amabili. Cum aș putea să refuz? Se uită la Louisa cu o privire plină de înțelesuri. Ea reușea să îl schimbe. Oricâte ar fi știut sau nu ar fi știut ea despre cum o privește el (deși era aproape sigur că știa), prezența ei producea în el o schimbare. Era un sentiment ciudat, deși nu se poate spune că senzația era una rea.

CAPITOLUL 19

Declan

Speranţa e un cuvânt periculos. E încărcat de potenţiale bucurii şi posibile inimi frânte. În orice speranţă există o doză de risc.

Mie nu mi-a trebuit niciodată cuvântul acesta.

Am fost un tip care a trăit momentul, o victimă a circumstanţelor. Am lăsat mereu lumea să îmi dicteze cine sunt şi care sunt luptele pe care trebuie să le port. Parcă singurele momente în care am existat cu adevărat sunt acelea în care am fost observat de altcineva. Fiecare persoană din viaţa mea a devenit o oglindă a existenţei mele, oglindă care să îmi amintească că sunt încă aici, că încă nu am dispărut în vreo neagră prăpastie existenţială. Atât de mulţi oameni au fost aşa de buni cu mine, atunci când nu erau preocupaţi cu propriile tâmpenii. Am fost susţinut, ajutat şi iubit.

Probabil că nu ar fi trebuit să fiu deprimat, dar am fost. Am fost. Şi acum se pare că... am o speranţă. Speranţă întrupată într-o fată frumoasă cu părul auriu îmbrăcată în pulovere croşetate şi lălâi şi colanţi negri.

E ca şi cum aş fi fost o piesă de puzzle zburată de colo-colo fără să mă pot potrivi niciunde, iar acum am în sfârşit un loc. Ea e un puzzle cu o mie de piese şi eu sunt a o mia piesă. Simt că aş putea

să o urmez oriunde şi crede-mă ştiu cum sună asta. După atâţia ani alături de sentimentul de vulnerabilitate nu mă mai tem că aş putea arăta ca un pămpălău. Pur şi simplu asta simt.

Şi aseară am visat-o. Arăta altfel, dar era ea. Avea dorinţă în fiecare privire, era o succesiune de instantanee de atracţie şi înţelegere. Îmi spunea că am greşit şi că sunt încă atât de multe lucruri pe care nu le cunosc.

Vreau aşa de mult să fie adevărat. Să am speranţă.

Trebuie să mă duc la ea. Nu am altă şansă decât să îmi cer scuze şi să îi cer iertarea. Merită orice risc, sunt sigur de asta. Nu pot să o las să creadă că sunt un nemernic. Am o nouă perspectivă. Un nou obiectiv foto cu care să mă văd prin ochii ei. Nu pot să nu îl folosesc

Îmi dau cu apă pe faţă şi mă frec pe bărbie. Parcă nu m-aş bărbieri. O parte din mine vrea să o întâlnească aşa cum e acum, să testeze apele într-un fel care nu lasă loc de interpretări.

O să apar pur şi simplu şi o să risc totul.

Sunt un om disperat

Sunt îndrăgostit.

Ellie

Întorcându-mă în propriul timp şi loc nu pot să nu mă simt enervată. Dacă până acum eram dispusă şi chiar îmi doream să văd cum se termină această poveste, acum nu mai sunt. Dacă răspunsul la depresia lui e îngropat adânc în conştiinţa mea? Dacă cheia vindecării lui se află în trecut? Mă ridic şi încep să mă plimb prin cameră.

– Ce s-a întâmplat Ellie? Pari supărată. Doamna Dawes mă priveşte îngrijorată.

– Sunt furioasă! Ştiu că am spus că nu am nicio problemă să aştept dar lucrurile s-au schimbat. Problema lui Declan e mai gravă decât am crezut. A fost internat la un spital de boli mintale, ştiaţi

asta? La un ospiciu! Dacă ajunge iar acolo din cauza mea? Dacă toate răspunsurile vin prea târziu? A... a fost catatonic. Vă vine să credeţi?

Mă prăbuşesc pe canapea şi mă las în sfârşit pradă lacrimilor. Am ţinut totul în mine atât de mult timp, încercând să fiu puternică. Da într-o clipă totul m-a copleşit. De ce se întâmplă toate astea?

Doamna Dawes se ridică de pe scaun şi se aşază lângă mine. Mă mângâie pe spate şi îmi trage părul de pe ochi lăsându-l să mi se odihnească pe spate.

– E ok, Ellie. E normal să fii copleşită. Te-ai înhămat la problemă greu de rezolvat.

– Ce ar trebui să însemne toate astea? Nu am cerut eu să am viziuni! Nu am vrut eu să mi se întâmple asta!

– Ştiu, ştiu, iubita. Ştiu asta. Dar tu continui să crezi că scopul e să îl vindeci pe el. Pentru mine devine din ce în ce mai clar că mai degrabă inima şi sufletul tău au nevoie de alinare. Declan are propriul drum. Merită să meargă pe calea lui prestabilită. Nu ai tu cum să schimbi asta. Doar în timp ce te vindeci tu se poate vindeca şi el.

– E ok! Ştiu că ar trebui să îl ajut. Nu vedeţi ce văd eu.

Doamna Dawes mă ţintuieşte cu privirea dar nu spune nimic. E foarte serioasă.

– Ba văd, copilă. Crede-mă. Vocea ei este blândă.

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu am timp să stau aici şi să vă ascult cât sunteţi de misterioasă. Trebuie să mă duc să îl văd. Trebuie să... fac ceva! Îmi iau repede haina şi mă grăbesc spre uşă. Mă comport ca un copil răsfăţat dar nu-mi pasă.

– Ellie, stai puţin! Spui mereu despre Louisa că urmează un soi de voce interioară. Ştii când ţi-am spus că şi tu o ai. Cu toţii o avem. Şi tu eşti la fel de îndrumată de vocea aceasta ca şi ea. Tu şi ea sunteţi acelaşi suflet. Şi tu poţi face ce face ea...

– Uitaţi doamnă Dawes că ceva îngrozitor se va petrece între Louisa şi William. Simt asta. Sunt aproape sigură că şi dumneavoastră

simţiţi asta. Orice ar fi vocea aceasta de care ea ascultă, orice sfaturi ar primi prin intermediul ei, mie mi se pare că ea ar fi avut mai multe de câştigat dacă nu ar fi ascultat-o. Mă surprind şi pe mine cât de enervată sunt.

– Trebuie să plec. Îmi pare rău, spun şi ies pe uşă.

Punându-mi haina şi strângându-mi eşarfa ies din magazin cu o singură direcţie în minte.

Mergând singură prin port mă găsesc gândindu-mă la tatăl meu. Nu l-am cunoscut niciodată. Mama spunea că era mai în vârstă ca ea, dar undeva până în 30 de ani; venise în Tobermory pentru o săptămână ca să pescuiască la copcă. S-au îmbătat, au făcut sex şi asta a fost. Nici măcar nu îi ştia numele de familie, dar mi-a spus că de chemat îl chema Chuckie. Nu îl asociez cu numele de Chuckie când mă gândesc la el. Îmi imaginez că îl chema Charles. Cumva Charles pare mai puţin nemernic.

Vreau să văd unde e. Să văd o imagine, un semn că e şi el pe acolo pe undeva. Ştiu că nu ştie nimic despre mine, dar oare se întreabă vreodată dacă are vreun copil pe undeva? Oare i-ar plăcea de mine? Oare mie mi-ar plăcea de el? Până acum nu m-am gândit la lucrurile astea, dar acum parcă s-a spart cerul.

Şi deodată, într-o clipită, văd ceva... sau pe cineva.

Văd Pelle Island şi cumva ştiu că îmi văd tatăl acolo unde e el, sau unde va ajunge foarte curând. Aerul e molatic şi reconfortant iar el ia în mână o ceaşcă de cafea. Oftează cu resemnare şi dezamăgire uitându-se la maşina sa. O rablă de Chrysler LeBaron. Îl simt cum se gândeşte că va fi nevoit să renunţe la ea.

Zâmbesc. Experienţa a fost extraordinară.

Tatăl meu e bine. Pentru moment îmi e îndeajuns să ştiu asta.

Luna e plină şi am noroc că e aşa. Mă ghidez după ea. Vântul şuieră în jurul meu atât de tare încât abia pot auzi ceva, dar cumva reuşesc să îmi dau seama că din spate mă strigă cineva. E Tynan.

– Ell! Hei! Stai aşa, strigă el

Fuge spre mine. Nu e uşor să alergi în blugi. Arată ciudat

alergând așa. Chiar încep să râd dar până ajunge el la mine sunt înapoi la lacrimi.

– Doamne, Ellie ce se întâmplă? Credeam că râzi de mine. Mă pregăteam să te plesnesc un pic. Dar nu te mai plesnesc acum, promit. Ce s-a întâmplat?, mă întreabă el punându-și mâna pe umărul meu.

Suspin și dau să îl iau în brațe recunoscătoare.

– Nu știu! Sunt în ultimul hal, dar trebuie să îl văd pe Declan. Trebuie să vorbesc cu el, dar trebuie să mă calmez. Nu pot să-l las să mă vadă așa.

Tynan răsuflă alert:

– Ești sigură că vrei să te vezi cu tipul ăla?

Îi arunc o privire urâtă și face un pas înapoi.

– Ok, cum vrei tu. Merg cu tine până acolo. Poți să îmi spui ce s-a întâmplat? Ați făcut-o sau ceva?

Îi dau un pumn în braț și el se preface că îl doare.

– Tynan! Nu, e bine. Nu am făcut-o! E mai complicat decât atât.

– Ellie, pot să îți spun din experiență că nu e nimic mai complicat ca sexul... poate moartea dar măcar aia e definitivă.

Mă uit în altă direcție și îi spun:

– Da, numai că nu e... Definitivă, vreau să zic.

Îmi trimite o privire întrebătoare așa că mă apuc să detaliez.

– Tynan sunt 99% sigură că am avut un fel de poveste de dragoste cu Declan într-o viață anterioară și l-am lăsat cu sechele. Acum am întreaga lui atenție. Era un om de faceri care reușise prin forțe proprii și eu eram fiica unui baronet. Se întâmpla la sfârșitul secolului al XVIII-lea în Marea Britanie. Nu știu încă cum s-a terminat totul, dar știu că în niciun caz cu bine. Iar Declan știe și el că ceva s-a întâmplat, doar că nu își amintește la fel de bine ca mine. A făcut schițe cu mine în creion, și le-a făcut pe toate cu ani înainte ca noi să ne fi întâlnit.

Mă uit la Tynan şi e uimit, tăcut complet.

– De ceva vreme fac nişte şedinţe de hipnoză cu doamna Dawes, aşa am reuşit să văd toate aceste amintiri, dar am avut şi vise.

Tynan este, pentru probabil a treia oară în viaţa lui, lipsit de cuvinte. Se uită la mine pentru un minut întreg înainte să exclame:

– La naiba, Ellie! Despre ce naiba vorbeşti? Chestiile astea au legătură cu leşinurile alea ale tale?

Tac pentru un moment. Nu mă gândisem să povestesc nimănui aşa detaliat.

– Da, dar sunt viziuni... viziuni din vieţi anterioare. De când l-am întâlnit pe Declan au devenit din ce în ce mai puternice, mai clare şi, culmea, localizate într-o singură viaţă anterioară. Tynan nu ştie ce să spună. Am emoţii gândindu-mă că o să mă judece, că sufletul lui se va îndepărta încet, regândind întreaga noastră prietenie. Mă uit la el şi îl rog să spună ceva. Orice.

Dă din cap cu ochii plini de uimire.

– Chestia asta depăşeşte orice imaginaţie, Elle. Nu ştiu ce să spun. Respir adânc şi îmi duc capul la pieptul lui. Mă ţine strâns şi mă mângâie uşor pe păr.

– Te cred. Te ajută cu ceva?, mă întreabă plin de speranţă.

Îmi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp de cât de ingenuu e.

– Da, mă ajută. Îţi vine sau nu să crezi, chiar mă ajută mult. Strângându-l din ce în ce mai tare, încep să simt cum lacrimile încep să îmi curgă pe obraz şi le las să curgă mai departe. E prea târziu să mă simt stânjenită şi mult prea târziu să îmi pese. Tynan nu spune nimic. Doar mă mângâie mai departe pe păr şi mă ţine strâns. Încearcă să mă liniştească în şoaptă:

– Şşşşş.

Îmi pierd din încrâncenare sub ocrotirea lui. Îi simt parfumul şi mă simt recunoscătoare pentru îmbrăţişarea lui. Ştiu că are întrebări şi ştiu că le ţine pentru el. Braţele şi tăcerea lui sunt exact lucrurile de care am nevoie acum.

CAPITOLUL 20

Ellie

Urcând scările care mă poartă spre camera lui Declan, mă opresc brusc. Ceva parcă mă împinge înapoi pentru un moment. Ceva ce seamănă cu o forță sau un fel de avertizare energetică. Nu e ceva alarmant, e doar o atenționare blândă. Ajung la ușa lui și tocmai când îmi ridicam mâna să bat, ușa se deschide. Iată-l în fața mea. Suntem amândoi surprinși, dar e clar că eu sunt cea speriată.

– Scuze, îi spun. Nu știam că ieși în oraș. Se uită la mine surprins, dar nu e supărat și asta mă liniștește. Măcar am scăpat de-o grijă.

Declan zâmbește cald și îmi pune mâna pe obraz.

– Tocmai ieșeam ca să te caut, spune el. Intră. Face un pas într-o parte și îmi face loc. Mă duc spre canapea și mă așez. Are ceva schimbat, ceva ce îl face mai calm și mai adunat. De parcă ar fi luat deja o decizie.

– Deci, m-am gândit... începe el. Stai, nu. Ar fi trebuit să încep cu asta. Îmi pare rău Ellie. A fost o tâmpenie că nu am venit aseară. Nu ar fi trebuit să mă comport așa. Îmi pare foarte rău, îmi spune și apoi se așază lângă mine.

Îmi ia mâinile într-ale lui.

– Uau, ai mâinile înghețate. Ești bocnă! Cât ai stat în frig? Mă

uit la el, dar nu reuşesc să spun nimic. Ellie, tu ai plâns? Ai ochii roşii şi rimelul întins. Ce s-a întâmplat?

Vocea lui e ca o pătură groasă de alinare. Mă gândesc să îi spun că nu e nimic în neregulă şi că sunt doar fericită să îl văd, dar pare mai bine să îi spun adevărul.

– M-am văzut cu tatăl tău, îi spun dintr-o suflare.

– Aaa.

– Sper să nu te superi pe el. Era îngrijorat în legătură cu tine. Mi-a povestit despre problemele tale, îi spun uitându-mă la mâinile noastre.

– Probleme. Da. E şi ăsta un fel de-a spune. Respiră adânc. Aş vrea să ştiu la ce se gândeşte.

– Eşti supărat pe el?

El neagă dând din cap.

– Nu sunt supărat. Mi-am cam dat seama unde se duce după ce i-am spus că nu o să mă duc să mă văd cu tine.

Îmi desenează cercuri în palmă cu degetul mare.

– Îmi pare rău că a trebuit să auzi tu toate astea. Am fost cam pierdut pentru o vreme. În mare parte încă sunt, dar măcar acum mă pot lega la pantofi şi pot să cânt iar la chitară. Îmi ridică uşor bărbia şi se uită în ochii mei. Pentru mine e un progres mare, spuse el zâmbind. Apoi se uită iar în ochii mei.

– Pentru tine s-au schimbat cumva lucrurile după discuţia de aseară? Mă rog, după ce ai auzit despre trecutul meu, voiam să zic.

– Ce e de schimbat? Suntem prieteni, nu? Un prieten nu te părăseşte din cauza unui trecut dubios. Şi nici măcar nu e aşa de dubios. Ai fost bolnav, îi spun. Vocea îmi e întreruptă. El e aşa de senin şi blând încât anxietatea mea dispare secundă cu secundă. Mă întreb dacă şi-a luat medicamentele.

Declan se încruntă un pic şi observ o tentă întunecată în privirea lui care îmi dă un sentiment de îngrijorare.

– Prieteni… vocea îi e poticnită şi pot să jur că inima mea stă să sară din piept. Da, păi, cum spuneam şi mai devreme Ellie, m-am

tot gândit. Şi simt că nu mai am suflare de când te-am cunoscut şi inima îmi bate atât de tare că abia mai pot auzi. Asta îmi faci tu mie. Vreau să te văd în fiecare moment, dar e mai mult decât atât. Vreau să te cunosc. Vreau să te cunosc mai bine decât te cunoaşte oricine altcineva. Mâinile tale nu vor mai fi niciodată îngheţate dacă e după mine. Tu nu o să mai fii niciodată îngheţată.

Încep să mă simt devorată de privirea lui. Trebuie să mă uit în altă parte.

El continuă:

– Ştiu că spuneai că niciodată un tip nu s-ar muta aici pentru tine. Ei bine, eu m-aş muta. Dacă îmi spui tu că vrei, eu mă mut. E serios dar în acelaşi timp radiază, e parcă aprins din interior. Trebuie să clarific nişte lucruri, înainte ca lucrurile să ajungă prea departe.

– Pot să te întreb ceva, Declan? El dă din cap că da, dar încă nu îl pot privi în ochi. Ai fumat ceva?

– Poftim? Nu! Ce naiba, Ellie, strigă el, în mod clar ofensat. Îmi dă drumul la mâini şi se retrage.

– Păi, îmi pare rău dar pari aşa de schimbat, de... liniştit, spun eu punându-mi mâna pe cotul lui. Nu poate să îmi pară rău că l-am întrebat asta. Până la urmă ne ştim de foarte puţin timp şi aproape că nu îl cunosc deloc. Pare familiar dar e totuşi în aer sentimentul că toate se pot schimba cât ai zice peşte. Intuiţia mea mă face să fiu precaută.

El se întoarce cu faţa spre mine.

– Sunt liniştit pentru că am luat decizia să risc şi e bine să văd şi eu cum e să nu mai fiu torturat de temeri. Eu dau din cap, încurajându-l să continue.

– Când te-am văzut pentru prima dată te-am recunoscut. Sau cel puţin aşa am crezut. Acum ştiu că e mai mult decât atât. Poate sună ciudat, dar nu eram „eu" cel care te recunoştea. Era cumva sufletul meu, ceva-ul acela mai puternic decât mine. Şi te vrea. Şi trebuie să te aibă. Îşi trece mâna prin păr şi oftează adânc forţându-se să

continue. Şi am avut un vis noaptea trecută... şi în visul acela şi tu mă voiai.

Se înroşeşte.

– Ştiu că nu mi-ai spus că ţi-ar plăcea de mine în vreun fel. Îmi asum un mare risc spunându-ţi toate astea. Ştiu asta. Nu trebuie să îmi dai niciun răspuns acum. Simţeam doar nevoia să îţi spun. Nu mai puteam să ţin totul în mine. Îmi spune ultima parte cu repeziciune, de parcă ar încerca să îmi spună totul până la ultimul gând.

Nu îmi mai las timp să mă gândesc. Mă apropii de el, îi pun mâna pe obraz şi îl sărut.

Oftează şi mă împinge încet înapoi ca să mă poată privi.

– Acesta e răspunsul? mă întreabă.

– Mi-ai spus că nu trebuie să îţi dau un răspuns acum. Ca să nu mai spun că oricum nu fusese practic o întrebare. Zâmbesc şi ridic o sprânceană la el.

– Atunci lasă-mă să te întreb ceva concret: vrei să rămâi cu mine în seara asta?

Îmi mişc încet capul în sus şi în jos. Da.

Totul e instinct. Nu plănuisem niciodată să mă îndrăgostesc de acest om. Toată săptămâna trecută m-am gândit la el, încercând să îl ajut, încercând să descopăr conexiunea noastră din trecut. Şi în tot timpul acesta nu mi-a trecut deloc prin cap doar să fiu cu el. Să îl las să mă ţină în braţe.

– Îmi pare rău Ellie. Am nevoie să te aud cum spui da. Trebuie să îţi văd buzele în timp ce o spui.

– Da, spun eu încet muşcându-mi buza de jos. Da, o să rămân cu tine în seara asta. Nu aş vrea să fiu nicăieri altundeva.

Mă trage lângă el şi mă sărută. Gândurile încep să îmi plutească şi mă las în voia lor. Săruturile noastre încep încet şi moale şi apoi devin însetate. Declan îmi bagă mâna pe sub pulover şi apoi îl ridică ca să îl dea jos. Îmi ciufulesc părul şi îi zâmbesc. Îl apuc de cămaşă şi încep să îi desfac nasturii.

Mâinile îmi tremură. A trecut atât de mult timp de când nu am mai fost cu un tip. De parcă mi-ar fi citit gândurile, Declan își pune mâinile peste ale mele și apoi desface el nasturii în locul meu. Privirea de pe fața lui îmi spune că nu ne grăbim nicăieri și asta mă liniștește. Nu îmi amintesc să mă fi simțit vreodată așa de în siguranță. Sărutându-l pe piept respir adânc și îi șoptesc:

– Cred că te iubesc.

Îl simt dintr-o dată mai încordat și mai liniștit în același timp. Se apleacă să mă sărute pe tâmplă.

– Eu știu că te iubesc. Nici dacă aș fi vrut nu s-ar fi putut altfel.

Se ridică și mă conduce spre pat.

– Nu vreau să ne înghesuim pe canapea. Vreau să stai bine. Bagă-te în așternuturi. Vreau să îți sărut trupul în timp ce îți aud povestea. E cu buzele pe gâtul meu.

– Povestea mea?

– Da, vreau să îmi povestești ceva, orice. Faci asta pentru mine? Facem doar ce crezi că ești pregătită. Îmi desenează cu degetele o linie imaginară plecând de la marginea sânului și ajungând la șold.

Corpul meu e pregătit să se arunce înainte spre necunoscut, ca un trădător. Gândurile îmi sunt însă o combinație de confuzie și ezitare. Declan e arătos și misterios și simt că vreau să știu mai multe și mai multe despre el cu fiecare gest pe care îl face. Îl iubesc dintr-un loc pe care nici eu nu l-am aflat încă.

La naiba. Nu pot să mă bucur de felul în care mă sărută pe lobul urechii. Mâinile îmi stau încordate pe talia lui gata să-l oprească.

Oricât aș fi vrut să cred că William și Louisa nu contează, undeva în mintea mea știu că nu e așa. Cu cât mă apropii mai mult de Declan cu atât ceea ce s-a întâmplat atunci se ridică la suprafață. E ceva acolo la care nu vreau să mă uit.

O voce îmi șoptește: Nu ești pregătită.

Știu că vocea are dreptate.

– Nu sunt pregătită.

Declan mă apucă de bărbie în aşa fel încât să dau cu privirea fix de ochii lui.

– E ok. Înţeleg. Îmi pun capul pe pieptul lui şi simt lacrimi în ochi. Mă simt pierdută şi ridicolă. El îmi dă la o parte părul de pe faţă.

– Tot mi-aş dori să dormi aici lângă mine, dacă vrei şi tu. Adică tot mi-aş dori să îţi aud povestea.

Oftez cu uşurare dar realizând că practic nici eu nu mă cunosc atât de bine.

– O să îţi spun tot ce ştiu.

CAPITOLUL 21

Louisa

Toamna în Mull era frumoasă chiar dacă vântul era aşa de neprietenos. Copacii păreau să se aplece până la rupere în fiecare zi şi cam tot ce nu era bine ancorat era veşnic pierdut în imperiul brizei. Pe Louisa însă nu o deranja prea mult. Îi plăcea sălbăticia vântului. Ştia şi ea că nu există frumuseţe perfectă pe lume. Şi vântul era cusurul acela fără de care frumuseţea toamnei în Mull ar fi fost nenaturală. Ştia asta sigur.

Deşi nu fusese niciodată obligată de statutul ei social să se comporte aşa, Louisa era o persoană bună şi afectuoasă. Deşi avea şi ea defectele ei punea des în prim-plan binele celorlalţi. Răbdarea nu era punctul ei forte, mai ales când era nesigură de rezultatul final. Nu era o lipsă de încredere că ceea ce îşi dorea se poate şi îndeplini, ci mai mult o dorinţă arzătoare de a vedea rezultate, bune sau mai puţin bune, cât mai repede.

Louisa avea de asemenea o tendinţă de a le impune celorlalţi punctul ei de vedere. Deşi îi era greu să le explice oamenilor cum face asta, avea abilitatea de a anticipa anumite întâmplări sau de a intui sentimentele oamenilor fără ca aceştia să îi spună ceva. Singura problemă e că oamenii nu ascultau mereu de sfaturile pe care ea le

acorda cu atâta generozitate. Asta o necăjea frecvent, deşi ştia că nu ar trebui să se întâmple aşa.

Singurul defect de caracter de care era cu adevărat conştientă şi care fusese cât se poate de supărător în ultima vreme era curiozitatea ei faţă de bărbaţi. Îi găsea fascinanţi şi foarte plăcut de cercetat. Deşi era convinsă că nu se va mărita niciodată, era intrigată de cum ar funcţiona un parteneriat de acest fel între un bărbat şi o femeie. Auzise că din acest parteneriat cei mai avantajaţi ieşeau bărbaţii. Dar verişoara ei Margaret nu era de acord.

Margaret spunea o căsnicie e de fapt foarte plăcută dacă soţul are destulă răbdare. Tot ea îi spusese că sărutul este ceva divin. Louisa îşi amintea că Margaret se aprinsese toată când îi povestea despre asta. De când avusese această discuţie revelatoare cu verişoara ei mai mare îi venea greu să se gândească la altceva când era prin preajma vreunui bărbat pe care-l găsea atrăgător.

William Mara era fix genul acesta de bărbat.

De fiecare dată când el vorbea cădea în admiraţie privind la buzele lui. Erau o lume întreagă de minuni dulci şi şoptite. Bine măcar că de cele mai multe ori îşi amintea destul din ceea ce el tocmai spusese pentru a da un răspuns normal. Părea nedrept că trebuia să treacă prin tot disconfortul unui măritiş doar ca să descopere plăcerile pe care i le putea aduce un bărbat. Apoi se mustra singură pentru aceste gânduri. Louisa cunoştea mai multe femei cu avere care nu se căsătoriseră niciodată. Putea să pună pariu, se gândea ea, că aceste femei nu au avut probabil niciodată gândurile pe care le avea ea în legătură cu bărbaţii.

Se întreba ce e în neregulă cu ea. De ce trebuia să fie aşa de ciudată?

Interesele şi năzuinţele ei erau mai degrabă legate de filozofie şi rugăciune. Întotdeauna fusese foarte puţin interesată de lucruri mai lumeşti. Îşi iubea foarte mult tatăl, desigur, dar până să apară domnul Mara, nu îşi pusese niciodată la îndoială abilitatea de a

trece prin viață având ca singur scop aflarea misterelor lumii. Și de aici conflictul. Cum putea oare să le facă pe amândouă?

– Domnișoară De vale?

Louisa stătea pe un scaun aflat lângă șemineu și nu îl auzi cum intră în camera de desen. Era un pic surprinsă și spera că el nu va observa cât de roșii îi deveniseră obrajii.

– Oh, îmi pare foarte rău. V-am întrerupt din meditație, spuse domnul Mara cu blândețe.

– E o întrerupere binevenită, domnule, vă asigur, Gândurile nu făceau decât să mă tulbure.

Louisa se ridică în picioare pentru a-l întâmpina sperând că el nu va observa cât de afectată e de sosirea lui. Regăsindu-și curajul după ce se așeză la loc, îndrăzni să îi spună:

– Domnule Mara, dacă tot e să ne comportăm ca frate și soră, cred că nu e o problemă să îmi spuneți pe nume?

William se așeză pe fotoliul din față și tuși forțat.

– Bănuiesc că aș putea să fac asta. Dar poate e mai bine să ținem asta între noi pentru moment. În fața servitorilor și a tatălui dumneavoastră vă voi spune tot domnișoara De vale.

– Și eu pot să vă spun William, domnule?

Această doleanță a ei părea să-l facă să se simtă stânjenit, deși Louisa nu înțelegea de ce. Dură un pic până el spuse în cele din urmă:

– Bineînțeles că puteți.

Ea își înclină puțin capul privindu-l din cap până în picioare.

– V-am făcut să vă simțiți stânjenit? Îmi dau seama adesea că de cele mai multe ori sunt cam insistentă. Bine, de obicei fac asta doar cu oamenii din sfera mea de cunoștințe. Dar deși nu fac asta cu toată lumea, insistența mea e o trăsătură de caracter de care nu sunt deloc mândră. Dacă vi se pare nelalocul lui să ne spunem pe nume, sunt pregătită să renunț la idee, spunea ea cu voce slabă, uitându-se la propriile mâini care îi șifonau rochia.

William se uita la cât de pierdută era, de parcă nu ar fi ştiut care este motivul pentru care se comporta atât de ciudat.

– Louisa, dacă ceva din ceea ce mi-ai spus nu mi se părea la locul lui ţi-aş fi spus imediat. Poate că atunci când ne-am cunoscut nu aş fi putut să fac asta, dar acum simt că ne cunoaştem îndeajuns de bine.

Louisa era uşurată.

– Vă mulţumesc, domnule. Sunt mai liniştită acum.

Greutatea vorbelor încă nerostite plutea greu în aer. Louisa se simţea încorsetată de dorinţa de a alege pe care dintre ele să le rostească, dar până la urmă se decise să spună ceva şi gata.

– Spune-mi despre prietenii tăi, William. Sunt căsătoriţi?

Sunetul vocii lui o aduse înapoi din norul de gânduri.

– A... da, doamnă. Bine, de fapt, am un singur prieten căsătorit. Eu am 25 de ani aşa că majoritatea prietenilor mei sunt burlaci.

– De ce oare ? Adică, eu am 22 de ani şi sunt aproape fată bătrână. Prietena mea dragă, Laura, care e de aceeaşi vârstă cu mine, s-a căsătorit de curând cu un domn Kelly. Un bărbat de 45 de ani. Mă cam tulbură faptul că el i-ar putea fi tată. De ce este normal ca bărbaţii să aştepte mai mult şi femeile nu?

William se gândi la întrebarea ei pentru un moment.

– Nu cred că m-am gândit vreodată. Cred că are legătură cu copiii. Cu cât e mai tânără o femeie când se căsătoreşte cu atât sunt mai mari şansele să facă mai mulţi copii.

– Da, bineînţeles. Masculii sunt importanţi. Până la urmă ce e femeia dacă nu un mijloc de a-i aduce pe lume? Era ceva amărăciune în vocea ei. Se surprinsese chiar şi pe ea.

William oftă prelung, dar tonul lui era împăciuitor.

– Ce trebuie să înţelegeţi domnişoară De vale este că cei mai mulţi bărbaţi trebuie să fie cei care susţin financiar familia. Un moştenitor de sex masculin înseamnă continuitate; practic îi garantează unui bărbat că familia lui nu va rămâne fără susţinere în caz că el moare.

– Nu e ca şi cum o femeie nu ar putea să continue munca tatălui său. Mai ales odată ce ştie că este capabilă de asta.

– V-aţi dovedit într-adevăr mai mult decât capabilă, domnişoară De vale. În fiecare zi păreţi că învăţaţi ceva nou. Mă găsesc inspirat de dumneavoastră. Într-adevăr, dumneavoastră... William se opri singur.

– Vă rog, continuaţi, spuse Louisa repede. Era aşa de pasionat în legătură cu subiectul încât ea voia neapărat să vadă până unde ajunge.

Zâmbetul lui William era reţinut.

– Nu era nimic important, spuse el cu uşurinţă.

– Şi aţi încetat să îmi spuneţi pe nume, domnule! contră ea.

– V-am supărat cu ceva?

– Nu, deloc. Credeam că eu v-am supărat pe dumneavoastră. Apoi îşi drese gasul.

– Chiar aşa?

William îşi înclină un pic capul într-o parte încercând să o privească mai bine în ochi. De parcă ar fi fost disperat să ştie că ea nu era supărată pe el.

– Nu m-ai supărat cu nimic, spuse ea cu onestitate. În realitate întreaga conversaţie o deranjase foarte puţin dar nu se putea da chiar rănită. Dacă Louisa ar fi fost sinceră cu ea însăşi, ar fi putut să îşi recunoască că era un pic îngrijorată că s-ar putea să fi mers un pic prea departe cu William. Nu ar fi vrut ca el să îşi schimbe părerea despre ea. Gândindu-se că e mai bine să schimbe subiectul spuse:

– Spune-mi mai multe despre prietenul tău căsătorit, mai bine. E fericit?

William păru confuz de schimbarea bruscă, dar îi făcu pe plac.

– Da este. Chiar foarte fericit. El şi soţia se joacă ca nişte copii. Sunt şi prieteni aşa cum sunt şi soţ şi soţie.

– Ce frumos.

– Trebuie să spun totuşi că sunt surprins de interesul legat de căsătorie. Tatăl tău spunea că nu vrei să te căsătoreşti niciodată.

Louisa se albi la auzul vorbelor lui. Își mută repede privirea din direcția lui și o aținti asupra focului.

– Niciodată e o perioadă lungă.

Făcu o pauză și expiră încet.

– Deși nu vreau să fiu controlată de un bărbat aș putea să fiu convinsă să mă căsătoresc de un bărbat pe care să îl iubesc și pe care să îl consider egalul meu, spuse ea cu voce joasă.

– Ai putea? sări el să spună.

– De fapt cred că e o decizie înțeleaptă. Așa e. Niciodată e cam definitiv.

William avea deja o jumătate de zâmbet pe chip și Louisa voia neapărat să afle ce i se părea așa de amuzant. El se aplecă spre ea, îi luă mâna și o puse între mâinile lui. Putea să își audă pulsul și aproape nimic altceva.

– Trebuie să îți spun cât de bine mă simt lângă tine, Louisa. Nu aș vrea să fiu în ruptul capului în altă parte. Apoi îi ridică mâna și i-o sărută ușor. Buzele lui zăboviră o clipă pe pielea ei, până când auzi ceasul de perete sunând.

El începu să îi mulțumească, dar apoi se ridică de pe scaun și părăsi încăperea.

Nici Louisa nu știe ce se întâmplase. Cu toate acestea nimic nu semăna cu sentimentul unei interacțiuni dintre un frate și o soră.

CAPITOLUL 22

William

William știa că dacă ceasul nu ar fi bătut, nu s-ar fi oprit. Cum a ieșit din încăpere și-a dat seama că trebuie să iasă un pic la aer. Împleticindu-se prin bucătărie apoi ieșind pe ușa din spate, se opri să-și adune gândurile. Pielea ei fusese cu adevărat dulce, dar să stea acolo mai departe și să se prefacă că nu își dorește mai mult era revoltător.

Era îndeajuns pentru acum. Nu putea să meargă mai departe.

Când William ieși grăbit pe ușa din spate, rarele raze de soare care apăreau aici îi întâmpinară privirea. Era clar că trebuia să își găsească alt loc în care să se cazeze. La drept vorbind, știa că poate să roage, fără probleme, orice familie din sat să-l primească și nimeni nu l-ar refuza. Problema era că oriunde ar fi stat, ea nu ar mai fi fost atât de aproape de el. Plimbându-se prin grădină William observă că vântul era foarte tăios. Părea că îi ridică cu ușurință jacheta și îi scoate încet-încet toată căldura din corp. Auzi niște zgomote venind din lateralul casei și se hotărî să vadă de unde vin. Era Edward. Avea în mână un topor.

– Bună ziua. Edward se înclină respectuos la venirea lui William.

– Mă pregăteam să tai niște lemne pentru sobe. Pot să vă ajut cu ceva, domnule Mara?

– Deloc, Edward, adică... mă întrebam dacă pot să te ajut?

Edward observă că se poticnea printre vorbe. William știa că cererea lui e una neobișnuită, dar dacă nu făcea ceva să își liniștească nervii avea să o ia razna.

– Bineînțeles că puteți, domnule, dacă doriți. Edward îi dădu toporul lui William și îi spuse că el se duce în casă să ia altul. Pe lângă acea latură a cabanei chiar în fața unui mic pâlc de copaci se afla o grămadă de lemne peste care stătea o cârpă neagră și groasă. William luă mai multe bucăți și le aduse lângă bușteanul pentru spart lemne. Punând toporul jos, își dădu jos haina apoi vesta de culoare maro închis și la final, cravata albă care îi deranja mereu în timpul zilei. Apoi își scoase pieptul în față.

Se simțea deja un pic mai eliberat.

William luă o bucată de lemn și o puse pe butuc ținând-o de o margine cu un deget, ca să nu cadă. Ridică toporul deasupra capului gata să lovească. Cu dinții încleștați și cu toată forța de care era în stare lovi cu lama toporului într-o singură mișcare fluidă, tăindu-l pe jumătate.

Auzi pași în spatele lui.

– Se pare că vine ploaia, domnule. Apoi Edward plecă spre grămada de lemne și adăugă fără să dea prea mare importanță.

– Sper ca pe domnișoara Louisa să nu o prindă furtuna.

– Poftim? Domnișoara Louisa a ieșit?

Edward îl privi ciudat, de parcă el ar fi trebuit să știe deja.

– Da domnule... s-a dus în sat.

William văzu un nor negru care venea dinspre mare spre portul insulei. Se gândi dacă nu își va schimba direcția va trebui să o caute. Știa că ar trebi să îl trimită pe Edward dar nu putea.

Spera ca ea să se întoarcă până începe furtuna. Nu era sigur cât de mult o să mai poată să își țină ascunse sentimentele pe care le are față de ea.

Era clar că nu mult.

Louisa se hotărâse că are nevoie să ia o gură de aer. Trecuse deja o săptămână de când nu mai ajunsese în sat. La Londra nu ar fi îndrăznit să se aventureze pe stradă neînsoţită, dar aici pe insulă lucrurile erau diferite.

Observă un câine care o urmărea de la distanţă. În timp ce mergea pe drumul spre sat câinele o urma de la aceeaşi distanţă, undeva în stânga, prin pădure. Nu se simţea ameninţată. Părea mai mult că o urmăreşte pentru a o proteja, pentru a se asigura că ajunge cu bine. Louisa se uită spre el şi îi şopti mai mult Mulţumesc. Pentru o secundă câinele păruse că o înţelege.

Era uimită de acest exemplar impunător, cu corpul lui înalt şi deşirat şi blana mată şi maro. Îşi imagină că vânează cerbi şi alte animale mari. Îl vedea bătând pădurea alături de haita lui. Avea oare o haită? Şi dacă da unde era? Era un războinic, dar postura şi comportamentul indicau că venise să protejeze pe cineva.

Ajungând la luminişul care dădea spre sat îl văzu peste umăr cum se aşează aşteptând să vadă ce direcţie va urma ea. Louisa îşi luă rămas bun de la el şi porni repede spre piaţa din sat.

Piaţa avea doar trei tarabe. De la una puteai cumpăra pâine, brânză şi ouă. De la a doua şuncă afumată, peşte şi nişte miel proaspăt tăiat. Iar ultima dintre tarabe vindea legume şi câteva condimente. Louisa cumpără o pulpă de miel, nişte piper, ceapă şi câteva pâini. Ea şi Janey plănuiau să facă nişte tocană pentru cină. Deşi Janey ar fi preferat să facă singură tocana, fusese destul de înţelegătoare încât să nu descurajeze avântul Louisei de a învăţa să gătească. Louisa voia să se întoarcă la Londra o femeie schimbată.

Tabieturile ei perpetue legate de citit şi contemplat nu aveau niciun folos aici în Tobermory. Cât de mult ar fi încercat nu putea să îşi scoată din cap gândurile legate de William Mara. Omul acesta avea ceva ce îl deosebea de orice bărbat pe care îl cunoscuse. Părea să aibă capacitatea de a o vedea pe ea aşa cum e. De parcă atunci când era în

prezența lui nu trebuia să justifice în vreun fel, pentru că el o înțelegea oricum. Louisei îi era dor să fie lângă el.

Luă hotărârea să abandoneze rațiunea și să își asculte vocea interioară. Pornind spre țărm trase în piept aerul condimentat de briză. Închise ochii și își puse o mână pe inimă.

– Fii sinceră, auzi. Apoi: Ai încredere în el și nu ascunde nimic.

Mai stătu puțin doar pentru a privi în zare. Valurile erau puternice. Se ridicau repede și se prăbușeau teribil. Simți iar picături de apă purtate de vânt brăzdându-i obrajii. Crezând că sunt aduse de briză, mai zăbovi un pic. Curând însă era evident că începea să plouă. Vântul se înteți imediat și cerul se sparse.

Strângându-și lucrurile se ridică și fugi spre cel mai apropiat adăpost. Se răzgândi și mai mult din instinct se hotărî să se îndrepte spre cabană. Alergă cum nu mai alergase niciodată. Alergă însetată spre unde soarta o chema.

Ploua așa de tare că abia putea să vadă pe unde merge. Uitându-se în dreapta își văzu companionul alergând alături de ea. Prezența lui o amuza și o îngrijora în același timp. Prin perdeaua de ploaie nu văzu o ramură mare căzută în mijlocul drumului decât atunci când era prea târziu. Se împiedică și căzu.

Câinele alergă spre ea imediat,lingând-o pe față și împingând-o cu botul. Auzind pași venind în direcția lui câinele își ridică capul.

William

William și Edward fugeau când au văzut-o pe Louisa la pământ.

– Louisa!, strigă William.

Câinele porni spre ei cu un mârâit și își arătă dinții.

– Câinele e sălbatic, domnule Mara! Stați la distanță. Mă întorc eu să îmi iau pușca, țipă Edward întorcându-se spre cabană. William nu știa ce să creadă sau ce să facă. Era clar că Louisa era rănită. Nu își dorea altceva decât să o ia în brațe și să o ducă acasă, dar câinele era

clar sălbatic şi capabil să îl facă bucăţele. Fără să se gândească alunecă la pământ, în genunchi.

Respira greu din cauza alergatului şi a priveliştii din faţa ochilor. Oare cât de rău era rănită? O atacase câinele? Nu putea să îşi dea seama de la distanţa aceea şi ploaia deasă nu ajuta deloc.

Câinele deveni mai puţin agresiv şi începu să păşească. Se apropie uşor de William care nu îndrăznea să mişte un deget. Mirosindu-l şi hotărându-se că nu reprezintă niciun pericol animalul începu să dea din coadă şi se grăbi să se întoarcă la Louisa. William se ridică încet şi se îndreptă spre ea. Nu văzu nicio urmă de sânge pe ea deşi glezna îi era clar luxată. Era murdară de noroi. El era recunoscător că încă respiră deşi era clar că nu era conştientă.

O ridică în braţe şi porni cu ea spre cabană în timp ce câinele le deschidea drumul. Trecu pe lângă Edward care apăruse cu puşca şi îi strigă să lase câinele în pace. Edward îl ascultă şi îl urmă spre cabană strigând după Janey.

William o cără până într-o cameră aflată chiar lângă bucătărie. În camera aceea se găsea un mic pat şi o masă. O puse cu grijă pe pat şi rămase lângă ea. Janey apăru imediat cu apă caldă şi cârpe.

– Lăsaţi-o pe mâna mea, domnule. O să fie bine, spuse Janey cu voce calmă. William nu se mişcă. Doar se uită fix la Louisa dorindu-şi ca ea cumva să se trezească.

– Vă rog, domnule Mara, tatăl ei este sus. Se odihneşte. Trebuie să vă duceţi şi să îi spuneţi ce s-a întâmplat. O să vrea să o vadă, îl rugă Janey.

William ieşi în grabă din cameră şi urcă spre camera lui Sir Thomas. Ştia că nu e niciun pericol atâta timp cât doar glezna ei avusese de suferit, dar asta nu era o certitudine. Aveau nevoie de un doctor. Înainte să-l anunţe pe Sir Thomas îl chemă pe Edward şi îl trimise în sat să caute ajutor. Nu era niciun doctor în sat dar era o moaşă care servea şi pe post de farmacist. Trebuiau să se mulţumească cu ea.

CAPITOLUL 23

Ellie

M-am trezit deodată neştiind unde sunt. E clar că e târziu deoarece soarele e deja sus pe cer. Mă uit lângă mine şi îl văd pe Declan dormind liniştit şi zâmbesc amintindu-mi seara trecută. Cum aş fi putut să uit? Sunt cu Declan. Am vorbit despre genunchi zgâriaţi, petreceri în aer liber şi vieţi anterioare până nu ne-am mai putut ţine ochii deschişi. I-am povestit despre darul meu pseudo-mentalist dar nu i-am spus nimic despre rolul lui în toate cele întâmplate. Nu mi-am găsit încă curajul să fac asta.

Astăzi e o nouă zi. În mintea mea mă bucur ca maioul meu galben se potriveşte perfect cu bikinii şi că sunt epilată.

Mă uit spre Declan. Începe să îi dea barba. Întind o mână şi îl mângâi uşor pe faţă.

– Bună dimineaţa. Vocea lui e joasă şi răguşită. Mă trage spre el şi mă sărută uşor pe frunte.

– Bună, spun eu timidă. Sper că e ok că am rămas până acum.

Mă mângâie pe încet pe păr şi îmi închid ochii să savurez senzaţia.

– Am dormit aşa de bine că am uitat unde sunt.

El zâmbeşte şi zâmbeşte aşa de frumos încât îmi vine să imortalizez momentul în minte.

Faţa lui serioasă şi aspră a găsit un moment de respiro şi s-a luminat pentru câteva clipe.

– Visezi şi ce se întâmplă în vieţile tale anterioare sau ai doar altfel de viziuni?

– Am visat despre viitor de câteva ori şi da, în ultima vreme am avut si vise despre trecut. De cele mai multe ori, totuşi, am doar viziuni de moment.

– E un talent interesant, nu?

Nu ştiu dacă e chiar un talent, dar nu mă apuc să îi spun.

– Spune-mi despre ce talente ai tu... trebuie să fie ceva ce nu mi-ai spus până acum. Declan încă mă mângâie pe păr şi e aşa de liniştitor că sunt aproape să adorm. Vorbitul e singurul lucru care mă ajută să rămân lucidă.

– Păi nu ştiu dacă e chiar un talent, dar ştiu galeză, spuse el.

– Pe bune? Sunt total surprinsă. Eu mă pricep bine la engleză, foarte puţin la franceză, iar galeza îmi sună aşa exotic şi romantic. Spune ceva în galeză.

– Păi ce să spun?

– Orice.

Face o pauză. Se uită intens la mine ţinându-mi obrazul într-o mână.

– *Tá tú go h-álainn.*

Îl întreb ce înseamnă.

– Eşti frumoasă, spune el rar punând accentul pe fiecare cuvânt.

Mă înroşesc. Nu îmi place să fiu analizată aşa, chiar dacă e cu scop admirativ. Ştiu că de obicei concluziile de genul acesta sunt trecătoare. Bineînţeles că vreau să-l cred. Şi o voce din mintea mea îmi suflă: E mai mult decât frumuseţe. O ştii şi tu.

El continuă:

– Şi apropo, vreau să te desenez! Ştii vreun loc pe aici unde pot găsi ce îmi trebuie?

– Nu prea, dar am putea să mergem la Jack Bailey. E un artist şi fostul prieten al mamei mele. E de treabă. Precis te poate ajuta. Nu

am mai vorbit cu Jack de mai bine de un an, dar sunt sigură că ne va ajuta. La fel cum sunt singură că încă o mai iubeşte pe Frances.

– De ce s-au despărţit?

Mă gândesc un pic. Îmi aduc aminte cum mi-a povestit mama că fusese. Că e gata şi nu mai e nimic care să îi ţină împreună. Pentru Jack lucrurile nu stăteau chiar la fel, dar mama fusese hotărâtă. Şi cam asta a fost.

– Mama voia să cunoască şi alte persoane, îi spun. Vrei să mergem acum?

– Da! Putem să luăm o cafea de jos şi să mergem. E ok aşa? Declan e deja dat jos din pat şi îşi pune hainele. Dau din cap că da şi încep şi eu să mă îmbrac.

Jos îl vedem pe Alistair care mă priveşte aproape dezaprobator. Mă enervează asta un pic. Adică, tocmai el fusese cel ce ne-a făcut cunoştinţă!

– Bună dimineaţa fiule. Bună dimineaţa Ellie, spune el şi se îndreaptă către masa noastră.

– Scuze tată, noi ne pregăteam să plecăm. Ellie mă duce la un studio al unui prieten de-al ei. Îmi trebuie nişte materiale. Vreau să mă apuc din nou de desenat. Mă simt inspirat!

Alistair ia o gură de cafea înainte să răspundă:

– Chiar aşa? Asta e o veste bună, Declan. Şi ce ai vrea să desenezi? Portul? Pomii?

– Ellie, spune el în timp ce eu simt ochii lui Alistair aţintiţi asupra mea dar nu îndrăznesc să mă uit la el. Vina mă copleşeşte şi nu pot să zic nimic.

Declan mă apucă de mână şi ne luăm amândoi rămas bun de la tatăl lui. Mă uit spre Alistair şi ridic din umeri. El dă îngrijorat din cap. Clar nu e de acord.

Mergem apropiaţi pentru a ne apăra de vânt şi coborâm dealul spre apartamentul şi studioul lui Jack. Jack e artist de meserie şi se ocupă cu vândutul de tablouri care imortalizează fauna şi

peisajele din peninsula Bruce. Asta pictează pentru bani, dar eu știu că pasiunea sa e legată de nuduri. Am văzut în dese rânduri femei de toate constituțiile urcând și coborând treptele care duc la apartamentul lui. Ba chiar am văzut un tablou sau două. Ambele erau de bun gust și erotice în același timp. Găseam pasiunea sa curajoasă și fascinantă.

Știu că a pictat-o pe Frances. M-am simțit mereu norocoasă că am reușit să nu dau peste vreun tablou cu ea.

De parcă știind că mă gândesc la ea, mama apare, ieșind de la Foodland cu sacoșe de pânză pline de cumpărături, în fiecare mână. Părul ei blond și ondulat e acoperit cu un fel de șal albastru și e îmbrăcată în echipament negru de yoga. Chiar și de la distanță știu că e încântată să mă vadă.

– Bună iubito!

Declan și cu mine ne îndreptăm spre ea la braț și simt că el e un pic tensionat și îngrijorat.

– Mamă, el e Declan. Declan, ea e Francine, mama mea.

– Mă bucur să vă cunosc, Doamnă Stewart. Pot să vă ajut cu sacoșele?

Frances se uită la Declan, măsurându-l de jos în sus și îmi trimite o privire care spune: – Bravo. Oftez în interiorul meu: Frances, Frances, Frances…

– Și mie îmi pare bine să te cunosc Declan, și e domnișoara Stewart. Nu am fost niciodată căsătorită. Nu mulțumesc, mă descurc cu sacoșele.

Frances se întoarce cu fața către mine.

– Și unde ai fost aseară, Ellie? Cu Declan? Ai fi putut să dai și tu un mesaj.

Simt cu mi se încălzesc obrajii și asta mă enervează. Sunt o femeie de 22 de ani.

– Iubita mea ascultă-mă puțin, știu că ești deja adult dar încă stai cu mine și îmi fac și eu griji. Data viitoare dă și tu un mesaj. Măcar ca să pot dormi.

Ştiu că are dreptate.

– Da mamă.

– Mulţumesc. Oftează uşurată. Şi încotro aţi pornit?

La naiba. Trebuie să îi spun adevărul pentru că oricum va afla mai devreme sau mai târziu.

– Păi... îi duceam pe Declan la Jack. Frances devine vizibil mai tensionată. Îmi dau seama că se abţine să zică ceva.

– Declan schiţează şi pictează. În ultima vreme a fost inspirat. Ultima propoziţie îmi iese cu greu şi mă simt iar foarte stânjenită. Declan se uită oriunde, dar nu la mama.

– Chiar aşa? atunci e de înţeles. Ei bine, Declan, sunt sigură că Jack o să te poată ajuta. Salutaţi-l din partea mea.

Sunt surprinsă de cererea ei.

– Pe bune? Eşti sigură mamă?

– Bineînţeles că sunt, Ellie. E un om bun.

Şi mama e chiar acolo. Înţelepciunea ei e chiar în faţa mea şi pentru prima dată reuşesc să înţeleg. Iubeşte pe toată lumea şi chiar dacă ar vrea să nu o facă, tot i-ar iubi mai departe complet şi cu totul. Dar avusese curajul să se distanţeze atunci când ştia că nu mai merge. Abia acum cunosc pe de-a întregul curajul mamei mele şi mă simt un pic ruşinată.

Mă simt prostuţă când îmi dau seama că eu nu am văzut relaţiile din punctul ei de vedere. Măcar le văd acum. Simt cu o înţelegere plină de compasiune ia locul cinismului adolescentin, şi e bine. Am mai făcut un pas spre maturizare.

Mă duc spre ea şi o iau în braţe. O strâng până începe să râdă.

– Şi eu te iubesc, fata mea, îmi şopteşte la ureche. Şi eu te iubesc.

CAPITOLUL 24

Ellie

Scările care duc spre apartamentul lui Jack sunt în spatele magazinului lângă un automat de cola. În timp ce urcăm mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să sun înainte. Dumnezeu ştie ce face Jack acum.

Dar acum e prea târziu.

Bat la uşă şi el răspunde imediat, de parcă ar fi ştiut că venim.

– Ellie! Ce mai faci?

Are pe el un halat de baie albastru şi bănuiesc că nimic altceva. Părul lui des şi grizonat e cumva ridicat în sus şi în valuri iar ochii îi par mici în spatele lentilelor groase ale ochelarilor cu ramă neagră. Fumează ceva haşiş la pipă.

– Dumnezeule, Jack, e abia zece dimineaţa!

El trece peste comentariul meu.

– Sunt forţat de timp, Ellie. Ştii şi tu asta. Intraţi! Cine e prietenul tău?

Intrăm în apartament şi totul e aşa cum îmi aminteam. Ferestrele murdare lasă cu greu soarele să intre, ziarele pline de vopsele acoperă podeaua iar paharele pe jumătate goale de vin sau de apă lăsate în grabă sunt peste tot.

– În legătură cu el am venit, Jack. El e Declan. Şi el pictează. În ultima vreme e foarte inspirat şi m-am gândit că poate îl poţi ajuta cu nişte materiale de la tine.

Jack îl măsoară pe Declan şi zâmbeşte.

Am uitat să îi menţionez un lucru lui Declan. Şi anume că Jack este bisexual. Şi chiar unul foarte direct. Care nu se ascunde câtuşi de puţin.

– Mmm, bun bun! Nici nu trebuie să plăteşti Declan. Mă laşi să te desenez. Are ochii roşii dar măriţi de anticipare. Se scarpină sub halat şi dispare în grabă, probabil pentru a lua un caiet de schiţe şi un creion.

Declan arată mirat.

– Ce s-a întâmplat?

– Vrea să te deseneze, îi spun, aruncându-mă pe o canapea veche de catifea roşie.

– Să îl las?

Nu mă pot abţine să nu râd.

– E inofensiv. O să dureze 20 de minute şi pe urmă plecăm. E ok aşa?

Declan dă din cap dar pare emoţionat. Jack se întoarce de unde plecase şi nu are în mână un caiet de schiţe, ci un aparat foto.

– M-am răzgândit, spune el grăbit.

Îi spune lui Declan să stea pe pervaz şi să se uite afară. Mă uit cum Jack trage poză după poză şi mă mir de cât de repede poate să migreze chipul lui Declan spre tristeţe. Încep să cred că melancolia e doar piatra de temelie şi că fericirea şi depresia acută sunt despărţite doar de câteva clipiri.

Îl văd pe jack în acţiune şi îmi aduc aminte de cât de genial este, cât de deschis către inspiraţie. Are bucuria pe faţă dar rămâne la fel de concentrat. Aproape uitasem cât de arătos este. Are trăsăturile conturate, negreşit de masculine şi trupul puternic.

– Perfect! O să pictez după una dintre astea. Arăţi aşa de intens. Vreau obţin un contrast cu lumina care vine de la soare. Mulţumesc.

Jack aproape că valsează spre Declan pentru a-i strânge mâna. Diferența de înălțime dintre ei e aproape amuzantă. Jack e abia cu doi centimetri mai înalt ca mine.

– Ai mâini foarte bine făcute.

Vocea lui Declan e nehotărâtă.

– A... mulțumesc.

– Ești superb, Declan. Ai chestia aia de irlandez cu origini vikinge.

– Ok, Jack. Noi ne grăbim. Poți să ne dai și nouă câte ceva pentru desenat? Îl cunosc pe Jack și știu că nu ar fi în stare să rănească o muscă, dar mă tem că o să dureze o veșnicie. Iubește pe toată lumea și este fascinat de toată lumea.

– Da, da. Doar așa am vorbit. Mă uit la Declan în timp ce Jack împachetează cele necesare.

– A, Ellie! Voiam să te întreb ce mai face frumoasa creatură pe care tu o numești mamă? strigă el din dormitor.

– E bine, Jack. Predă yoga. Și încă pictează.

Se întoarce îmbrăcat cu un tricoul verde și mult prea larg și cu blugi tăiați. Îi strânge mâna lui Declan.

– Îmi pare bine să aud asta. Îmi era dor de ea. Dorul de pe fața lui e imposibil de ignorat.

– Știu că îți e, îi spun în timp ce îl mângâi pe umăr consolându-l. Și chiar știu.

Plec de la el cu o imagine care îmi vine pe moment: o mamă, înaltă, îmbrăcată în pânză groasă – ca cea de sac – cu părul lung curgându-i pe umeri, cutreierând dealurile Irlandei de nord acum o mie de ani. Strigă după fiul ei care a dispărut. Fiul nu se mai întoarce. Jack e mama. Frances e fiul.

Inima mea e încordată pentru un moment apoi realizez. Jack a plâns-o mereu. Respir și expir. Las totul în urmă.

CAPITOLUL 25

Declan

Sunt aşa de încordat că aş vrea să îmi ies din piele! Pentru prima dată după atâţia ani vreau să desenez. E ceva care nu îmi dă pace, o chestie mută dar imposibil de ignorat. Mă uit la ea şi simt că trebuie să o recreez. E ceva ce scapă ochiului şi trebuie să fac asta pentru a-l scoate la lumină. Uitându-mă la ea în timp ce ne întoarcem la hotel observ că stă mereu cu ochii pe mine.

– Ce e? o întreb.

Ea dă din cap.

– Nimic, doar că îmi place să te văd aşa entuziasmat.

Şi tot ce pot să fac e să zâmbesc... să zâmbesc înainte ca grijile să îşi facă iar loc. De fiecare dată când mă simt fericit am senzaţia că sunt într-o cursă contra-cronometru. Tristeţea are de partea ei viteza, bucuria doar momentul.

Descui uşa şi o prind în braţe. O sărut. Îi dau jos puloverul gros de lână lăsând-o doar într-un maiou şi o pereche de colanţi negri. O împing încet în pat şi am în faţa ochilor o scenă de frumuseţe incognito, ea cuprinsă de cearşafurile mototolite.

Îngenuchez lângă pat şi scot caietul de schiţe de la Jack şi un creion gros de cărbune. Încep cu gura, îmbufnată şi chemătoare şi

apoi ceva mă cuprinde. Nu mai desenez eu. Privirea mi se încețoșează. Nu rezist. Mă las cuprins. Mâna și creionul se mișcă furios. Părul e lung dar dat pe spate. Fața are formă de inimă, ochii sunt mari și expresivi. Imaginea prinde viață de undeva din interiorul meu. O recunosc și nu o recunosc în același timp.

Fața care iese de sub creion nu e a ei.

– Ce naiba? Las caietul pe pat, uimit.

– Ce e? ce s-a întâmplat, Declan? M-am mișcat?

Dau din cap că nu și îi fac semn să se uite pe caiet. Îl ia timid cu mâna tremurândă.

– La dracu, spunea ea succint. E Louisa.

Ellie

După ce am făcut ceai pentru amândoi și îl rog pe Declan să se așeze pe canapea lângă mine. E tăcut. O parte din mine se întreabă dacă e îngrijorat sau dacă a luat-o iar razna.

– Știi că tatăl tău mi-a povestit un pic despre timpul pe care l-ai petrecut la sanatoriu. Ți-am spus deja asta, nu? spun eu, iar el confirmă dând din cap.

– E, și mi-a povestit că ai avut o perioadă când desenai foarte mult. Și desenele tale erau foarte asemănătoare. Aproape obsesive. El spunea chiar că la un moment dat un alt pacient a găsit desenele și le-a rupt. Iar tu l-ai atacat din această cauză, am spus mai departe uitându-mă în ochii lui după o urmă de amintire.

– Bine, îl cred. Dar eu nu îmi mai amintesc multe despre asta. Știu doar că am desenat mult atunci când eram acolo, apoi m-am oprit deodată, spune el precaut.

– Ok, păi uite care e chestia: în desene era mereu aceeași persoană. Eu. Deși cuvintele mele erau blânde, el respiră adânc și își trage mâna dintr-a mea.

– Ce naiba spui acolo, Ellie? strigă el. E imposibil! Stai puțin,

erai cumva şi tu la sanatoriu? Ne-am cunoscut cumva acolo? Era şi tipa asta Louisa?

– Nu, Declan. E un pic mai complicat decât atât. Cred... nu sunt sigură, dar cred că suntem suflete pereche. O parte din tine ştia deja că ne vom întâlni. Că ne vom îndrăgosti. E ceva mai... încep eu cu explicaţiile.

– Ce e? Spune-mi! Nu mai vreau secrete, Ellie! Deja mă simt de parcă tu şi tata mă trataţi ca pe un copil. Tonul lui e rece şi sfidător.

Înghit în sec pregătindu-mă pentru greutatea bruscă a adevărului.

– Ştii că am avut aceste viziuni de când eram mică. Ei bine, o prietenă de-a mamei mi-a spus că sunt amintiri din vieţi anterioare.

– Ok, până aici ştiu.

– Bine, păi, la început le aveam sub forma unor imagini rapide care îmi apăreau în minte. Câteodată era o colibă în Africa, apoi un templu sau o canoe pe un lac. De fiecare dată era altceva. Erau complet întâmplătoare şi lipsite de orice sens. Asta până te-am întâlnit pe tine. De când ai apărut tu în viaţa mea viziunile au devenit mai puternice, mai clare şi legate de aceeaşi perioadă de timp. Fac o pauză şi mă uit la el încercând să îmi dau seama ce se întâmplă în mintea lui. Pare că oftează. Nu îmi dau seama dacă înţelege ceva din ceea ce îi spun.

– Viziunea asta a mea, din ultima vreme, e ca un film în care eu sunt personaj, sau mă rog... sufletul meu. Şi tu eşti la fel. Eu sunt fata unui nobil englez şi tu eşti un afacerist. Ne îndrăgostim în Tobermory, în Scoţia la sfârşitul secolului al-XVIII-lea, îi spun.

– Am mai fost împreună înainte?

– Da. Şi femeia pe care ai desenat-o arată exact cum arătam eu în 1790... când eram Louisa De vale.

Scutură puternic din cap, de parcă nu ar putea în ruptul capului să creadă ce îi spun. Oftez. Ştiam că nu o să fie uşor să îi explic toate astea. Fac o pauză şi o iau de la capăt. Ascultă atent fără să îşi ia ochii de la mine. Îi povestesc despre tot ce am văzut până acum, despre cum cred că ne-am reîntâlnit ca să ne vindecăm şi cât

de important pentru mine e să văd ce e în spatele acestor viziuni. Declan e copleşit.

– E o nebunie. Nu ştiu dacă pot să trec prin aşa ceva acum. E prea mult! urlă el. Dacă vezi ceva care s-a întâmplat atunci care să te facă să mă urăşti? Dacă am fost un nenorocit?

Încerc să îl liniştesc, dar se trage înapoi şi se ridică în picioare.

– Nu cred că acesta e scopul viziunilor, Declan. Cred că trebuie să iertăm indiferent de s-a întâmplat atunci.

Se plimbă prin cameră şi nu vrea să se uite la mine.

– Trebuie să plec, Ellie. Trebuie să ies de aici. Nu spun că nu te cred, dar nu pot să înţeleg de ce nu mi-ai spus asta până acum. Te sun eu mai târziu, spune el şi se ridică să plece.

– Declan, aşteaptă! Vrei să te convingi? Vino mâine la şapte, la magazinul de alimente bio de lângă turnul cu apă. Doamna Dawes mă ajută să-mi amintesc toate astea. Facem un fel de regresie care mă ajută să văd. Poţi să faci asta pentru mine? îl întreb.

Se uită la mine şi mi se rupe inima de ceea ce văd în ochii lui. Tristeţe, confuzie şi regret. Pleacă fără să spună un cuvânt. Cad pe scaun cu capul sprijinit de mâini. Nu a mers bine deloc.

În dimineaţa următoarea intru în magazinul doamnei Dawes cu sufletul la gură. Îi povestesc ce s-a întâmplat. Mă liniştesc uitându-mă la ea şi văzând dragostea completă şi necondiţionată pe care o poartă în priviri. Mă cheamă lângă ea şi mă ia în braţe.

– Ce e lumea fără puţină iertare, nu iubita?

– Mulţumesc lui Dumnezeu că vă am pe dumneavoastră, doamnă Dawes, îi spun în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

– Eşti sigură că vrei să mergem mai departe? întreabă ea.

– Da. Nu ştiu încă ce caut. Dar ştiu că nu mă pot opri.

Îmi face cu ochiul şi mă conduce spre camera din spate. Îi spun că l-am rugat pe Declan să participe şi el, dar nu l-am văzut pe nicăieri prin preajmă.

– Ooo, va ajunge şi el. Sunt sigură, spuse ea zâmbind.

CAPITOLUL 26

William

William şi Sir Thomas se plimbau prin bucătărie aşteptând ca doamna Young, moaşa, să apară cu veşti despre Louisa. William se simţea neajutorat şi era clar că şi tatăl ei la fel. Singurul lui copil era într-o cameră alăturată fără să beneficieze măcar de îngrijirile unui doctor adevărat.

Se mustra că o adusese aici. Considera că fusese egoist şi nechibzuit. Până la urmă ea era o doamnă obişnuită cu confortul din Londra. Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru sălbăticia unei insule din Scoţia. William îl asigurase că după toate probabilităţile nu era nimic mai mult decât o gleznă sucită, dar asta nu părea să îl liniştească deloc.

Chiar atunci, doamna Young apăru în cadrul uşii. Era o femeie scundă şi zdravănă de vreo 50 de ani cu cel mai creţ păr castaniu pe care William îl văzuse vreodată. Faţa ei era blândă şi plină de umor.

– Glezna nu e ruptă, domnilor, dar are un mic cucui. E un pic inflamată, dar o să fie bine cât ai zice peşte. Puteţi să trimiteţi după doctorul Maclay din Craignure, dacă doriţi. Eu spun că după câteva zile de odihnă la pat o să fie ca nouă. Va trebui să vă părăsesc acum,

domnilor. Doamna McCann urmează să intre în travaliu. O să aibă nevoie de mine, mai ales că e şi la prima naştere.

– Desigur, doamnă Young. Nu putem să vă mulţumim îndeajuns pentru că aţi venit aşa de repede, spuse Sir Thomas înclinându-se respectuos. Avea faţa vizibil mai destinsă şi aproape că ar fi putut schiţa un zâmbet.

– Puteţi să intraţi dacă doriţi. Mai devreme întreba de dumneavoastră, spuse doamna Young uitându-se la William.

– De domnul Mara? Sunteţi sigură?

– Dacă îl mai cheamă şi William atunci da, domnule, spuse ea politicos apoi ieşi din casă.

Sir Thomas privi intrigat la omul de lângă el. William nu ştia ce să spună şi în schimb tuşi de mai multe ori apăsat.

– Cred că o să intru eu primul, băiete. Chiar dacă a întrebat de tine. Eu sunt tatăl ei. Cred că are nevoie de mine.

William se mişcă ruşinat de colo-colo, nereuşind să îl privească în ochii pe interlocutorul său mai în vârstă.

– Bineînţeles, domnule, spuse el înclinându-se. Era copleşit simultan de sentimente de vină şi bucurie. Louisa întrebase de el. Gândul acesta îi dădea aripi dar se linişti repede. Nu trebuia să uite cine e şi unde îi este locul.

– Vă rog să îi transmiteţi însănătoşire grabnică din partea mea. Eu o să plec. Voi sta în altă parte în această seară, spuse William găsind în sfârşit curajul de a-l privi în ochi pe Sir Thomas.

Acesta din urmă îl privi pentru un moment apoi spuse:

– Nu, domnule Mara, trebuie să rămâneţi. Dacă fiica mea a cerut să vă vadă, nu puteţi pleca. Vreau totuşi să fiu eu primul care o vede. Vă rog să aşteptaţi aici.

Louisa

Louisa îşi întâmpină tatăl cu un zâmbet larg. Fusese ajutată să se

schimbe într-o cămaşă de noapte, albă, iar părul ei roşcat îi acoperea umerii. Deşi ar fi preferat să nu i se întâmple chiar acum Louisa auzi o voce blândă care îi şoptea în ureche. Odihneşte-te, ascultă şi fii sinceră. Louisa avea să facă tot posibilul să asculte această voce interioară.

– Cum te simţi, draga mea? Ce s-a întâmplat? Întrebă tatăl ei, întinzându-se să o apuce de mână.

Louisa îi povesti despre furtună, despre hotărârea ei de a se întoarce şi chiar despre câine. Îl asigură Pe Sir Thomas că are ceva dureri, dar una peste alta este bine.

– Doamna Young spunea că ai cerut să îl vezi pe domnul Mara. Zicea că ai cerut cu William. Ce se întâmplă? Ţi-a cerut permisiunea să te curteze? S-a legat cumva de tine în vreun fel? Ochii lui erau plini de îngrijorare dar şi de încredere.

– În niciun caz, tată. L-am rugat pe domnul Mara să îmi spună Louisa. Până la urmă suntem prieteni. Şi el mi-a permis să îi spun William. Nu e nimic mai mult. Nu m-a deranjat în niciun fel. A fost un gentleman perfect, îi spuse ea.

Sir Thomas zâmbi către fiica sa.

– Îmi place că ai un prieten, draga mea. Pare un om foarte de treabă. Şi eu apreciez mult discuţiile cu el. Se ridică, se apleacă şi o sărută pe frunte. Să trimit după domnul Mara? întrebă el.

Louisa încuviinţă şi se întinse să-l îmbrăţişeze.

– Nu pot să îţi spun, tată cât de fericită sunt că mă cunoşti şi ai atât de multă încredere în mine. Mă ajută foarte mult să ştiu asta şi îmi dă şi mie încredere în orice situaţie. Mă ajută să spun ce îmi trece prin cap şi să încerc lucruri noi pe care altfel nu aş avea curajul să le încerc. Faptul că tu crezi în mine mă ajută să fiu eu, îi spuse ea.

– M-ai lăsat fără cuvinte. Să ştii că felul în care te-ai schimbat de când am plecat din Londra nu a trecut neobservat. Am văzut cum te-ai schimbat. Deşi nu e uşor să mă împac cu faptul că ai crescut, îmi e teamă că nu am de ales.

Făcu o pauză neştiind dacă să meargă mai departe.

– Crezi că o să te facă fericită?

Louisa zâmbi plină de căldură.

– Nu. Nu o să mă facă. Fericirea, dragul meu tată, e ceva ce trebuie descopăr singură.

William

William privi minunatul peisaj care i se dezvăluia ochilor. Niciodată nu mai văzuse ceva atât de sălbatic şi frumos în acelaşi timp. Abia acum îşi dădea seama de ce Louisa fusese aşa de atrasă de locul acesta. De ce fusese atât de fascinată. Se apropie de margine şi se uită cât de mult era până jos. La baza râpei erau multe pietre: brute, neiertătoare. Spuma mării zăbovea pe ele doar până era măturată de următorul val puternic.

Vremea de pe insula Mull nu era cum se aştepta el. Era foarte schimbătoare. Mulţi dintre săteni spuneau că sunt zile când poţi să treci prin toate cele patru anotimpuri într-o singură zi. Ziua de astăzi era o astfel de zi. Soarele care păruse atât de apropiat acum câteva momente părea pierdut în acest moment. Apa purtată de briză părea transformată în mici ace de gheaţă care îi loveau faţa. Vântul bătea atât de puternic de parcă voia să îl frângă. Aici lucrurile erau atât de vitrege încât nu aveai altă scăpare decât să te predai, îşi suflă el. Louisa se pricepea aşa de bine la genul acesta de situaţii. Se adapta la orice situaţie instantaneu, cu eleganţă şi uşurinţă, şi nu se plângea niciun moment. William îşi trecu mâna prin păr. Cum de el nu se putea gândi la nimic altceva decât la ea? O voia în toate felurile. Era atât de aproape şi cu toate astea dureros de departe.

Ar fi putut să o ceară de soţie? Ce ar fi spus ea? Nu voia să se mărite. Nu, stai... cum spunea ea? Nu voia să fie controlată de un bărbat. Da, asta era. William ştia că el nu i-ar face asta. Nu putea să îi zdrobească spiritul în felul acesta. Şi cu toate acestea ea nu avea nevoie de el. Era chiar în rara poziţie de a nu avea nevoie deloc

de un bărbat. Având atât un tată dornic de a-i lăsa întreaga avere cât şi cunoştinţele de a o administra, Louisa era mai liberă decât putea spera orice femeie vreodată. El nu îi putea oferi altceva decât dragostea şi devotamentul lui. Oftă adânc. Ca el să însemne ceva pentru ea ar fi fost nevoie ca şi ea să îl iubească. Cine să ştie dacă erau şanse? Ea era aşa de bună cu toate persoanele pe care le întâlnea. Nu mai întâlnise pe nimeni care să trateze servitorii ca egali fără să îşi piardă deloc prestanţa. Se simţea prea neînsemnat pentru ea.

– Sunteţi teribil de nemilos, domnule! William se întoarse repede şi îl văzu pe Sir Thomas venind spre el abia trăgându-şi sufletul după urcuşul dealului abrupt.

– Sir Thomas! Sunteţi bine? strigă William şi fugi spre el.

– Sunt bine, băiete. Ce cauţi aici? Parcă îţi spusesem să aştepţi în bucătărie. Draga noastră Louisa vrea să te vadă. Vrei să faci o doamnă să aştepte?

– Desigur că nu, domnule. Sunteţi sigur că totul e în ordine? întrebă William în timp ce îl ajuta pe Sir Thomas să stea drept.

– Da domnule Mara. Sunt bine. Du-te la ea. Sunt bine. Cuprinse apoi cu privirea întreg ţărmul de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Acesta e unul din locurile ei preferate, nu? întrebă el cu gândul în altă parte.

– Cred că da, domnule. William rămase pe loc aşteptând ca Sir Thomas să continue.

– Da. Păi Louisa te aşteaptă, spuse el încet şi porni spre marginea râpei. Eu mai rămân aici pentru câteva momente. Mă descurc.

– Cum doriţi, domnule, spuse William. Avea să îl trimită pe Edward după tatăl Louisei. Nu putea să aibă încredere în vântul imprevizibil din Tobermory.

Louisa

Louisa îl auzi intrând în cameră. Voia doar să asculte, să îi audă paşii

şi respiraţia. Voia să simtă cum atmosfera din cameră se schimba cu fiecare mişcare pe care o făcea. El avea o prezenţă care nu putea fi ignorată o intensitate care cerea să fie domolită.

Auzi cum el se aşază lângă ea şi expiră uşurat. După câteva momente îşi mută scaunul mai aproape de pat şi îi atinse mâna încet.

– William? şopti ea în timp ce îşi deschidea ochii.

El o privi cu ochii luminoşi.

– Sunt aici, îi spuse el. Spune-mi, eşti bine?

Ea zâmbi.

– Sunt foarte bine, mulţumesc. Mai ales acum că ai venit.

El îşi luă un pic privirea de la ea.

– Mă bucur să aud asta.

Louisa îşi înclină un pic capul de parcă ar fi vrut să îl studieze mai îndeaproape. Te bucuri că sunt bine sau că eşti aici?

William îşi aşeză mai bine cravata şi îşi drese glasul.

– Eu... Apoi se opri şi spuse repede:

– Oare ce era cu câinele acela?

La auzul întrebării Louisa izbucni în râs.

– Eu de unde să ştiu, William! S-a tot ţinut după mine mai devreme când mă duceam în sat. Cred că s-a hotărât el aşa că trebuie să mă protejeze. Şi când am fugit înapoi spre casă, când începuse furtuna, a apărut iar. Mă cam tem de el, ştii, spuse ea studiind reacţiile lui. Te-ai supărat, domnule. Ai ochii roşii.

El înghiţi în sec.

– Nu sunt supărat.

– Înţeleg. Ei bine, voiam să îţi mulţumesc pentru ajutor. Era clar că el nu era în apele lui. Iar ea nu voia deloc să îi agraveze starea.

William se lăsă pe spate şi se sprijini de spătarul scaunului şi îi lăsă mâna.

– Nu e nimic, Louisa, te asigur. Când am întrebat-o pe Janey unde eşti mi-a spus că ai plecat în sat. Văzând cum se schimbă vremea, l-am rugat pe Edward să vină cu mine să te căutăm. Voiam doar să ştiu că eşti bine, spuse el neutru.

– Şi ai reuşit. Iată-mă-s! Nu am păţit nimic. Tonul ei era voios, dar privirea lui era tristă. William o privi iar privirea lui părea că îi măsoară tot corpul. Ea tresări şi se uită în altă parte.

– William, te-am supărat cu ceva? El făcu semn că nu. Ei bine nu merge chiar aşa cum mi-am imaginat! spuse ea râzând. Vrei să te uiţi la mine?

Louisa. Oftă el şi se apleacă în scaun către ea. Nici nu ştiu ce să îţi spun! Dacă eram un gentleman, dacă eram din aceeaşi clasă socială... se împletici el.

– Dacă? Domnule, de câte ori să îţi spun? Eşti egalul meu în toate felurile! Ea îi apucă faţa cu amândouă mâinile. Ce s-a întâmplat William?

El îşi lăsă capul să cadă şi începu să îşi spună povestea. Îi spuse despre originile tatălui său, nobil irlandez şi mama lui, slujnică din Manchester. Vorbele îi erau inundate de ruşine de parcă fiecare cuvânt îl îneca.

– Tatăl meu a întors spatele familiei şi a fost dezmoştenit. Am crescut în sărăcie din cauza încăpăţânării lui şi a loialităţii mamei mele faţă de el.

Louisa ascultă cu inima deschisă. William încă suferea din cauza copilăriei. Voia să îl consoleze. Ridicându-se în capul oaselor îi puse mâna pe braţ.

– Îi judeci prea aspru. Nu ştiu dacă tatăl tău şi-a întors spatele familiei. Cred că a fost invers, William. Părinţii tăi au murit când erai mic, nu? întrebă ea.

– Aşa e, au murit la câteva zile după ce au am împlinit 12 ani, răspunse el cu privirea în podea.

– Îmi pare foarte rău. Îl strânse un pic de braţ făcându-l să se uite la ea. Apoi îi veni în minte ceva.

– William, nu mi-ai spus niciodată cum de ştiai că mama mea e originară din Mull?

El îşi ridică capul repede, neaşteptându-se la întrebare.

– Nu ţi-am spus?

Ea îi făcu semn că nu.

Poticnit începu să îi povestească că mama sa lucrase pentru câteva luni la casa Boyle din Londra. William îi explică că mama sa o observa de la distanţă pe Mary Boyle şi că avea o părere foarte bună despre aceasta. Apoi într-o zi, mama lui căzu pe scări în timp ce ducea nişte aşternuturi. Mary sări să o ajute, apoi insistă să rămână cu ea până la venirea doctorului. În timp ce aşteptau mama lui William auzi toate poveştile despre Scoţia, spirite şi fantome. La scurt timp după incident, Mary a fost promisă lui Sir Thomas iar mama lui William îşi găsi un nou loc de munca la casa din Londra a familiei Maras.

Louisa era încântată să afle că cele două mame ale lor s-au întâlnit şi au împărtăşit un asemenea moment. Oare ar fi fost bucuroase să îi vadă pe ei acum? Era sigură că mama ei ar fi fost. Când auzi de numele familiei tatălui lui William, Louisa avu o întrebare.

– Şi cei din familia Maras, ştiu de existenţa ta?

Privirea lui William deveni rece şi spuse apăsat.

– Nu ştiu nimic şi nici nu vor afla. De ce ar trebui să afle? Ca să aibă pe cine să ridiculizeze? Nu. Mi-am făcut singur drumul. Nu am nevoie de ei.

Ea clipi spre el.

– Deci îşi place să fii singur? Adică ştiu că ne simţim bine aici noi trei, bine, şi Janey şi Edward desigur. Dar ce o să faci când va veni timpul ca tata şi cu mine să ne întoarcem la Londra? O să rămâi aici în Tobermory?

William strânse din buze şi privirea îi deveni rece.

– Nu ştiu deocamdată. Va trebui să mai rămân câteva luni după ce tatăl tău va pleca. Vocea sa păstra mici reflexii de încrâncenare.

– Nu îmi place să te ştiu aici singur, spuse ea suav. El rămase cu privirea în pământ.

– Dacă ar fi după mine, William, nu ai fi singur niciodată.

El o putea privi în ochi.

– Da, păi... îţi mulţumesc că îţi faci griji pentru mine dar cumva

singurătatea mă prinde. Nu o să mă căsătoresc niciodată dacă la asta băteai apropo. Am văzut ce a făcut căsnicia din părinţii mei.

– Nu am vrut să crezi că...

– Nu cred nimic. Spun doar că nu vreau să depind niciodată de cineva atât de mult. E patetic. Vorbea aproape mecanic.

Ascultându-l, ochii Louisei se umezeau. Nu bănuia că era atât de enervat. Şi faptul că era aşa de pornit împotriva oamenilor care îi dăduseră viaţă era greu de înţeles pentru ea. Văzând cât de aproape se află de a izbucni în lacrimi William se ridică să plece.

– Te-am supărat. Îmi pare rău. Nu asta era intenţia mea, spuse el repede înainte să iasă din cameră.

Louisa încercă să se dea jos din pat şi să se ducă după el, dar nu reuşi. Oftă forţat de durere şi frustrare.

Nu mersese bine deloc.

CAPITOLUL 27

Ellie

– Trei, doi, unu și ești gata, Ellie. Poți să deschizi ochii, spune doamna Dawes.

Îmi deschid ochii încet. Uitându-mă prin cameră o văd doar pe doamna Dawes. Dezamăgirea mi se citește sigur pe față.

– A fost aici, iubita. Te așteaptă afară. Cred că a fost cam mult pentru el. A venit imediat după ce am început așa că a auzit totul.

Mă ridic în picioare și îmi iau pe mine haina și fularul. Mâinile îmi tremură. Ar trebui să mă duc să îl văd?

Doamna Dawes vine spre mine și mă ia de bărbie zâmbind. Eșarfa ei roz contrastează puțin cu părul roșcat.

– Bineînțeles că trebuie să te duci.

– Nu era pregătit...

Mă strânge ușor de bărbie și își dă ochii peste cap ca și cum aș lua totul prea în serios.

– Nu mai ai nevoie de mine, Ellie. Începe să pară un fel de spectacol ce facem noi. Îți poți aminti toate astea și singură. Louisa e cu tine. Ești tu. Poți să găsești oricând sfaturile și dragostea ei pentru că sunt ale tale, spuse ea încet punându-mi o mână pe umăr. A fost mereu cu tine. E o parte a minții tale care încearcă să te ajute să te

găseşti. Nu e vorba despre Declan sau William. Nu e nici măcar vorba despre părinţii tăi. E despre găsirea adevăratei tale chemări. Câteodată avem nevoie de aceste experienţe mistice. Sunt acolo ca să ne arate că mai sunt lucruri importante de descoperit... mai importante decât lumea aceasta care aparent împleteşte bucuriile cu necazurile. Ascultă, Ellie. Ascultă vocea ta interioară. Poate nu o auzi de fiecare dată, dar dacă eşti dispusă să o asculţi o să ştii aproape mereu care e alegerea potrivită. Doar aşa te poţi vindeca şi poţi trece mai departe.

O îmbrăţişez. Deşi nu îmi e încă clar dacă am înţeles bine ştiu că la un moment dat voi înţelege. Vreau aşa de mult să am curajul să fac ceea ce trebuie şi mă întreb dacă e de ajuns să îmi doresc, ca să reuşesc. O şoaptă blajină îmi arată calea: Da, dorinţa e totul.

Deşi soarele străluceşte puternic, mă lovesc de răcoarea de afară ca de un zid. Lumina mă orbeşte de parcă vremea ar conspira împotriva mea. Mă uit de jur împrejur şi nu îl văd nicăieri.

Închid ochii, respir adânc şi parcă îl aud. E pe aleea de lângă magazinul unde lucrez. Alerg spre magazin ştiind că am să-l găsesc acolo. Sunt sigură că o să fie acolo şi îmi dau seama că Louisa mă ghidează. Louisa e o parte din mine, amintirile cu ea mă ajută să îmi dau seama că totul e posibil. Îmi aduce aminte că viaţa mea nu e un mister care trebuie investigat, ci un mozaic care trebuie descoperit şi din care trebuie să învăţ. Oamenii din viaţa mea sunt cei care îmi vor da toate răspunsurile. Nu e o întâmplare că sunt lângă mine.

Mă apropii de alee şi bineînţeles că Declan e acolo. Se uită la mine şi ştiu ce am de făcut.

– Hei, spun eu.

Nu pot să citesc nicio emoţie pe faţa lui. Dar ştiu că e supărat pe mine. În ciuda vremii se simte căldura dintre noi şi mă întreb dacă o să mă obişnuiesc vreodată cu ea. O să am oare ocazia?

– Îmi pare rău. Vocea îmi este forţată şi nesigură.

El se uită la picioare şi le mişcă fără vreun scop. Ştiu că nu are idee ce să spună. Îi apuc de braţ şi îi spun:

– Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Vreau să ne plimbăm pe dealuri. E frig ca naiba, dar măcar a ieşit soarele şi dacă e să ne fie prea frig, măcar ne avem unul pe celălalt să ne încălzim.

– Hai să explorăm.

El zâmbeşte uşurat şi mă trage spre el.

– Sună excelent. Unde mă duci?

Îi spun prefăcându-mi vocea pentru a suna cât se poate de horror.

– La Monumentul Diavolului.

Când intrăm pe şoseaua ce duce către Dyner Bay, cerul pare deja mai jos şi mai cenuşiu. Declan abia a scos două vorbe de când am plecat, dar tind să cred că pentru moment liniştea e de ajuns. Se uită pe geamul vechiturii mele de Ford Ranger şi nu pot să nu mă întreb la ce se gândeşte. Vreau să ştiu dacă i se pare că se aseamănă vreun pic cu William sau dacă totul i se pare o poveste de adormit copii care se întâmplă doar în mintea mea. Intuiţia îmi spune că mai devreme sau mai târziu am să aflu.

Pe curbele de pe East Road mă gândesc la cât de mult timp a trecut de când am fost ultima dată pe aici. Eram în liceu şi am venit aici cu un băiat să ne facem de cap. De ce am vrut noi să venit tocmai aici la mama naibii, nu mai ţin minte.

– Ăăă... Regresiile astea ale tale sunt cam ciudate, spuse Declan aproape şoptit.

Nu îşi ia ochii de pe geam, dar pot să mă folosesc de întrebarea lui pentru a deschide subiectul.

– Recunosc că par cam ciudate. Cum a fost pentru tine? Ai avut în vreun moment senzaţia că William eşti de fapt tu? Încerc să mă comport cât mai normal, dar nu e uşor. În momentul acesta, nu îmi doresc nimic mai mult decât să pot să discut despre asta cu el.

– Nu, dar nu pot să zic că ar fi chiar improbabil. Nu mă pricep eu la chestiile astea cu vieţi anterioare, dar înţeleg cum ar putea avea sens. Şi asta ar fi şi o explicaţie pentru faptul că mi se pare mereu că

ne-am cunoscut deja. Adică încă nu am alt explicaţie pentru faptul că te desenam înainte să ne cunoaştem. De unde ştiam cum arăţi?

– Nu ştiu, Declan. Poate a fost un fel de premoniţie? Mă gândesc că dacă unii oameni pot vedea în trecut există şi persoane care pot vedea în viitor, spun eu încercând să fiu de ajutor. Totul pare aşa de încâlcit şi de greu de explicat. Vreau să îi spun că imaginile sunt mai puternice atunci când credem în ele, dar şi asta sună atât de vag. Tot ce pot să fac e să îmi urmez intuiţia.

– Da, nu ştiu... nu pot să îmi dau cu părerea. Te cred, dar vreau să încerc pe pielea mea. M-am hotărât. Vreau să mă ajute şi pe mine doamna Dawes cu o regresie, spune el.

Trag pe dreapta, opresc motorul şi mă întorc spre el.

– Declan, eşti sigur? Nimeni nu garantează că va funcţiona. Te poţi trezi în altă viaţă anterioară sau pur şi simplu poţi să nu vezi nimic!

– Vreau să încerc. Vreau să văd ce vezi şi tu chiar dacă nu pot să văd chiar aceleaşi situaţii. Vreau să văd prin ce treci. Pare hotărât. Cine sunt eu să îi spun să nu facă asta?

– Ok. Aşa facem. Ne vedem mâne la prima oră în faţa magazinului. Acum eşti gata să explorăm? Îl întreb eu bătând din palme. El îmi zâmbeşte într-un fel care îmi spune că iubeşte să mă vadă fericită. Nu mai e mult. Trebuie doar să intrăm pe drumul acesta forestier şi de unde se termina drumul mai sunt câţiva kilometri de mers pe jos. Noiembrie e o lună tocmai bună de vizitat monumentul diavolului pentru că peste tot e plin de frunze căzute.

Mergem pe poteca noroioasă ţinându-ne de mână. Alunec şi mă gândesc de ce naiba nu mi-am luat încălţări de trekking. Am putea să încercăm să mergem pe pietre dar sunt acoperite de muşchi. De parcă mi-ar fi citit gândurile Declan îmi şopteşte că dacă mă împiedic o să mă prindă el. Îl las să o ia înainte o vreme ca să mă pot uita mai bine la el. Mă abţin să nu mă apropii din spate de el şi să îl trag spre mine. Tânjesc să fiu copleşită de puterea şi corpul lui.

O pală de vânt trece pe lângă noi şi îi simt mirosul. Piele şi beţişoare parfumate. Rai.

Ajungem la o bifurcaţie şi ne hotărâm să luăm drumul din dreapta pentru că e mai scurt. Îi iau de mână şi o iau înainte.

Dintr-o dată auzim trosnete printre copacii din faţă, urmate de un mârâit adânc. Îl strâng pe Declan de mână şi îngheţăm amândoi. Ne uităm cu uimire cum un imens câine alb iese dintre copacii mârâind şi arătându-şi colţii. Declan mă trage spre el. Şi eu scap un ţipăt.

– Şşş... îmi şopteşte apăsat şi mă trage cât se poate de aproape de el.

Auzisem că e un câine sălbatic pe poteca asta, dar nu îl văzusem niciodată. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aş putea să dau peste el. Gândurile mele o iau razna încercând să îmi amintesc dacă cineva a fost vreodată atacat.

Vocea care mă însoţeşte în suflet îmi spune: Ai ales drumul acesta pentru că ai simţit că e sigur.

Deci sunt în siguranţă.

– Cred că putem să fugim. Nu cred că ne va urmări, spun eu încet.

– Fugi tu, Ellie. O să mă asigur că nu vine după tine.

Stau cu ochii fixaţi asupra câinelui şi îi spun:

– Putem fugi amândoi. Trebuie să ai încredere în mine.

Nu îl văd când mă aprobă din cap dar simt că e de acord.

– La trei fugim.

Şi chiar la trei fugim. Alergând înapoi pe potecă ne sincronizăm perfect. În ciuda încălţărilor neadecvate şi a enclavelor de muşchi, niciunul dintre noi nu cade. Câinele nu vine după noi dar asta nu înseamnă că ne abandonăm ritmul. Fugim de tot înapoi şi ne oprim abia la camioneta mea. Ne regăsim siguranţa râzând şi încercând să ne potolim excesul de adrenalină.

O privire intensă apare pe chipul lui Declan şi deodată nu mai zâmbeşte. Mâinile îi sunt deja în părul meu şi gura lui o sărută pe

a mea. Îl trag şi eu spre mine cu putere. Emoţiile îi controlează corpul. Tristeţea îi e în sărut, frica în mâini şi dorinţa în piept. Mă opresc să respir.

– Scuze, spune el repede şi respirând greu.

– Nu, nu ai de ce să îţi ceri scuze.

Mă ia de mână, mă urcă pe scaunul pasagerului unde îmi pune centura.

– O să conduc eu, ok?

– Ok.

– Ştiam că o să fie bine, îmi spune în timp ce ne îndepărtăm. Mă uit la el şi zâmbesc. Ştiu că nu trebuie să îi spun că şi eu simţeam acelaşi lucru. Ştie deja.

Ne hotărâm să mergem undeva să mâncăm şi îi dau mesaj lui Tynan să ne vedem la Haddock să mâncăm nişte *fish and chips*.

CAPITOLUL 28

Ellie

Când intrăm la Haddock auzim melodia „There must be a better world somewhere" a lui B.B. King. Melissa, patroana localului este înnebunită după blues aşa că doar greii genului se pot auzi aici. Tot timpul.

– Hei Ellie, unde e Tynan? mă întreabă ea cu o cârpă de servire aruncată pe umăr. Melissa arată mereu la fel. Cu părul negru tăiat scurt, ruj roşu aprins, cizme până la genunchi cu ciorapi plasă şi ambele mâini acoperite de tatuaje făcute cu hena, are mai mult decât mine genul de fată de care Declan ar putea fi atras. Mai sunt şi de aceeaşi vârstă: 25 de ani.

– E pe drum. El e Declan, îi spun în timp ce îl trag mai aproape de mine.

Îşi dau mâna şi îmi spun că trebuie să mă liniştesc. Da, Melissa e drăguţă. Dar şi eu sunt. Gelozia e cea mai veche formă de paranoia.

Luă o masă mai în spate, unde e mai linişte. Declan cere nişte Guinnes şi încep să mă relaxez. A fost o zi lungă dar ceva din mine nu mă lasă cuprinsă de rememorări. Vreau să fiu liniştită şi realizez că depinde numai de mine. În orice situaţie pot alege să văd jumătatea goală sau plină a paharului. E de parcă sufletul meu a obosit şi nu mai

vrea să lupte. E un armistițiu înțelept și drăgăstos cu mine, nu o fugă de probleme.

– La ce te gândești, Ellie? Declan mă întreabă cu o privire atât de călduroasă că îți vine să te pierzi în ea.

Mă întind și îl iau de mână.

– Îmi pare atât de bine că ne-am cunoscut. Știu că par încă pierdută dar încep să văd drumul. Am plănuit toate astea, știi nu? Mă rog, sufletele noastre dar sunt fericită că au făcut-o. Am atâtea de învățat de la tine. El se apleacă să îmi dea un sărut, apoi zâmbește.

– Și când vine Tynan? Mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine. Deși nu cred că lui îi place foarte mult de mine. Declan se uită în altă parte.

Râd un pic. Nu îmi dau seama dacă spune asta crezând că am să îi spun că nu e așa sau dacă mă avertizează despre Tynan.

– E un pic cam protector, asta e tot. Nu trebuie să îți faci griji. O să îi placă de tine pentru că și mie îmi place.

În acel moment Tynan intră teatral cu pieptul înainte cu capul sus și cu mâinile ținând cureaua de la geantă. Parcă e incapabil să fie vreodată subtil. Ne îmbrățișăm și se așază lângă mine. Simt că Declan e emoționat. Tynan îl studiază. Aproape că îi caută nod în papură. Încep să vorbesc despre întâmplarea cu câinele și devine clar că Tynan nu ascultă niciun cuvânt. Ignorându-mă total se întoarce către Declan.

– Deci cu ce te ocupi? Tonul lui mă sperie puțin. E o întrebare cu mai multe tăișuri.

– Păi... mă rog, momentan nu lucrez. De fapt nu am lucrat niciodată, spune Declan, uitându-se la propriile mâini în timp ce se joacă cu paharul.

– Nu ai lucrat niciodată? Wow. Ești bogat sau ceva? întreabă Tynan cu dispreț în glas.

Declan nu își găsește locul. Îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta. Faptul că a fost internat acolo nu l-a ajutat prea mult pe plan profesional. Nu m-am gândit niciodată că nu lucrase și gândul acesta mă făcea să mă simt foarte jenată. Nu îmi place când realizez că

există lucruri legate de Declan despre care nu aveam nicio idee. Îmi doresc să fiu cea care îl cunoaşte mai bine decât se cunoaşte el însuşi.

– Tynan! Nu poţi să judeci o persoană după jobul pe care îl are sau după câţi bani câştigă, intervin eu.

Tynan rânjeşte.

– Înseamnă că eşti artist.

Eu mă gândesc: Tynan, tu ştii asta deja? Unde duc toate întrebările astea?

Declan se uită un pic la el, deloc amuzat.

– Da. Cred că sunt. Cânt la chitară şi mai demult desenam destul de bine, spune el.

– Aaa, cânţi şi la chitară? Păi şi eu sunt cu muzica. Poate cântăm ceva împreună. Îi dăm şi lui Ellie o tamburină şi îi dăm microfonul mai încet şi iese super, glumeşte Tynan.

Declan râde cu autoironie. E clar că interlocutorul său face mişto de abilităţile lui muzicale.

– Şi de ce spui că desenai mai demult? Discuţia redevine serioasă.

Declan se aşază mai bine în scaun. Pare că regretă momentul în care a menţionat că a desenat vreodată.

– Chestia e că nu am mai făcut asta de mult. Ellie mă ajută să reîncep.

Tynan se uită în continuare fix la Declan. E clar că i-am subestimat resentimentele. Încep să regret că l-am invitat.

– Şi când desenai, ce desenai? Şi de ce te-ai oprit? întreabă el.

Declan se uită când la mine când la el, neştiind ce să răspundă. Clipesc încet şi zâmbesc. Mă gândesc că aşa îi transmit că e ok să îi spună.

– Vrei să afli ceva anume, Tynan? întreabă Declan încercând să rămână calm.

Tynan nu e deloc intimidat. E calm dar concentrat.

– Da, chiar vreau să aflu ceva anume. Vreau să ştiu dacă tu chiar crezi că eşti pregătit să fi cu Ellie ? Pentru că sincer să fiu, omule, eu nu cred că eşti.

E ca şi cum restul încăperii ar fi dispărut şi aceşti doi bărbaţi sunt singuri faţă în faţă, lămurind lucruri şi trasând linii, iar eu sunt singură în întuneric.

Declan îşi ridică privirea şi îl priveşte pe Tynan în ochi.

– Vreau să fiu. O să fiu, spune el într-un târziu.

– O să fii? Ce naiba vrea să însemne asta? Adică tu crezi că ea trebuie aşa... să te aştepte până îţi pui tu viaţa în ordine? Mie asta mi se pare foarte egoist. Tynan se opreşte, respiră un pic şi apoi revine. Pentru un moment am speranţa că lucrurile pot ajunge la un numitor comun. Ascultă omule. Ştiu cum e să fii îndrăgostit. Câteodată vrei atât de mult să ai lângă tine persoana iubită încât nu vezi cât de greşit e totul... cât de mult rău îi faci.

Simt cum mă cuprinde frica, de parcă ar fi fost pusă undeva la păstrare, uitată şi apoi eliberată dintr-o dată în inima mea.

– Nu eşti bine, frate. Ştii şi tu că nu eşti. Crezi că e o idee aşa de bună să te apuci de o relaţie în starea în care eşti?

Declan se albeşte la faţă. Mă uit când la unul când la altul încercând să îmi dau seama la ce să mă aştept si dorindu-mi ca toată conversaţia să nu fi existat.

– Nu te aştepta să te salveze ea. Oamenii nu pot salva alţi oameni. Ia o decizie şi salvează-te singur, punct. Mai face o pauză aparent gândindu-se ce să spună mai departe. Trebuie să îi spui, omule. Dacă nu îi spui îi spun eu, spune Tynan cu o bunătate care lipsise total până atunci.

Mă hotărăsc că am tăcut destul.

– Ce se întâmplă? Declan, despre ce e vorba? Întreb din ce în ce mai disperată să aflu.

Declan îşi închide ochii ca pentru a masca o durere. Arată de parcă ar fi pierdut totul într-o clipă. Uitându-se un pic la mine îşi mută apoi privirea în poală.

– Îi spun eu, zice el. Se ridică de la masă şi îmi întinde mâna.

– Nu aici, spune fără echivoc. Să mergem afară.

Declan

Inima îmi bate tare şi clar în urechi. Realitatea nebuniei mele mă copleşeşte şi simt că nu pot respira. O iau pe Ellie de mână şi o conduc afară. Ne aşezăm pe o bancă din parcul de lângă local. Tynan vine şi el după noi, cu braţele încrucişate. Îmi vine să îi zic să-şi ia viteză dar îl las în pace.

Ar fi trebuit să îi spun.

– Ascult Declan. Poţi să îmi spui orice. Ellie e calmă şi vocea îi e plină de dragoste. Îmi vine să o iau pe sus şi să fug cu ea. Are ochii mari şi încrezători dar ştiu că îi e frică de ce urmează să audă. Eu sunt în faţa ei învârtindu-mă în cerc. Tynan stă lângă ea ca un paznic. Mă forţez să scot cuvintele.

– Ok. Ascultă. Nu ţi-am spus nu pentru că m-am temut ci pentru că nu am vrut să te sperii.

Mă aşez lângă ea. Vreau să o iau de mână dar mă opresc. Noaptea de dinainte să ne întâlnim noi la magazin a fost foarte nasoală. Eram deprimat, adică foarte deprimat. Am ieşit să mă plimb pentru că înnebunisem singur cu gândurile mele. Fac o pauză. Mă uit la Tynan dar nu reuşesc să văd nimic pe faţa lui. Stă mai departe cu braţele încrucişate. M-am dus în port şi m-am urcat pe far. M-am gândit să... mă arunc.

Ea îşi pune mâna la gură uimită. Eu vorbesc mai departe ştiind că dacă mă opresc nu mai pot continua.

– Tynan tocmai ieşea de la restaurantul Big Tub şi m-a văzut. El m-a convins să cobor. Era aşa de calm că era ciudat. Nu era deloc speriat. Eu în schimb eram în ultimul hal.

– Am fost şi eu în locul tău, omule. Nu m-ar fi ajutat cu nimic să vorbesc cu o persoană panicată, spuse Tynan aproape în şoaptă.

Vorbele lui mă ajută să continui. Dar acum vorbesc cu faţa spre el.

– Cum am coborât am luat-o la fugă. Speram că nu mi-ai văzut bine faţa dar când ne-am întâlnit mi-am dat seama că nu era aşa.

Mă uit în jos strângându-mi ochii și simțindu-mă iar rușinat. Îmi imaginez ce părere aveți despre mine acum. Mă simt așa de... rușinat.

– Declan, omule, ascultă. Termină cu tâmpeniile. Aici nu e vorba despre ce ai făcut ci despre ce ai de gând să faci mai departe. Ai de gând să te duci la un doctor?

Ellie tresare parcă întărind întrebarea lui. Eu nu sunt în stare decât să dau din cap că da.

Ea mă mângâie pe obraz apoi îmi sprijină capul cu mâinile ei.

– Toți ne-am gândit la asta. Toți am vrut să sărim de undeva la un momente dat. Tu ai coborât de acolo. Ești ok. Oftează apoi se uită confuză la mine. De unde vine toată tristețea asta? De ce te simți așa vinovat?

– Nu știu, îi spun. Și chiar nu știu. Aș vrea să știu. Aș vrea să am certitudinea că merit să trăiesc. Dar sincer vorbind, Ellie, nu merit. Parcă aș căra o greutate cu mine zilnic și e doar o chestiune de timp până când o să mă strivească.

– Îți iei medicamentele? Ar trebui să te facă să te simți mai bine, spuse ea.

Nu o mai pot privi în ochi. Mă ridic și fac câțiva pași pentru a mă distanța.

– Sunt zombie când le iau. Nu sunt capabil să mai simt nimic! În niciun caz nu aș putea să simt ce simt pentru tine. Asta îți dorești?

– Frate, nu poți să țipi așa la ea. Vocea lui Tynan e categorică. Aproape ca un ultimatum.

– Nu țip la ea. Și tu ce naiba mai cauți aici? Am făcut cum ai vrut. Acum știe!

Ellie își mușcă buza de sus.

– Declan, vreau să te simți bine.

– Tu mă faci să mă simt bine! Tu faci asta. Chiar și atunci când simt că nu te merit. Tu ești medicamentul meu! Ar vrea să spună ceva, dar o întrerup. Știu deja ce o să spui. O să spui că nu e bine, că nu mă poți vindeca, dar Ellie, tot ce pot să spun e că mi-ai dat

un sens. Am o speranță când sunt cu tine. Simt că undeva în tine e salvarea mea. Trebuie să văd și eu ce vezi tu în viziunile alea pe care le ai. O iau repede și fac abstracție de prezența lui Tynan. Atâta timp cât o am lângă mine, cât mă ascultă, o să îi spun tot. Mă crezi? Simt așa cumva că boala mea început înainte de mine. Înainte ca eu să fiu eu. Să fiu Declan... Știu că sună stupid...

Îmi pune un deget pe buze și mă oprește. În sfârșit respir. Greu dar respir.

– Bine, atunci hai să facem regresia. Sunt sigură că după ce am făcut-o de atâtea ori aș putea să te îndrum chiar eu, dar cred că e mai bine vorbim cu doamna Dawes mâine dimineață. Ce zici?

Îi șoptesc că da. Ea continuă.

– Te iubesc oricând și oriunde. Mă copleșește de multe ori. Trebuie doar să îmi aduc aminte că am fost mereu împreună și că nu putem să fim despărțiți, indiferent de ce se întâmplă. Când realizez asta sunt ok. Când realizez asta sunt fericită.

O iau în brațe. Mâinile mi se pierd în părul ei și îi cuprind buzele cu ale mele. O aud gemând când o strâng tare în brațe. Mă simt sfârșit dar nu mă mai satur de ea.

Nu mai am răbdare pentru vorbe. Tynan se descurcă. O duc eu acasă.

Îi pun o mână pe spate și o trag și mai apăsat spre mine. Respiră sacadat. Mă scutur de orice gând care nu își are locul în prezent. Mă tem un pic de cât de perfectă e. Strâng din dinți și îmi amintesc că nimeni nu e perfect. Ea sughite dintr-o dată parcă pentru a-mi da dreptate și un zâmbet îmi apare instant pe față.

Îi șoptesc că mai avem un pic și ajungem.

Trecem pragul casei și în casă e liniște. Frances probabil că doarme. O întreb pe Ellie dacă pot să o iau în brațe și să o duc în cameră. Cu fiecare treaptă pe care o urc o țin un pic mai strâns. La un moment dat o sărut pe frunte și ea oftează încet.

Când ajung în capătul scării întorc capul spre dreapta și văd o ușa pe care stă lipită o mare literă E, făcută din lemn. Intrând

în cameră, cu ea în braţe, aprind lumina şi o aşez pe pat. Pilota e groasă şi moale. Ellie îşi întinde mâinile şi apucă cu fiecare dintre ele câte un colţ al pernei. Aş putea să o privesc toată noaptea. Îmi e îndeajuns chiar şi numai să fiu lângă ea. Dar ştiu că trebuie să plec.

– O să îţi scot cizmele, ok?

Are ochii aproape închişi dar dă din cap şi zâmbeşte.

– Scoate tot.

Eu râd. Ea nu.

– Glumeşti, nu?

Ea dă din cap că nu.

– Ellie, eu...

Ridică leneşă o sprânceană ca să mă întrerupă.

Oare nu ştie cât de chinuitoare e toată chestia asta? Eu ce ar trebui să fac? Să o dezbrac, să o las acolo şi să plec? Poate crede că e un fel de recompensă, că aşa îmi arată că m-a iertat.

Strâng tare în mână o bucată de pilotă. Respiră din ce în ce mai încet. Pare că nu mai are mult până să adoarmă. Mă întreb dacă ar trebui să plec.

Apoi, de capul lor, mâinile mele se întind către picioarele ei. Scot una dintre cizme. Apoi a doua. Ciorapii ei de lână urmează şi ei şi lasă să i se vadă picioarele lungi. Îi masez un pic tălpile. Geme. Respir adânc şi mă aplec deasupra ei. Punându-i mâinile pe talie prind cu degetele colanţii ei şi îi trag jos. Are picioarele albe şi fine.

Chiloţii sunt albi, de bumbac. Mă tentează. Vreau să îi dau jos odată cu colanţii dar mă abţin. Apuc puloverul şi îl scot încet peste capul care deja îi cădea obosit într-o parte. E clar că a adormit.

Tricoul ei e albastru deschis şi cu multe numere peste măsura ei. Mă hotărăsc să nu îl scot, dar mă gândesc că o să îi fie mai bine fără sutien. Bag mâinile pe sub tricou încercând să găsesc capsele. Nimic. Trag puţin cu ochiul. Capsele sunt în faţă ascunse de o fundă crem. Le desfac cu mare grijă şi în mai mult timp decât ar necesita în mod normal operaţiunea. Îi văd un pic sânii. Rotunzi, fermi şi perfecţi şi apoi scot de tot sutienul.

Ellie se întoarce pe o parte cu genunchii strânşi în timp ce cu mâinile strânge încă perna. Pun o pătură pe ea şi o sărut pe frunte.

Mă ridic, aproape tremurând de o dorinţă oarbă care nu are nicio şansă să fie potolită. Îi închid lumina şi cobor încep. Trag uşa după mine şi plec prin noaptea adâncă şi rece.

CAPITOLUL 29

Ellie

Mă trezesc în timp ce Frances îmi dădea părul după ureche. Are chipul relaxat, cu trăsăturile înmuiate de căldură și dragoste. Poate încă nu o văd eu bine după somn.

– Neața, iubita. Te așteaptă Declan jos. Spune că te așteaptă să mergeți la doamna Dawes.

Mă întind și casc zgomotos.

– Da, vrea să facă și el regresie.

Mama se lăsă un pic pe spate, aproape dezamăgită.

– I-auzi... Înțeleg atunci. Și ce mai face doamna Dawes?

Ridic sprânceana la ea.

– Tot ciudată ți se pare, nu?

Ea dezaproba din cap.

– Nu e asta, e doar că... mi-ar fi plăcut să te ajut eu cu chestiile astea, știi? Dau din cap că da și îmi pun palmele peste ale ei. Și, Jack ce mai face?

Eu râd.

– E la fel ca întototdeauna, mamă. Cum îl știai.

E zâmbește cu o licărire în priviri pe care nu am mai văzut-o de mult.

– Foarte bine.

Mă plesneşte uşor cu palma peste picior.

– Hai, îmbracă-te! Te aşteaptă.

Bineînţeles că doamna Dawes ştia că o să venim. Ne aştepta cu nişte cidru cald. În timp ce mă aşez în locul meu obişnuit Declan se aşază un pic emoţionat pe canapea. Doamna Dawes îi explică cum vor decurge lucrurile şi e clar că o să dureze un pic. Îi trece încet printr-un lung proces de meditaţie şi începe să se liniştească. Numărând înapoi de la zece îl îndrumă către cele mai îndepărtate colţuri ale conştiinţei.

– Port o cămaşă de pânză şi pantaloni ciudaţi şi strâmţi. Beau... mult, spune el cu corpul încordat.

– Ok. Acum am să te rog să te ridici din acel corp şi să priveşti scena de sus. Poţi să faci asta? Întreabă doamna Dawes.

El dă aproape imperceptibil din cap că da apoi se relaxează vizibil.

A început...

William

William dădu pe gât încă o înghiţitură de whisky. Încetase să aprecieze fineţea lui acum trei pahare. Îşi îndeplinea scopul de a anestezia durerea. Îşi dorise să plece la han, dar vremea nu era tocmai potrivită. Rămăsese în camera lui. Tot ce ştia sigur e că trebuie să plece cât mai departe de ea. În mod clar ea nu ar îndrăzni să plece în căutarea lui. Îl durea capul dar nu era nimic pe lângă rana care îi ardea sufletul. Cum de îşi permisese să ridice vocea la ea?

Era o tortură fină să se afle în aceeaşi casă cu Louisa. O dorea pe cât de mult o iubea, dar nu era cu putinţă să o aibă. Trecuse mult timp de când William fusese cu vreo femeie şi faptul că băuse doar înrăutăţea lucrurile.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră. Cum se

întâmplase? Se dusese în camera ei cu gândul de a afla ce simţea ea pentru el şi plecase declarând în gura mare că el nu are de gând să se căsătorească. Era un fraier. Distrusese orice şansă de a-şi împărţi viaţa cu ea. Ba mai mult, după ieşirea brutală de mai devreme, era greu de crezut că ea îi va mai permite să stea la cabană. Da, trebuia să împacheteze de dimineaţă şi să plece. John Sinclar avea o colibă în care făcea whisky, în spatele casei. Poate îl va lăsa şi pe el să doarmă acolo. Nici nu merita mai mult.

Dând peste cap încă un pahar se întristă şi mai mult iar mintea i se întunecă. Avea să îi fie dor de ea. O să o mai vadă oare prin sat sau ea avea să o ia pe Janey şi să plece acasă mai devreme doar ca să nu dea ochii cu el? Probabil că aşa o să facă. Cum să mai vrea să îl vadă după felul în care s-a comportat?

Louisa era mult prea bună să îl facă să se simtă prost, dar era clar că nu mai are cum să-l aibă la inimă. Ar fi prea dureros să dea ochii cu ea şi ea să trebuiască să se prefacă că încă îi pasă de el. William se hotărî că cea mai bună soluţie este să o evite complet.

Se lăsă pe spatele scaunului cu mâinile la ceafă. Oare ar putea să o vadă pentru ultima dată? Mai mult ca sigur dormea la ora asta, era trecut de miezul nopţii. Nu putea să vadă dacă se simte bine? Nu e ca şi cum trebuia să afle şi ea.

Aburit de dragoste şi băutură, William se clătină încet pe scări cu o lumânare în mână enervat de cât de mult îi păsa. Verifică holurile ca să fie sigur că Edward şi Janey sunt în pat. Observând că focul era stins trase concluzia că dorm deja. Intră în bucătărie şi se opri în faţa uşii ei. Venise prea departe ca să mai renunţe acum, aşa că deschise uşa şi păşi uşor în cameră. Ridică lumânarea şi o văzu dormind adânc.

Pentru un moment părea că timpul s-a oprit. Tot ce putea să facă era să o privească. Simpla ei prezenţă îi oblojea sufletul. Frumuseţea nu ţinea dor de trăsăturile fine pe care le avea. Louisa transmitea un sentiment irezistibil de linişte şi de compasiune. Nu voia altceva

decât să se urce în patul ei să o ia în brațe și să îi cuprindă tot corpul cu al lui, fără să se gândească la consecințe.

Respirația i se îngreuna. Era apăsat de dorință. William îndrăzni să se apropie. Într-un scurt moment de nebunie crezu că o poate avea chiar atunci și acolo, fără să o trezească. Își închise ochii pentru puțin timp să își imagineze cum ar fi și gemu fără să vrea. Ea tresări.

– William? îl strigă.

Cuprins de panică, el stinse lumânarea, dar ochii ei proaspăt treziți erau obișnuiți cu întunericul.

– William, tu ești? E totul în ordine? Deși se gândea că mai mult ca sigur ea îi poate auzi respirația, el nu spuse nimic.

– William, știu că ești acolo. Nu vrei să vii mai aproape? Voiam să vorbesc ceva cu tine. Avea vocea ca după somn, dar suavă.

Cu greu William se împletici spre scaun. Așezându-se, spuse:

– Este impardonabil că mă aflu aici, doamnă... Se ruga ca ea să nu își dea seama că miroase a whiskey.

– William, totul e bine. Trebuie să îmi cer scuze. Probabil că nu auzise el bine. De ce să își ceară ea scuze?

– Louisa – spuse el întrerupând-o – eu sunt cel care a băut. Eu sunt cel care a ridicat vocea și eu sunt cel care a intrat peste o doamnă în cameră, în mijlocul nopții, cu atâta lipsă de bun simț!

– Sunt îndrăgostită de tine, domnule, spuse ea repede, de frică să nu fie iar întreruptă. Și sunt de ceva vreme. Nu e deloc ușor pentru mine să spun asta știind că nu ai nicio intenție să te căsătorești și că preferi singurătatea, dar nu are rost să o mai ascund.

William nu putea să își dea crezare urechilor. Băuse oare atât de mult?

– Glumești. M-am purtat așa de urât cu tine. Nu poate să fie adevărat. Poate înnebunise. Sau cumva încerca să răzbune? Nu, avea un suflet prea bun ca să recurgă la asemenea stratageme. Prea bun...

– Vrei să spui că nu știu eu ce simt? Te iubesc. Ești atent, inteligent și... plăcut privirii. Să mai continui? spuse ea cu un ușor amuzament în voce.

El simţi că e cuprins de lacrimi şi că abia mai poate respira. Era copleşit. Nu mai simţise niciodată atâta speranţă şi tristeţe în acelaşi timp. Ea îl iubea, dar el nu îi merita dragostea. Nu trecuseră nici cinci minute de când el contempla la cum ar fi să profite de ea.

– Nu mă cunoşti Louisa, spuse el. Nu sunt un om bun. Dacă ai şti ce gânduri îmi trec prin cap ai crede despre mine că sunt cel mai josnic mojic.

– William, zise ea uşor, nu ştiu ce aveai tu de gând să îmi faci în timp ce dormeam, dar te cunosc destul de bine să ştiu că nu ai putea vreodată să duci gândurile acestea până la capăt. Şi chiar dacă situaţia ar fi stat altfel, de unde ştii că avansurile tale ar fi fost refuzate? El era tăcut. Ce ai de spus în legătură cu asta? Ea îi luă mâna şi îl sărută pe palmă.

– Louisa, eu... eu am băut...

– Ştiu, spuse ea şi continuă să îl sărute mergând spre încheietură. Mă faci să mă simt stânjenită. Eu mi-am mărturisit dragostea faţă de tine şi tu nu ai spus nimic de sentimentele tale despre mine.

– Vrei să auzi mărturisirile unui om băut? Nu ştii ce îţi doreşti. William căută încet mâna ei şi o aduse spre buze. Îmi eşti mai mult decât dragă. Cuvintele acestea nu sunau bine nici măcar pentru urechile lui.

Mai încercă o dată.

– Te... te iubesc Louisa. Te iubesc dureros de mult. Mai mult decât lumina ochilor. Frumuseţea ta, bunătatea ta, înţelepciunea ta... sunt inegalabile. Nu te pot avea şi gândul acesta e de nesuportat. Îmi vine să mă ridic deasupra lumii să te fur şi să te ascund pe o stea îndepărtată, i se confesă el. Avea inima grea. Nu îi plăcea să fie aşa de vulnerabil, dar nu avea ce să facă.

– Dar mă poţi avea, William. Trebuie doar să îmi spui, zise Louisa. Îl prinse de braţe şi îl trase încet către ea. Nu vrei să vii lângă mine? Mă tem că am nevoie să mă ţii în braţe chiar acum

Deşi era clar că nu se cădea, William nu putea să o refuze. Ea îi făcu loc în pat şi el se aşeză lângă ea. O prinse în braţe şi o trase

aproape. Îl ameţea că simte corpul ei atât de aproape de al lui. Nu se mai putea concentra dar ştia că trebuie să îşi mărturisească temerile.

– Louisa, tu nu eşti pentru mine. Suntem din sfere diferite. Nu îmi doresc nimic mai mult decât... dar oricum am lua lucrurile mândria mea şi circumstanţele în care ne aflăm fac asta imposibil, spuse el cu tremur în voce.

Louisa îşi înmuie privirea şi se lumină aproape cu totul.

– Văd lumină în tine. Şi eu sunt învăţată că fiecare persoană are lumina ei. Dar eu cred în tine. Diferenţa e că mi-aş petrece toată viaţa cu tine, William. Tu nu eşti corpul acesta, nu eşti întuneric. Tu eşti lumină.

– Şi eu văd doar întuneric în afară de tine, spuse el.

Ea zâmbi de exagerarea lui.

– Eşti amuzant dar nu am puterea să mă cert cu tine. Pentru moment e destul pentru mine că ştiu că mă iubeşti.

Apucându-l de cămaşă o ridică încet până când îi ieşi din pantaloni şi băgă mâna pe sub ea simţind pielea goală a spatelui.

William tresări un pic. Îi căută gura şi o sărută. Louisa nu se împotrivi deloc. Era tulburător şi pentru un bărbat care trecuse deja mult peste limita raţiunii era chiar periculos. Ştia că nu mai poate sta nici măcar o clipă fără să o compromită iremediabil pe ea. Cea mai mare dorinţă a lui era chiar să rămână şi să facă fix asta, dar o respecta prea mult. Chiar şi în această stare deloc lucidă nu putea să o trateze într-un asemenea fel.

Se trase înapoi.

– Louisa, eu nu mai pot sta. O să plec, spuse el hotărât.

– Nu vreau să pleci, spuse ea aşezându-şi capul pe pieptul lui. După ce îl sărută de mai multe ori pe gât, renunţă.

– Noapte bună, William.

Simţii răceală atunci când ea se trăsese din senin înapoi. Ar fi vrut să o mai ia odată în braţe, dar ştia că dacă face asta, va fi imposibil să îi mai dea drumul. William se ridică şi bâjbâi după brichetă şi reaprinse lumânarea. Gulerul de la cămaşa ei de noapte

fusese tras în jos descoperindu-i umărul. Încercând să o privească în ochi, îi spuse:

– Noapte bună, Louisa. Poţi să fii sigură că am să te visez aşa cum am făcut în fiecare noapte de când am plecat din Londra. Deşi nu am făcut nimic să merit asta sunt copleşit de faptul că şi tu ai aceleaşi sentimente faţă de mine. Mi-aş dori ca lucrurile să fi stat altfel.

Louisa îi studia cu atenţie faţa. Părea că se gândea la ceva ce îi făcea plăcere.

– Te iubesc, ea spuse dintr-o suflare.

– *Anam cara*, şopti el.

Şi a plecat.

Louisa

Nu reuşi deloc să doarmă în noaptea aceea.

Punându-şi degetele pe buze, îşi închise ochii şi îşi aminti momentul în care s-au sărutat. Se gândi că ea vrusese mai mult şi nu reuşea deloc să se simtă ruşinată de asta. Era normal să fie cu William. La fel de normal ca somnul, respiraţia sau bătăile inimii. Aşa simţea şi nu putea să schimbe asta. Nu voia să schimbe asta.

Mintea i se umplea de fericire şi planuri. De dimineaţă avea să îi scrie avocatului familiei şi totul urma să fie bine. Or să poată să fie împreună. O să aibă ea grijă de tot!

Vocea ei interioară îi spunea că nu trebuie să facă nimic, dar avu grijă să o ignore.

Era altceva acum, credea ea. De data asta trebuia ca ea să ia decizia. Şi totul o să fie bine.

CAPITOLUL 30

William

William se trezi după o jumătate de oră de odihnă cu dureri de cap și cu sufletul împovărat. Nu îi venea să creadă ce se întâmplase cu o seară înainte. Louisa îl iubea. I se oferise și el o refuzase. Aproape că îi spusese să o ceară în căsătorie. Nu îi venea să creadă. Și nu numai asta dar nu putea nici să fie de acord. El nu făcea parte din înalta societate și nu putea să intre prin soția lui. Ar fi fost de râsul tuturor! Nu, dacă ar fi putut să îl aștepte măcar cinci ani, ar fi putut să strângă și el destui bani și cunoștințe pentru a intra în rândul lor prin propriile merite și relații. Nu putea să primească genul acesta de pomană. Louisa merita un bărbat de valoare.

Respirând adânc, se forță să coboare din pat, arcuindu-se cu tot trupul. Păși spre oglinda mică și prăfuită care atârna pe perete și se reflectă în ea. Trebuia neapărat să se bărbierească. În timp ce își freca barba cu mâna își aminti de imaginea Louisei de cât de frumoasă era, de trupul ei fraged.

Putea să aștepte cinci ani până să o țină iar în brațe așa cum făcuse aseară? Putea să sufere o jumătate de deceniu înainte să o sărute iar? Dorința de a o lua și a o face soția lui era copleșitoare și îi ducea mintea pe cele mai iraționale cărări.

Se păcălea singur dacă credea că poate să mai stea în această casă. Avea nevoie să plece o perioadă și să își pună gândurile în ordine. Trebuia să spună că a intervenit o urgență legată de afaceri și se întoarcă la Londra pentru câteva săptămâni. Șantierul de aici mergea bine și știa că Sir Thomas avea să mai stea câteva luni.

Decizia era luată. Avea să plece.

Se îmbrăcă și dădu pe gât cu greu o dușcă de whisky.

Avea să plece mâine. Stând lângă fereastră putea auzi cum vântul biciuiește cabana. O crenguță se lovi de geam și îi reaminti încă o dată de vremea neiertătoare din Mull. În mod clar nu era bună pentru cei ce voiau să călătorească, dar era plecarea lui era inevitabilă. Poate reușea să ia un vas până la Harwich. Asta l-ar ajuta să uite de Tobermory, să uite de ea. Trebuie să se gândească la Londra. Londra i-ar aduce liniște și i-ar rezolva problemele.

William se apropie de ușa de la dormitor și se opri un pic să se adune. Sprijinindu-și capul de ușă, se luă la bani mărunți. Nu exista niciun bărbat care să o merite pe Louisa mai puțin decât el. De ce îl iubea? Era fiul unei slujnice și al unui biet comerciant, și cu o seară înainte se purtase dizgrațios de revoltător!

Dar era clar că ea simțise dragostea ce i-o purta el. Louisa îl cunoștea așa de bine încât William ar fi putut să jure că îl cunoștea dintotdeauna.

Când a observat-o el prima dată, atunci la bal... privirea ei părea că trece prin el. Atunci îl cucerise. Era evident că era frumoasă și cu o inteligență nedisimulată. Cuprins de frustrare William își trecu mâna prin păr și lovi podeaua cu călcâiul cizmei. Nu suporta situația aceasta confuză. Mândria lui îl trăgea spre Londra, dar dorința de a-și găsi liniștea nu îl lăsa să plece. Avea viața ei să fie altfel, acum că își mărturisise dragostea pentru el? William nu era convins că da. Ea era așa de bună, de pură și de iertătoare. Era sigur că Louisa nu s-ar fi plâns niciodată. Chiar dacă ei nu s-ar căsători și după o vreme ea ar realiza ce greșeală făcuse, tot nu ar fi avut nimic de reproșat. El nu ar fi suportat să o vadă suferind. Cu cât se gândea

mai mult cu atât era mai convins că sentimentele Louisei pentru el plecau mai mult dintr-o înclinaţie vagă spre nou decât din dragoste pentru el. Până la urmă pe el abia îi cunoscuse. De admiraţia lui pentru ea nu se îndoia, dar ştia că asta era cu totul şi cu totul altceva. Louisa era perfecţiunea întruchipată. Toată lumea o iubea. Iar el îşi cunoştea prea bine defectele. Melancolia îl cuprinse iar. Era nedrept să o ia acum dar era nedrept să o facă să aştepte. Cel mai bine era să oprească chestia asta înainte să se meargă prea departe.

Lacrimi trădătoare se opuneau gândirii lui cerebrale, dar le opri imediat pentru a nu pierde controlul.

– Aşa e cel mai bine, îşi spuse el. O să fie mai fericită fără mine.

Louisa

Louisa se pregătea de rugăciune. William se pregătea de plecare. Nu trebuia să îl vadă ca să ştie. Simţea. Îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el. Putea să transcrie cuvânt cu cuvânt toată povestea pe care imaginaţia lui a ţesut-o aşa de convingător. Mai mult ca sigur că el încerca să se convingă că nu e destul de bun pentru ea. Punea la cale un fel de evadare. Cunoştea foarte bine înclinaţia lui spre vină şi tristeţe, dar văzuse că se putea trece într-un final peste ea. William avea momente în care spera, în care îşi permitea să se gândească la fericirea pe care o merită. Ea avea să se concentreze pe aceste momente. Avea să creadă în ele şi să sper şi mai mult ca el să se întoarcă. Dar nu strica să şi ajute soarta un pic. Ea avea să îşi urmeze planul pe care îl avea. Trebuie. Pentru William.

Glezna Louisei era deja mai bine aşa că renunţă la serviciile lui Janey în această dimineaţă şi preferă să se îmbrace singură. Se îmbrăcă cu o rochie albă, simplă îşi prinse părul cât mai simplu şi îşi puse nişte perle.

Era gata să dea ochii cu el.

Era prea mult să se aştepte de la el să îi spună de plecare? Să o

sărute? Spera că nu. Cu o seară înainte păreau că depășiseră genul acesta de bariere. Nu voia să se întoarcă la ceva rece și formal. Nu putea. William îi confirmase sentimentele. Și deși el credea că este o persoană rea ea îl asocia cu lumina. Puternică chiar. O văzuse. O recunoscuse imediat și știa că doar lângă ea se va simți în siguranță.

La ușă se auzi o ciocănitură și ea se îndreptă șchiopătând să deschidă. Era William. O întâmpină solemn. Simți fluturi în stomac. Deși nu putea să spună că a cunoscut atât de mulți bărbați, când se uita la el i se părea că William e perfecțiunea întruchipată.

– Louisa, ce cauți în picioare? Hai, lasă-mă să te duc înapoi în pat. William o ridică în brațe înainte ca ea să apuce să spună ceva.

– Cred că îmi face bine să încerc să merg un pic. Nu am mers decât până la pat, la dulap și apoi până la ușă! râse ea. Louisa savură emoția de a fi purtată pe brațe de el. După câteva secunde se afla în pat.

– Cum te simți în dimineața aceasta? Arăți bine, spuse William cu un zâmbet bun în timp ce se așeza pe un scaun lângă patul ei.

– Sunt bine. O să îmi treacă, te asigur. Nu vrei să vii lângă mine? Tata a plecat până în sat și Janey nu ne va deranja, spuse ea plină de speranță. Îl privi apoi cum se gândește ce să facă și sfârșește prin a se lăsa pe spătarul scaunului. Louisa simți că i se frânge inima.

– Înțeleg, spuse ea mai mult pentru sine. Pot să te întreb ceva William? El încuviință. O să te lași vreodată să fii fericit? Să lași vreodată la o parte complexul acesta stupid de inferioritate și să te bucuri de liniștea și binele pe care le meriți?

William se uită la ea încurcat.

– Doamnă. Mă tem că nu am plăcerea de a vă înțelege. V-am lăsat vreodată impresia că sunt nefericit? Și dacă da, e vreun indiciu care să ne conducă la concluzia că dumneavoastră ați reprezenta remediul? Cuvintele lui erau tăios de reci.

– De ce nu te poți despărți de suferință? Nu face altceva decât să atragă mai multă suferință, spuse ea încercând să îi sărute mâna.

William se prefăcu că își aranjează haina și își trase mâna.

– Louisa trebuie să rezolv nişte afaceri. Va trebui să plec la Londra în zilele următoare.

Ea îl ignoră.

– William, pot să întreb despre noi? Multe femei ar spera la logodnă după ce s-a întâmplat între noi ieri. Mă tem că te cunosc prea bine ca să mă aştept la aşa ceva, dar câteva gânduri despre viitor ar fi binevenite, spuse ea încercând să îi prindă privirea.

– Louisa, ai tot dreptul să ceri căsătoria după ce...

– Ştii că nu am de gând să fac asta, îl întrerupse ea.

El se înmuie la auzul vorbelor ei.

– Eşti prea bună. Aş vrea să te vezi şi tu aşa cum te văd eu.

– Ce e interesant, domnule Mara, e că şi eu îmi doresc acelaşi lucru, îi spuse ea. Era imposibil să se supere pe el. Era cuprins de atâta suferinţă, chiar dacă el era cauza.

Louisa respiră adânc cu buzele întredeschise şi se aplecă să îl sărute. Pentru o secundă el doar o privi, aşteptând parcă neputincios. Se aplecă şi el şi buzele lor se regăsiră. Mâna ei îi cuprinse ceafa şi adânci sărutul lăsând-o învăluită de dorinţă. William se ridică uşor de pe scaun şi se aşeză pe pat fără ca buzele lor să se despartă.

Louisa se trase un pic ca să îi facă loc apoi se lipi de el. Îi simţi forţa când o el o prinse în braţe. Gemu un pic şi asta avu darul de a-l aduce pe William cu picioarele pe pământ. Acesta se trase înapoi un pic şi îşi ceru scuze.

– Iartă-mă, îi spuse înclinându-şi un pic capul. Apoi încercă să se ridice din pat dar Louisa nu îl lăsă.

– Nu am de ce să te iert. Te vreau lână mine! E aşa de rău? Era nedrept să îl întrebe, mai ales că ştia că indiferent de răspuns va pleca. Poate tocmai de aia simţea că îi poate spune tot ce are pe suflet. Credea că e foarte important să îi spună exact ce simţea pentru el chiar dacă ştia că o parte din el nu o crede.

– Trebuie să plec, spuse el lipsit de orice emoţie. Ridicându-şi privirea spre ea se înmuie.

– Louisa, recunosc că sunt la mila ta. Nu am de gând să explic

prea multe. Știi cum funcționează sufletul meu, motivele din spatele deciziei... tot. Tot ce îți cer e să mă crezi. Poate sunt un nemernic, dar sunt un nemernic care ar face orice ca să te revadă cât mai curând. Dragostea pe care ți-o port e mai mare decât durerea despărțirii de moment. Trebuie să plec acum. Se ridică de pe pat. Ea îl mai prinse de mână o ultimă dată.

– Ești o creatură amuzantă, William Mara. Dar eu nu mă voi lăsa pradă torturii prin care tu alegi cu atâta largheţe să treci.

– Nici nu mi-as dori aşa ceva, răspunse el cu vorbele îngreunate de despărțire.

– Da, am trăit destul încât să știu să nu mă las târâtă printre speranțe deșarte. Dar când spun că te iubesc, vorbesc serios. În tine mă văd pe mine cu umbrele și lumina. Ai o inimă de o perfecțiune care nu poate fi pusă la îndoială. Să nu uiți asta.

William se aplecă și o sărută pe creștetul capului.

– Nu promit nimic.

Apoi plecă.

Louisa se întinse și își închise ochii străduindu-se să își păstreze emoțiile în frâu.

Și-o imagina pe măicuța Mary care zâmbea la ea și o aștepta cu brațele deschise.

Nu te mai gândi la asta, îi suflă fragmentul imaginației ei.

Louisa respiră adânc își rupse din suflet câteva lacrimi și se lăsă pradă somnului.

CAPITOLUL 31

Ellie

Doamna Dawes îl scoase încet pe Declan din starea de hipnoză. Ascultând cum povestea el şi văzând din exterior un pic din vieţile lui William şi a Louisei era edificator. Mă simţeam cumva şi eu trasă spre trecut. Îi simţeam durerea lui William de parcă era lângă mine.

Pe întreg parcursul regresiei am auzit şoapte, ca o amintire înceată şi greu de descifrat a unei melodii pe care o ştiam acum foarte mult timp.

Declan îşi deschise ochii şi privi de jur împrejur. Îmi dădeam seama că intrase adânc în starea de hipnoză după felul în care încerca să se adapteze la realitatea înconjurătoare. Aveam să îl ajut.

– Declan? îl strig eu încet. Eşti bine?

El se ridică în capul oaselor şi se uită direct la mine.

– Te-am iubit foarte mult timp.

Se uită la mine de parcă suntem singurii oameni din încăpere. Toate simţurile mi se ascut şi sunt concentrate doar către persoana lui.

Vocea îi este intensă, convinsă.

– Nu am mai făcut niciodată aşa ceva. Puteam să simt ce simţeau ei. Ştiam ce gândesc Louisa şi William. Frica şi vina lui erau atât de

evidente şi Louisa... nu am mai întâlnit niciodată o persoană atât de plină de compasiune şi inocenţă. Bine, asta înainte să te întâlnesc pe tine. Tu ai bunătatea şi generozitatea ei, Ellie. Tu ai frumuseţea ei.

Simţeam cum mă înroşesc în obraji în timp ce el continua.

– Îmi dau acum seama că experienţa înseamnă mai mult decât o simplă descoperire a unei vieţi trecute. Trebuie să învăţăm ceva de aici. Cât am fost în regresie auzeam mereu cuvintele: Iartă-te!

Doamna Dawes îşi freacă mâinile aplecându-se în scaun.

– E incredibil, Declan!

El se ridică sprijinindu-se cu mâinile de genunchi.

– Aşa e doamnă Dawes, dar nu ştiu ce ar trebui să fac.

– Spiritul ştie întotdeauna. Te-ai rugat vreodată?

Declan se uită la ea stânjenit.

– Aşa ca ultimă instanţă, da. Dar niciodată pentru îndrumare.

– Da, ei bine, nu e aşa de greu. Nu trebuie să faci nimic special. Doar să spui că nu ştii de ce şi se întâmplă toate astea şi să ceri îndrumare. Scoate totul la lumină şi răspunsul o să ţi se arate, spuse ea cu o voce care nu lăsa loc de tăgadă.

– Îmi pare rău dar sună destul de vag.

Doamna Dawes râde.

– Vrem atât de mult ca misterele acestei lumi să fie complicate încât găsim mereu un motiv pentru care să evităm să aflăm mai mult despre ele. E simplu. Tu, ca şi restul lumii, eşti înconjurat de răspunsuri. Asta e de fapt intuiţia.

Declan se duce către ea şi îi oferă mâna pentru a o ajuta să se ridice. Îi spune că în capul lui lucrurile sunt încă neclare dar cu toate acestea îşi doreşte foarte mult să le clarifice. Priviţi de departe lasă o impresie stăruitoare. El: înalt, sever, slab şi îmbrăcat în negru. Ea: mică, cu corpul în formă de pară, luminoasă şi necondiţionat iubitoare.

Declan era obosit şi decise să se întoarcă la han să se odihnească. Când ne-am strâns în braţe mi-am pus capul pe pieptul lui şi i-am şoptit vise plăcute.

Era ceva ciudat legat de şedinţa care tocmai se terminase. Apăruse ceva nou în comportamentul lui, ceva ce rar văzusem la el. Speranţă.

Am rugat-o pe doamna Dawes să mă lase un pic să meditez.

Brusc aveam şi eu nevoie de speranţă.

CAPITOLUL 32

Louisa

După câteva zile Louisa primi în sfârşit permisiunea doamnei Young de a ieşi din casă. Auzind această veste bună, îi ceru imediat moaşei o favoare. Voia să viziteze vechea casă a mamei ei şi avea nevoie de ajutorul doamnei Young pentru a ajunge. Louisa era conştientă că amintirea mamei ei îi era bine întipărită în suflet. Tot spera ca ea să i se arate în vis. Dar Louisa îşi amintea foarte rar ce visa aşa că speranţa ei era deşartă. Chiar dacă s-ar fi întâmplat erau şanse mici ca ea să îşi amintească. Câteodată dorul de mamă era puternic de dureros. Era o durere psihică, un dor care nu putea fi alinat decât închizând ochii... şi respirând.

Şi apoi auzea o voce care îi spunea: Cum poţi să tânjeşti după cineva care nu te-a părăsit niciodată?

Îi plăcea să creadă că aşa e, apoi trecea peste căutând ceva mai palpabil. Şi astăzi era genul de zi în care îşi dorea mai mult. Astăzi avea să caute fosta casă a mamei ei.

Louisa le spuse scurt şi la obiect lui Janey şi Edward că o să plece până în sat. Avea să se întâlnească cu Doamna Young la aceasta acasă. Ştia că servitorii nu vor fi de acord şi îi vor spune că tatăl ei

a fost destul de clar în legătură cu plecările. Dar nu era nimic de dezbătut aici. Louisa era hotărâtă.

Mai demult, în timp ce o îngrijea, doamna Young îi spuse Louisei că a cunoscut-o pe mama ei. Nu a putut să nu întrebe mai multe. Bineînțeles s-a temut că dacă stăruie prea mult tatăl ei are să afle, dar avea în față o femeie care o cunoscuse mama pe vremea când aceasta era de vârsta ei!

O prinse de mână pe doamna Young chiar când aceasta spăla câteva vase.

– Povestește-mi despre ea, te rog! Cum era atunci?

Doamna Young râse de curiozitatea ei tinerească.

– Da, da, cum să nu. O să îți povestesc tot ce îmi amintesc despre mama ta. Era frumușică foc. Nu vorbea ea mult dar îți spunea multe, dacă înțelegi ce vreau să zic. Era deșteaptă. Deși era doar cu doi ani mai mare decât mine mi se părea că știe la fel de multe lucruri ca mama. Nici nu îndrăzneam să o supăr ca să nu fie dezamăgită de mine. Cu toții țineam la Mary Boyle.

Louisa se luminase la auzul vorbelor doamnei Young. Și ea se simțise la fel în preajma mamei sale, dar credea că asta se întâmplase doar cu ea. Gândul că și alții se simțeau la fel în jurul ei o mulțumea peste măsură.

De data aceasta Louisa porni spre doamna Young cu inima strânsă. Era o zi frumoasă în Tobermory. Soarele era sus pe cer cu razele strălucind jucăuș pe crestele valurilor. Louisa inspiră adânc savurând izul de sare și pește. Vântul abia se simțea. Era tabloul perfect pentru cineva care nu mai ieșise din casă de mult timp. Louisa rosti în cap o mică rugăciune de mulțumire.

Se apropie de ușa căsuței mici a doamnei Young cu o nerăbdare greu de ținut în frâu. Râzând zgomotos de neastâmpărul ei, se opri un pic să se calmeze. Apoi ridică mâna să bată la ușă și fu surprinsă să vadă că se deschide de la sine, iar doamna Young se pregătește să iasă.

– O, domnișoară De vale! Îmi pare rău dar tocmai am primit

vestea că doamna Brown are dureri. Se pare că sorocul o să vină mai devreme, spuse ea încântată. Louisa încercă fără succes să își ascundă dezamăgirea.

– Dar nu îți face griji. Băiatul meu George te va însoți până la casa mamei tale. Şi stai liniştită, o să fie un gentleman. L-am crescut cu frica lui Dumnezeu! spuse doamna Young râzând.

Abia atunci observă Louisa că întunericul din hol adăpostea o siluetă. Doamna Young îl apucă pe tânăr de braț și îl împinse în față. Se pare că el era George. Louisa trebuia să își lungească bine gâtul ca să îi vadă fața. Era clar că era acela mai înalt om pe care îl văzuse și totuși părea să nu aibă mai mult de 18 ani. Părea cumva că se dezvoltase doar pe înălțime. Era atât de timid și de sfios încât Louisa abandona din start orice teamă pe care ar fi putut să o aibă. Se prezentă încet și se înclină un pic în fața lui. George se înroși imediat și încercă o mică reverență pentru a răspunde cât mai politicos, dar cel mai probabil motivația era aceea de a-și masca stinghereala.

Doamna Young își luă rămas bun de la amândoi.

– Ăăă... Urmați-mă vă rog, domnișoară De vale, spuse George cu o voce abia perceptibilă. Abia acum observă Louisa cât de arătos era, deși era clar din comportamentul lui că el nu conștientiza asta. Ochii lui căprui erau blânzi, genele lungi și negre iar părul lui castaniu era bine întreținut și strălucea plin de tinerețe sub soarele de miez de zi. Louisa zâmbi. Era clar că într-o bună zi va fi o domnișoară norocoasă va avea parte de un soț pe cinste.

– Vă mulțumesc, domnule Young, că ați fost de acord să mă conduceți la casa mamei mele. Deși nu cred că ați avut încotro. Am dreptate? întrebă ea cu voce fermă.

Ochii lui George nu se ridicau din pământ, dar Louisa știa că în sinea lui întrebarea ei îl amuzase.

– Promit că nu o să stau prea mult. Mama a murit acum zece ani și îmi lipsește mult. M-ar ajuta mult să văd locul unde a trăit dar nu intenționez să vă țin prea mult din treburi.

Domnul Young trase aer în piept. Apoi uitându-se în sus răspunse.

– Nu e niciun deranj, doamnă. E o onoare, vă asigur. De această dată era rândul Louisei să se înroşească. Vocea lui era intensă dar liniştită şi lăsa impresia cu o cunoaşte de undeva.

– Ne-am mai întâlnit cumva, domnule? întrebă ea instinctual.

Întrebarea lui părea să îl fi prins nepregătit.

– Nu, domnişoară De vale... adică eu... v-am văzut prin sat. Fredonaţi ceva cu una dintre surorile mele mai mici, replică el emoţionat.

Chiar era un tânăr de treabă. Louisa nu se putea abţine să nu simtă un fior de afecţiune faţă de el aşa că latura ei jucăuşă îşi făcu îndată apariţia.

– Aha! V-am prins, domnule. Mă spionaţi. Vă e frică că nu sunt o prietenă demnă de dragele dumneavoastră surori, nu?

Imediat domnul Young bătu în retragere. Era clar îngrijorat că a spus prea multe. Băgându-şi mâinile în buzunare mări pasul şi se distanţă un pic de Louisa.

– Domnule Young! Fiţi serios. Glumeam. Ştiu că nu aţi fi făcut aşa ceva. Îmi cer scuze dacă v-am supărat. Se pare că am un talent special în a supăra oameni. Poate ar trebui să vorbesc mai puţin...

Domnul Young se opri instantaneu şi cuprins de un puseu de curaj îi oferi braţul. Louisa simţii că inima îi tresare puţin. Îi amintea de domnul Mara. Gândul o făcu să suspine şi să schiţeze un zâmbet trist. Pentru un moment uită unde se află. Domnul Young se întoarse şi o îndrumă mai departe pe cărare care avea să îi conducă la casă. În acel moment auziră o voce în spatele lor.

– Louisa! Draga mea! Strigă Sir Thomas. Louisa şi George Young se întoarseră în acelaşi timp şi îl văzură pe Sir Thomas şi pe domnul Mara la poalele dealului.

Se întâlniseră cu un inginer mai devreme şi păreau că se îndreptă către Cliffside. Cei doi urcară dealul spre Louisa.

William părea distras, nu foarte dornic să o privească în ochi. Louisa le făcu cunoştinţă cu domnul Young.

– Credeam că moaşa te va însoţi, draga mea, spuse tatăl ei.

– Aşa credeam şi eu, spuse William brusc, cu privirea aţintită aspra ei. Louisei îi venea să dea ochii peste cap la auzul tonului lui dur. Uitase care era relaţia dintre ei? Nu stabiliseră nimic clar. Nu era a lui.

Domnul Young îşi găsi până la urmă vocea.

-- Mama a trebuit să o ajute pe doamna Brown aşa că m-a rugat pe mine să o conduc pe domnişoare De vale. Era clar că i se adresa lui William, dar William nu îşi luă privirea de la Louisa.

– Aş putea să vă însoţesc? întrebă el.

Domnul Young începu să răspundă dar Louisa se băgă repede peste el.

– Nu cred că este necesar, domnule. Domnul Young pare destul de capabil să se descurce. Oricum nu stăm mult. Dacă William era gelos ea era hotărâtă să îi arate că nu acceptă aşa ceva. Avea nevoie de încredere totală din partea lui.

William fierbea. Se uită la Sir Thomas căutând sprijin, dar nu găsi nici măcar un gest.

– Serios, domnişoară De vale, trebuie să insist.

– Nu domnule, eu insist, îl întrerupse ea cu o voce peste care nu se putea trece. Hai domnule Young. La revedere tată... domnule Mara. Apoi cei doi se întoarseră spre cărare şi porniră la drum.

CAPITOLUL 33

William

George Young se uită peste umăr pentru câteva momente la cei doi domni cu o figură ușor satisfăcută care îl făcu pe William să simtă că își pierde mințile.

– Doar peste cadavrul meu, își spuse el în minte.

Sir Thomas era empatic.

– Hai fiule. Să ne întoarcem acasă. Fosta casă a lui Mary e la vreo cinci minute de locul acesta. O să fie bine.

– La doar cinci minute, domnule? Cu aceste vorbe domnul Mara luă în sinea lui o decizie.

Ea era prea aproape de el.

William privi cum Louisa lui era condusă de domnul Young pe cărarea care ducea la casa din copilărie a mamei ei. Rămase în urmă doar cât să nu fie observat dar să poată să îi privească. Își spuse că este de datoria lui să aibă grijă de ea. Nu se cădea să meargă oriunde alături de un bărbat neînsoțită. Cum de domnul Thomas nu realiza acest lucru? Cum de Louisa nu își făcea nicio problemă?

Se depărta de cărare și îi urmă printre pomii care însoțeau drumul. Ea râdea. El o făcea să râdă. William se opri pentru moment și realiză un mare adevăr. În ultima vreme el nu făcuse altceva decât

să o facă să se simtă nefericită. Expiră şi lăsă acest gând stăruitor să dispară odată cu aerul. Era prea mult de suportat pentru inima lui atât de încercată în aceste momente.

Cei doi urmară drumul care cotea şi brusc ajunseră. Chiar în acel moment soarele ieşea leneş dintre doi nori şi prima lui rază lumină fix casa din faţa lor. Faţada era primul lucru de care privirea se lovea. Era din piatră sfărâmată pe alocuri de timp şi avea un strat generos de muşchi care se agăţa pe jumătatea de jos a casei. În rest era o faţadă cât se poate de simplă. Acoperişul semăna cu un turn ornamentat şi era lăsat aproape complet. Uşa din faţă era blocată de o scândură bătută în cuie. Cinci ferestre aproape negre se găseau pe latura din faţă.

William îşi aranjă cravata în timp ce o privea pe Louisa îndepărtându-se de domnul Young şi păşind încet spre casă de parcă ar fi fost hipnotizată. Uimită, îşi ţinea una dintre mâinile ei nedespărţite de mănuşi la gură. Ar fi vrut să se ducă la ea, dar îşi înfrână pornirea şi rămase ascuns după un pin înalt. Domnul Young părea stânjenit.

Louisa se duse la o fereastră şi încercă să privească prin sticla murdară. El nu îşi dădea seama dacă ea vede ceva înăuntru. Pieptul îi zvâcnea încet. Oare plângea? Era greu să îşi dea seama. În mintea lui se gândea cum ar fi să se ducă la ea să o ia în braţe şi să îi şoptească: Totul o să fie bine draga mea. Sunt aici.

Dar el nu era acolo. El se ascundea ca un laş după un copac. Şi femeia pe care o iubea stătea la douăzeci de metri de el, jelindu-şi mama.

Chiar atunci Louisa îşi ridică privirea şi se uită cumva în direcţia lui. El se trase repede după copac. Nu îl văzuse.

Louisa se aşeză pe o piatră apropiată de laterala casei. Era mai aproape de el acum. Cu ochii închişi îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. William rămase cu privirea aţintită asupra ei încercând parcă să îşi întipărească în minte întreaga scenă. Avea jacheta maro dar mănuşile şi rochia erau albe. Avea flori care semănau cu mici

clopoței în părul ei roșcat. Sunt cele a căror mireasmă combinată cu a ei și-o refuzase el atunci când se întâlniseră mai devreme. William văzu cum încet, încet calmul își făcu loc pe fața ei și ar fi putut jura că o difuză lumină albă îi înconjura capul și umerii pentru un moment.

Respirația lui se opri pentru un moment și oftă. Imaginea mamei lui îi străbătea prin minte adusă din cele mai îndepărtate colțuri ale memoriei și de data aceasta nu era deloc de rău augur.

Louisa își deschise ochii și se uită în direcția în care se afla el. Pe fața ei arăta abia o schiță de zâmbet, dar era destul să îl dezarmeze. Și cât de mult își dorea ca el să fie motivul zâmbetului ei. Deocamdată, stătea complet ascuns privirii ei.

Louisa

Louisa se întoarse la Cliffside cu inima prinsă între durere și împăcare. Casa nu era într-o stare atât de jalnică pe cât se temuse ea. Ce îi stăruia în minte era cât de mult mușchi se adunase pe fundație. De parcă măcar o parte a naturii nu era încă pregătită să uite. Trăise cu impresia că spiritul mamei sale o va contacta odată ajunsă acolo. Ne se întâmplase deloc așa. Louisa avusese mereu o legătură puternică cu spiritul mamei sale și spera că odată ajunsă la vechea ei casă sentimentul se va intensifica. Louisa inspiră adânc și zâmbi. Era cât se poate de posibil să își fi pus speranțe prea mari într-o casă dărăpănată.

Odată ajunsă acasă Louisa își reaminti momentul în care simțise acea apăsare de parcă cineva ar fi strâns-o în brațe și auzise șoaptele acelea susurându-i duios în urechi. Își închise ochii încă o dată încercând să retrăiască acel sentiment. Fusese extraordinar; o evadare de frică și tristețe, dar durase doar o clipă.

În timp ce își scotea mănușile și jacheta simți că cineva o urmărește. Cu coada ochiului îl văzu pe domnul Mara lângă sobă,

privind-o deopotrivă uşurat, dar cu inima frântă. Abia îşi mai vorbiseră de la ultima discuţie din camera ei. Acum el se trezea dis de dimineaţă şi se întorcea foarte târziu seara, după ce toată lumea cinase.

Din punctul ei de vedere, Louisa nu găsea vreun motiv destul de bun încât să îl caute. Simţea instinctual că William are nevoie de spaţiu şi cu toate acestea i se părea că prezenţa lui stăruitoare o însoţeşte toată ziua. De parcă ar fi simţit că el se gândeşte la ea, întrebându-se constant unde e şi la ce se gândeşte. Sentimentul aceasta era în acelaşi timp flatant şi enervant. Louisa se hotărî că cel mai bine ar fi să facă o medie între cele două.

– Vă supără ceva, domnule Mara? întrebă ea fără să îl privească. Cam staţi cu ochii pe mine. Trebuie să îmi lăsaţi măcar un pic de timp să mă aranjez înainte să mă cercetaţi aşa de serios cu privirea!

El râse pentru o clipă, probabil de imaginea pe care o lăsase în ochii ei. Apoi redeveni serios.

– Nu era intenţia mea să mă holbez, doamnă.

Răspunsul lui era evaziv iar Louisa nu avea de gând să îl lase să scape aşa de uşor.

– Dar care era intenţia dumneavoastră, domnule?

– Era... adică nu aveam altă intenţie în afară de cea de a vă întâmpina. William îşi ţinea pălăria într-una dintre mâini în timp ce cu cealaltă mână îşi plimba degetele pe marginea ei.

– Aaa... sper că domnul Young s-a comportat ca un gentleman.

– Ştiţi foarte bine că exact aşa s-a comportat.

William îşi mişcă capul indignat.

– Ba nu ştiu deloc şi serios acum domnişoară De vale, este împotriva oricărei etichete ca domnul Young să vă însoţească oriunde, fără un supraveghetor de încredere. Nu ştiu la ce se gândea domnul Young dar...

Exasperată, Louisa îşi duse o mână la tâmplă.

– Suntem în Mull, domnule Mara, nu la Londra. Şi dumneavoastră nu păcăliţi pe nimeni. Ştiu că ne-aţi urmărit.

Trecu apoi pe lângă el şi urcă scările spre cameră. Ştia că trebuie să rămână cu capul limpede şi că la urma urmelor îl iubeşte pe acest bărbat.

William o urmări şi nu o lăsă să intre în cameră.

– Nu ştiu cum să vă spun, dar am pus siguranţa dumneavoastră pe primul plan.

– Serios? întrebă ea ironică în timp ce îşi desfăcea agrafele din părul lung şi roşi lăsându-l să îi cadă pe umeri.

– Am văzut cum te privea, Louisa. Tu nu ştii cum sunt bărbaţii. Nu are rost să spun mai multe.

– Nu are rost să mai spui ce? Cumva vreo evaluare la prima vedere a sentimentelor unui străin? Serios William, sunt uimită de tine. Mă ignori zile întregi şi apoi mă baţi la cap ca un copil când mă vezi cu un prieten nou.

– Nu are deloc intenţia să îţi fie prieten. De asta poţi fi sigură, spuse William cu vocea din ce în ce mai rece.

– Nu îl cunoşti. George e bun, liniştit şi cât se poate de gentleman. Mi se pare chiar că are dificultăţi în a se exprima. Îmi aduce aminte de tine în multe privinţe...

La auzul acestor vorbe durerea îşi făcu loc pe faţa lui William.

– William, opreşte-te. Deja simt cum o să începi să te convingi de tot felul de lucruri neadevărate, spuse ea cu vocea deja înmuiată de un familiar ton de compasiune.

El nu o mai privi şi îşi încordă tot corpul de parcă ar fi încercat să creeze o barieră invizibilă între ei.

Louisa se apropie şi îl atinse cu prudenţă braţul. El tresări.

– Nu ţi-a plăcut să mă vezi cu domnul Young.

El nu voia să se uite la ea.

– Nu mi-a plăcut.

Se apropie de el şi îi spuse aproape în şoaptă:

– Îmi pare rău. Nu îl consider nimic mai mult decât o nouă cunoştinţă.

William avea ochii roşii şi gura încleştată. Louisa observă

îngrijorată frământările lui. Se întreba de ce nu spune nimic. De ce îşi chinuieşte sufletul în halul acesta?

– Cum de nu pot să stau fără tine? întrebă el respirând greu.

Apoi lăsă tot ce simţea să iasă.

– Când te-am văzut cu el m-am simţit de parcă cineva îmi smulgea inima din piept. Deodată mi-am dat seama că ai putea fi cu alt bărbat... cu orice bărbat. A trebuit să nu mă mai gândesc ca să nu o iau razna. Şi când te-ai întors şi ai plecat cu el... La naiba, femeie! Ai câştigat, urlă el.

Ea se sperie puţin şi el îşi dădu seama că a supărat-o.

– Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să ridic vocea la tine. O luă de mână şi o duse lângă pat ca să se poată aşeza. Oftând William îi aduse mâna lângă buzele lui şi o sărută apăsat.

– Mi-am dat seama că nu îmi pot păcăli mândria. Mă doare şi mă face să mă îndoiesc de verticalitatea mea ca bărbat, dar nu am ce să fac. Te ador. Se uită în ochii ei cu o sinceritate dezarmantă.

– Am avut o epifanie astăzi. Tu mă înveţi ce a încercat şi mama mea să mă înveţe când eram mic. Mă ajuţi să îmi descopăr bunătatea. Şi o faci fără să îţi dai seama. Nu ştiu cum o faci, dar ştiu că numai rămânând lângă tine şi lăsându-te să mă modelezi pot să merg mai departe.

În cuvintele lui se regăseau toate speranţele ei.

– Nu te modelez în niciun fel.

– Ba eu aşa cred. Şi mai cred că eşti frumoasă. Incredibil de frumoasă.

Ea negă şi se trase un pic mai departe de el.

– Nu, nu incredibil, îi spuse.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Aşa cred eu.

– Domnule, frumuseţea nu a fost niciodată una dintre poverile mele. Nu cred că o femeie poate fi numită incredibil de frumoasă decât dacă nu are alte atribute mai interesante. Iar acesta nu este cazul meu.

William o atinse cu degetele pe obraz şi o sărută scurt.

– Nu o să mă cert cu tine. Voiam să spun totuşi că ţi-am cerut să mă crezi şi să ai încredere în mine. Şi asta nu a fost corect pentru că eu nu am reuşit să fac ceea ce ceream de la tine. Spui că mă iubeşti. O să te cred. Spui că putem să fim fericiţi împreună. Şi deşi nu ştiu cum ar putea să se întâmple asta sunt dispus să te las să mă înveţi. Louisa, o să fiu lângă tine atâta timp cât o să mă doreşti acolo. O să fac tot ce îmi ceri.

Ea lăsă vorbele lui să o înconjoare ca o revărsare bruscă de lumină. Aducându-şi mâinile lângă chipul lui îi masă uşor tâmplele.

– Eşti în siguranţă cu mine William. Îţi promit. Totul o să fie bine.

William oftă şi se lăsă pe mâna ei. Era vulnerabil, era ceea ce nu putea să suporte, dar era în braţele ei.

CAPITOLUL 34

Ellie

Mai aveam o oră până când trebuia să ajung la muncă, așa că am rugat-o pe doamna Dawes să mă lase să o ajut prin magazin. Adevăratul motiv era că aveam nevoie de sfaturi și alinare. Mă simțeam iar ca o fetișcană ajutând prin magazin și ascultându-și mentorul explicându-i misterele universului.

Ea mă făcuse să îmi dau seama că înțelepciunea nu e arogantă. Înțelepciunea adevărată e subtilă și relevantă. O descoperim când suntem gata să o conștientizăm într-un moment în care ni se pare că suntem iubiți și în siguranță. Mă gândesc numai de câte ori doamna Dawes a creat acest gen de momente pentru mine.

Deschid un bax de cutii de vitamina C și pe pun pe un raft sub care stă scris „Protejați-vă în sezonul rece". Un gând mă face să zâmbesc. Mă gândesc cât de protejată mă simt eu. Din momentul în care am început să retrăiesc momentele prin care am trecut când eram Louisa, mi-a dispărut orice teamă. Mă simt de parcă am fost mereu înconjurată de o pătură de iubire pe care abia acum am tras-o strâns în jurul meu. Mi-a fost frică și mai mult decât atât, nu am crezut că merit să fiu fericită. Neîncrederea mi-a închis gura, m-a oprit să mă ridic, m-a ținut în suferință.

Eram recunoscătoare pentru noile începuturi.

Doamna Dawes fredonează „The rainbow connection", cântecul broscoiului Kermit. Eu zâmbesc. Obişnuia să îmi cânte des cântecul acesta, până într-o bună zi, când aveam vreo 12 ani şi când i-am spus că e un cântec pentru copii.

– Ştiţi doamnă Dawes, e foarte curios. O simt pe Louisa aşa cum mi-aţi spus. De parcă e cu mine mereu. Şi parcă am şi cunoştinţele ei cu mine. Ea e de părere că ştie tot. Trecutul, prezentul şi viitorul. Şi cumva parcă am acces la toate informaţiile acestea. Are vreun sens ce spun?

– Bineînţeles că are, iubita mea. E clar că Louisa era o persoană foarte conştientă de spiritul ei. Ea te ajută Ellie, dar nu uita că eşti tot tu. Declan avea dreptate. Tu eşti la fel ca ea. Chiar şi felul în care simţi că poţi vedea trecutul, prezentul şi viitorul în acelaşi timp. Oricum timpul nu e mai mult decât o iluzie. Şi când o să realizezi asta o să poţi să asociezi timpul cu menirea lui spirituală, cea de vindecare.

Încerc să îmi limpezesc mintea.

– Adică conectându-mă la gândurile Louisei pot să văd doar partea bună, adică să văd lucrurile întâmplându-se aşa cum ar fi trebuit să se întâmple? Aste vreţi să spuneţi?

Doamna Dawes vine către mine şi mă apucă de umeri.

– Începi să îţi dai seama. Las-o pe Louisa să îţi arate. În mintea ta ea e un simbol pentru dragostea aceea pură şi dezinteresată. Mai ţii minte meditaţiile pe care le făceam când erai mică? Încearcă în seara asta. Las-o să preia controlul şi să te ajute. Avem mereu impresia că trebuie să salvăm lumea dar trebuie să ne amintim că nu există nicio lume pe care să o salvăm. Răspunsul e întotdeauna în noi. Există doar binele, iubita mea. Şi binele e o stare de spirit... E felul acela în care alegem să vedem noi lucrurile. Felul în care ne schimbăm percepţia asupra fiecărui lucru.

Am strâns-o în braţe şi i-am mulţumit. Deşi nu înţelegeam încă ce voia să spună aveam impresia că în curând o să aflu.

Mergând singură pe lângă port, m-am gândit la Scoţia. Oare cât de asemănătoare erau cele două localităţi care acum îşi împart numele? Era oare o coincidenţă că se cheamă la fel? S-a uitat cineva la o hartă veche şi a ales numele? Apoi, coperta unei cărţi pe care am văzut-o cândva îmi apare în minte. Ţin minte că am văzut-o la mica librărie de lângă magazinul de echipament de scufundări. Era acolo un fragment pe care mi-l aminteam şi pe care aş fi vrut să îl citesc. Era ceva important în fragmentul acela. Ceva ce trebuie să ştiu.

Fără să mă gândesc sunt purtată până la raftul cu autori locali şi cartea parcă îmi sare în mână. The Bruce Beackons de W. Sherwood Fox. O deschid întâmplător la pagina 19 şi citesc:

„Privind la mai îndeaproape la Tobermory putem să ne dăm cât de cât seama de existenţa şi importanţa sa. Unii oameni numesc acest loc port, dar nu e chiar aşa. În Tobermory sunt două porturi sau mai degrabă trei. Oare care dintre mulţii săi colonişti de origine scoţiană a botezat această aşezare? Nu ştie nimeni. Dar oricine ar fi fost persoana respectivă, a fost mai mult ca sigur cineva din Mull. Asemănarea cu locurile natale i-a înmuiat atât de mult inima încât nu a putut să se abţină din a schimba numele localităţii cu ceva care să aducă veşnic aminte oamenilor de insula sa natală din Scoţia.

Louisa era cu mine. Îmi îndruma fiecare pas. Simt cum pierd orice urmă de împotrivire şi în locul ei sunt cuprinsă de un sentiment de linişte şi pace. Poate că nu o să dureze la nesfârşit dar măcar acum ştiu cum e să te simţi aşa.

Ştiam că trebuie să mă văd cu Declan. Aveam atât de multe de aflat şi de descoperit. Erau încă lucruri de aflat despre Louisa şi William. Erau secrete care trebuiau scoase la lumină.

Mă hotărăsc să merg la Declan în seara asta să îl rog să meditäm împreună. Poate că el nu vede ce văd eu dar am nevoie de prezenţa, de dragostea şi de înţelegerea lui.

Eram un pic neliniştită de ideea că aş putea fi singură cu Spiritul. Ca să nu mă mai gândesc îmi scot telefonul să îi scriu lui Declan.

CAPITOLUL 35

Declan

Când ies din magazin imaginea Louisei e încă proaspătă în mintea mea. Are un suflet atât de pur dar şi o naivitate care ar putea să o îndrepte pe un drum greşit. Simt asta. Dragostea lui William pentru ea e dragostea mea, dar are lângă ea o teamă profundă care îmi dă fiori pe şira spinării şi se implantează în subconştient. Mă face să vreau să o protejez pe Ellie.

Şi Ellie are atât de multe în comun cu Louisa că mă făcea să mă adâncesc şi mai mult în viziune.

Simt iar că o iau razna.

Îmi ridic gulerul hainei şi îmi bag mâinile în buzunar. Mă întorc şi o iau înapoi pe Bay Street care dă în autostrada şase. Farul mă cheamă. Picioarele parcă îmi rezistă mersului dar trag de mine să merg mai departe. La câteva minute mai trece câte o maşină şi încetineşte un pic, dar în direcţia în care merg eu nimeni nu ia autostopişti. Cu cât mă apropii de Big Tub Road cu atât mă simt mai emoţionat.

Încep să îmi doresc să fi fost fumător. Mi se pare că mâinile şi gura îmi sunt lipsite de ocupaţie.

Apoi mă gândesc la Ellie şi aş vrea să mă întorc la ea, să o lipesc

de perete, să îi devorez buzele și gâtul să îi încolăcesc picioarele în jurul meu. Vreau să mă împing în ea, să văd cât de aproape pot ajunge. Vreau să îi simt sânii apăsându-se pe pieptul meu, să o prind de șolduri în timp ce ea își bagă mâna în părul meu. Vreau să o aud gemând, strigându-mi numele, șoptind „Ah" și „Dumnezeule" și „Da".

De parcă voind să mă tempereze vântul devine mai puternic și înjur în gura mare de cât e de frig.

Blestematul acesta de Tobermory.

Mă întorc din drum. Poate o iau razna, dar nu o să o iau razna astăzi.

Ellie

Magazinul de echipament de scufundări rămâne gol aproape toată ziua. Cu zece minute înainte de ora de închidere aud ușa și cineva intră. E Tynan.

Are ochii mici și fața umflată, de parcă nu ar fi dormit deloc. Mâinile îi atârnă de cureaua de la geanta de umăr și merge cu capul în pământ.

– Bună Ellie, suntem ok? Ești supărată pe mine? întreabă el.

Îmi vine să îl iau în brațe, așa îmbrăcat cu totul în blugi cum este și să îi sărut obrajii palizi.

– Nu, Tynan, nu sunt supărată pe tine. Nu am cum să mă supăr pe tine. Știu că îți pasă și asta înseamnă mult pentru mine.

A fost cam greu pentru mine să aud despre întâmplarea cu Declan. Mă uit un pic în jos și am o viziune cu Declan căzând în apă de pe un țărm stâncos. Tresar. Nu vreau să îl mai știu vreodată așa de trist și de neajutorat. Îmi simt ochii înlăcrimați. Încerc să mă liniștesc gândindu-mă că acum e bine.

– Slavă Domnului că ai fost acolo. Și Declan îți este recunoscător, să știi.

Tynan e tăcut şi are privirea fixată pe covoraşul de lângă picioarele sale. Vrea să spună ceva. Eu tac lăsându-l să-şi aleagă cuvintele.

Într-un final îşi ridică privirea.

– E ceva periculos la el, Ell. Chiar crede că e o victimă. Gândul acesta e plin de agresivitate. E la fel de înspăimântător indiferent dacă o să aleagă să se răzbune pe el sau pe altcineva.

Aşteaptă să spun ceva, dar nu zic nimic.

– Tot ce spun e că trebuie să ai grijă. Ştiu că îl iubeşti. Se vede de la o poştă. Dar vorbesc serios, Ellie, nu îl poţi salva. Nu uita asta.

Deşi nu îmi place s-o aud, sunt conştientă că Tynan are dreptate. Pot să fac totul pentru Declan până la un anumit punct. Restul depinde de el. Nu suport să mă gândesc că nu pot face mai multe pentru el dar pe urmă mă gândesc cât de egoistă am fost crezând că îl pot salva. Vreau să fie bine ca să putem fi împreună. Apoi cuvintele „detaşează-te de tot" îţi sunt parcă şoptite în ureche.

Toată dorinţa mea de a controla lucruri trebuie suprimată. Întreb: Cum?

Şi în acel moment, îmi imaginez cum mă las în totalitate în grija Louisei. O rog să ia ea totul asupra ei şi să mă ajute să am încredere. Am un sentiment că durerea din sufletul meu nu e deloc reală, că nu poate să fie reală.

Apoi o voce, aceeaşi voce care îi vorbise şi Louisei spune: „Acolo unde nu simţi afecţiunea, iubeşte tu. Acolo unde este întuneric, luminează tu. Acolo unde nebunia pare să domnească, oferă dulce şi normală dragoste."

Amintindu-mi că Tynan stă în faţă mea mă întorc spre el şi îi spun încet:

– Ştiu că nu îl pot salva. Nu uit deloc asta.

Pare uşurat să mă audă. Ştiu că nu i-a fost uşor să vină aici. Plină de recunoştinţă ies din spatele tejghelei şi îl iau în braţe.

– Eşti un prieten bun, Tynan. Mereu ai fost un prieten bun.

Oftez pregătindu-mă să abordez singurul subiect pe care nu l-am discutat niciodată.

– Tynan?

– Ellie? spune el luându-mă la mişto.

Mă las un pic pe spate şi mă uit la el.

– Dacă vrei vreodată să vorbim despre Guy şi despre ce s-a întâmplat la Montreal, sunt aici pentru tine. Ştii asta, nu?

El îmi dă drumul din braţe şi mă mângâie pe păr. Îmi răspunde fără să se uite la mine.

– Au trecut doi ani, Ellie şi încă nu a trecut destul timp. Încă mă doare. Şi tot ce pot să spun e că... Aia cu timpul care vindecă toate rănile e o tâmpenie.

– Te iubesc, Tynan.

– Şi eu te iubesc, Ellie. Vreau să te văd fericită. Atâta tot. Promit, spuse el fără să ezite.

Îi strâng încet de o mână şi când îl privesc în ochi am o viziune.

E Africa de Sud în timpul războiului, undeva la sfârşitul anilor 1800. Tynan e soldat. E soldat britanic cred; scund, cu ochii căprui şi blânzi şi o cicatrice pe obraz. Guy e o femeie. O femeie de culoare, îmbrăcată cu haine vechi şi ponosite, dar frumoasă. Sunt iubiţi dar ceva e în neregulă. Ea e supărată pe el. Fratele ei a fost ucis. Afară plouă şi ea plânge. Tynan, soldatul, încearcă să o consoleze dar ea e de neîmpăcat de atâta ură şi durere. Până la urmă el pleacă. Tristeţea e greoaie şi densă. Acoperă tot în jurul ei ca o cortină de teatru.

– Spune-i că îţi pare rău, spun eu.

Tynan se uită uimit.

– Cui să îi spun că îmi pare rău?

– Lui Guy.

Se albeşte la faţă şi lacrimile încep să îi curgă pe obraji. Vocea îi e strivită de povara de a scoate la lumină ceva ce ar fi preferat să uite.

– Se simte trădat şi crede că tu nu-l înţelegi. Spune-i că-l înţelegi şi că-ţi pare rău.

Tynan se dă doi paşi în spate nevenindu-i să creadă. Îi spun ce am văzut şi îl întreb dacă nu cumva în alt cadru istoria se repetă. Dă încet din cap că da.

Îi zâmbesc plină de înțelegere.

– Nu știu cum exact sau în ce fel funcționează dar se pare că putem să transferăm suferința pe care o purtăm cu noi, în viața următoare. Nu știu dacă suferința provine doar din lucrurile care ni se întâmplă în decursul unei vieți sau e ceva mai adâncă. Nu știu...

– Ai un dar, Ellie. Trebuie să faci ceva cu el! Tynan zâmbește printre lacrimi. Cu ochii roșii și luminoși se bucură pentru mine.

– Cred că ai dreptate.

Pe holul ce duce la camera lui Declan dau peste Alistair. Se comportă ciudat. De parcă ar fi nemulțumit de mine. Îl salut și îmi răspunde mormăind ceva. Îl întreb despre cum mai merg scufundările și bălmăjește ceva despre cât de rece e apa.

– Păi, e noiembrie. Vasele se opresc de obicei în octombrie dar Dave a făcut o excepție pentru voi. Nu vreau să am o conversație cu el acum când se poartă așa ciudat, dar nu pare să plece nicăieri. Într-un târziu îmi spune:

– Ellie, nu îmi place deloc prostia asta cu viețile anterioare și regresii. Nu cred că îi face bine lui Declan. În niciun caz în starea în care se află.

Sunt nervoasă. Îmi vine să țip la el: Ce naiba știe el? Nu a fost acolo! Nu a văzut ce am văzut noi.

Apoi vocea îmi spune: Se teme.

Normal că se teme. Își face griji că starea fiului său o să se înrăutățească și că o să îl rănesc.

– Alistair, te înțeleg. Dar încep să observ că se schimbă. Și îl iubesc să știi. Știu că ne cunoaștem de puțin timp și că abia am început să ne cunoaștem, dar așa stau lucrurile. Mă apropii de el și sunt din nou surprinsă de cât de mult seamănă Declan cu el.

– O să am grijă de el. Promit. O să am grijă să fie bine.

Alistair îmi spune cu voce întreruptă.

– E băiatul meu, știi? E îngrozitor să îl văd suferind. Îmi vine să iau asupra mea toate necazurile lui.

Are ochii înlăcrimați acum.

– Dumnezeule, acum îmi vine să plâng. Își șterge ochii cu mâna. Bine, Ellie, o să am încredere în tine. Să fii bună cu el, da? Am nevoie de ceva de băut.

În timp ce el se îndepărtează am o viziune cu el acum 20 de ani cu Declan pe umeri. Era fericire acolo. Era atât de multă dragoste.

Și e încă la fel.

Declan deschide ușa și mă trage imediat înăuntru. Mă strânge tare în brațe și îmi șoptește la ureche:

– Aproape că uitasem cât de frumoasă ești. Are un ton jucăuș pe care nu îmi amintesc să îl mai fi auzit la el. Mă binedispune instantaneu.

– Ești sigur? Chicotesc și îmi bag mâinile reci pe sub puloverul lui. Râd uitându-mă cum reacționează.

Ca să mă pedepsească, mă lipește de perete și începe să mă sărute apăsat lăsându-mă fără respirație. Sunt copleșită de forța pe care o are și mă las pe mâna lui. Intrăm într-o ceață de atingeri, sărutări și gemete. Ne lăsăm amândoi în genunchi și el mă întinde încet pe podea. Arunc un pantof care nimerise pe sub mine și îl apuc cu ambele mâini de talie. Îmi arcuiesc spatele ca să simt mai bine greutatea lui deasupra mea. Mintea îmi e înfometată după fiecare senzație. Cu o mână mă mângâie pe șold în vreme ce cealaltă se pierde printre degetele mânii mele stângi.

Sărutându-mă încet pe gât îmi spune șoptit:

– Nu pot să cred că te-am regăsit. Te-am purtat în gânduri vreme de 220 de ani. Poate și mai mult. Mi-a lipsit trupul tău.

Vreau să mă pierd în el. Mâinile i se mută pe sâni și încep să tremur. Vreau mai mult din gura lui, mai mult din mâinile lui, mai mult din el. Dar vocea din mintea mea spune mereu: Mai târziu.

Mă opresc și îi ating încet mâinile ca să se oprească.

– Mai târziu, îi spun. El oftează adânc și se dezumflă.

– Ellie, mă omori, îmi spune mai în glumă, mai în serios.

Strângându-mi picioarele lângă piept, pe canapea iau o cană de

ceai din mâna lui Declan. Îmi face cu ochiul când mi-o dă şi mă surprind înroşindu-mă.

– Deci ne apucăm? întreabă el inocent.

– Trebuie să găsim o postură cât mai corectă dar confortabilă şi de acolo plecăm spre meditaţie. Trebuie doar să ne eliberăm mintea de gânduri. Eu o să o chem şi pe Louisa. Ea o să ne arate ce ar trebui să vedem. E ok aşa?

Declan pare confuz.

– Cum ai de gând să o chemi pe Louisa? În primul rând numai e printre noi şi în al doilea rând ea... eşti tu!

Îmi dau seama că nu am cum să îi explic mai bine pentru că simt că nici eu nu am înţeles exact.

– Toţi suntem făcuţi din energie, Declan. Amintirea Louisei e îndeajuns. Eu invoc energia persoanei al cărei suflet îmi amintesc să fi fost, şi cam asta e. E greu de pus în cuvinte, îi spun răbdătoare.

– Da, da. Cred că înţeleg. Adică ea există deşi nu o putem vedea şi e o parte din tine, dar în acelaşi timp e cumva o parte din noi toţi. Mă apropii vreun pic? întreabă el plin de speranţă.

Mi se pare foarte dulce cum întreabă el şi trage concluzii. Atât de dulce că am o viziune cu el când era mic.

– Eşti adorabil. Da, cam aşa e.

Declan zâmbeşte la mine, mulţumit ca un ştrengar, şi nu mă pot abţine. Îmi vine să îl iau în braţe.

– Eşti cel puţin adorabil, îi spun.

Declan zâmbeşte la mine, mulţumit de el.

– Sexy, Ellie... nu adorabil, sexy, mă corectează el.

CAPITOLUL 36

Louisa

Soarele ieşea printre nori cu mult mai mult puternic decât s-ar fi aşteptat cineva având în vedere că în Mull era deja noiembrie. Louisa aba îşi putea ţine în frâu entuziasmul în timp ce se descheia la jachetă şi îşi scotea mănuşile. William avea să vorbească chiar în dimineaţa aceasta cu tatăl ei pentru a îi cere permisiunea să o curteze.

Pentru Louisa o astfel de formalitate nu avea nicio importanţă, dar William voia să se asigure că toată lumea e de acord. El considera că ea era o lady şi trebuia tratată ca atare. Pentru Louisa ideea era ridicolă. Dacă chiar ar fi fost o lady nu i-ar fi permis în veci să îi treacă pragul dormitorului ca să nu mai vorbim de toate cele care au urmat după aceasta.

Da, era scandalos dar cui i-ar păsa aici în Tobermory? Toată lumea din sat îl adora pe William. Bărbaţii pentru bunul simţ şi talentul de a rezista la băutură. Şi femeile pentru felul lui manierat şi prezenţa arătoasă. Şi Louisa era admirată şi o eventuală veste despre relaţia lor ar circula instantaneu.

Louisa se îndrepta către piaţă să cumpere nişte ouă şi să pună o scrisoare la poştă. Nu uitase deloc de planul ei. Din contra, era mai

hotărâtă ca niciodată să-l ducă la bun sfârşit. William avea să ştie cât de mult înseamnă pentru ea şi ea îşi va arăta din nou sufletul bun.

Fericirea o cuprindea în timp ce mergea. Simţea că pluteşte! Felul în care o săruta el şi o ţinea aproape îi înmuia picioarele, dar nu era tot ce îi venea în minte când se gândea la el. Bunătatea lui faţă de alţii, mimica pe care o avea când voia să îi spună ceva, felul în care mergea şi respectul pe care îl avea faţă de tatăl ei. Şi deşi asta nu putea să fie considerată o virtute, Louisa adora cât de nesigur pe sine era câteodată. El, un bărbat de 25 de ani, care a reuşit în viaţă prin forţele proprii avea din când în când ocazii în care se îndoia de acţiunile sale. Louisa ştia că asta se întâmpla din cauză că era aşa de timid. Avea în el un băieţel care încă căuta pe cineva care să îl valideze şi care să îi spună că totul o să fie bine.

William

Stăteau faţă în faţă lângă şemineul din salon. Sir Thomas îl studia atent pe William neînţelegând comportamentul ciudat şi plin de emoţie al tânărului.

– Mulţumesc că aţi acceptat să mă vedeţi domnule Thomas, spuse William, plimbându-se cu mâinile pe braţele scaunului.

Sir Thomas se întinse către el şi îl atinse uşor pe genunchi pentru a-l asigura că totul e ok.

– Bineînţeles, băiete! Abia aştept să aud ce vrei să îmi spui.

– Sunteţi prea amabil, domnule. William se uită în altă parte pentru un moment apoi, emoţionat, puse picior peste picior doar ca să se răzgândească şi să revină la poziţia iniţială. Trebuia să se chinuiască să rămână aşezat. Tot ce voia să facă acum era să aibă libertatea de a se plimba prin cameră.

– Sir Thomas, am cerut să ne vedem ca să vă pot mărturisi că sunt... adică în ultima vreme m-am apropiat mult de fiica dumneavoastră... Louisa, domnule.

Sir Thomas nu se putu abţine să nu râdă.

– În ultima vreme? Să fim serioşi. Am şi eu ochi! Eşti îndrăgostit iremediabil de fiica mea de când ajunsesem la Oban, dacă nu cumva încă înainte să plecăm de la Londra! Se opri, probabil observând disconfortul lui William legat de ideea că toată lumea ştia despre sentimentele sale. Dar sunt nepoliticos şi te-am întrerupt. Te rog, continuă, spuse el Sir Thomas repede.

– Da, ei bine... adică aş dori să-mi daţi permisiunea de a-i face curte fiicei dumneavoastră. Acum, William era mai mult decât jenat de anxietatea sa şi de lipsa oricărei abilităţi de a-şi ascunde sentimentele.

Sir Thomas râse şi ridică vocea.

– Să îi faci curte? Serios, domnule Mara, asta vreţi dumneavoastră? Asta vrea şi Louisa? Nu contează, oricum ştiu răspunsurile la aceste întrebări. Apoi continuă ignorând mina speriată a lui William.

– Răspunsul este bineînţeles, nu. Să fim serioşi băiete, tu vrei să o iei de soţie, nu? Şi o cunosc pe Louisa mea care a jurat că nu se va căsători niciodată! Ei bine am observat cum te priveşte şi pot să aud dragostea din vocea ei când îţi rosteşte numele. Spre asta vă îndreptaţi amândoi. Trebuie să recunoşti.

William era pierdut. Cum putea să mai spună ceva după asemenea replici? După o secundă de ezitare se convinse că onestitatea brută era cel mai bun argument. Oricum se părea că Sir Thomas nu va accepta nimic mai puţin.

– Domnule, aveţi dreptate. Sunt îndrăgostit până peste cap de fiica dumneavoastră. Louisa este o fată excepţională şi cred că am preferat să vă cer mai întâi permisiunea să o curtez ca să pot avea destul timp pentru a îndrăzni să cred că o merit. William oftă şi îşi trecu mâinile prin păr. M-aş căsători cu ea şi mâine dar, ca să fiu sincer, nu cred că mi-aş permite. După cum ştiţi nu sunt un gentleman. Iar averea mea, comparativ mică faţă de a dumneavoastră a fost obţinută prin comerţ. Pe scurt nu cred că aţi putea să mă consideraţi potrivit pentru Louisa.

Sir Thomas îl privi pe William cu înțelegere. Îmi dau seama de grijile tale, băiete. Chiar te înțeleg. Dar nu trebuie să îți faci griji. Ești într-o poziție interesantă aici. Ea nu are nevoie de părerea bună a înaltei societăți și nici de protecția oferită de averea unui gentleman. Și nu numai asta. Am încredere totală în judecata fiicei mele. Dacă ea s-a îndrăgostit de cineva și cred că într-adevăr așa stau lucrurile, atunci nu îmi doresc nimic mai mult decât să o văd fericită.

– Nu o să mă prefac că e ușor să treci prin ceea ce treci tu. Știu că nu e ușor pentru un bărbat să fie îndrăgostit de o femeie care nu are nevoie să fie întreținută. E o chestie care se joacă cu mândria omului. Dar sper că suntem de acord că Louisa nu e chiar orice femeie.

Domnul Mara zâmbi.

– Bineînțeles că nu este, domnule.

– Chiar este unică. Și locul acesta a transformat-o. În Londra, era mereu singură și cu o carte în mână. Bineînțeles că nu se ducea niciodată la baluri, dar nici nu părea să fie interesată de restul persoanelor pe care le cunoștea. Îmi făceam griji pentru ea. Dar acum iese atât de des, se plimbă pe țărm, vorbește cu oamenii din sat. Îmi e foarte limpede că această călătorie a fost o experiență pozitivă. Și mă bucură nespus că și-a găsit un partener cu care să își împartă viața. Nici nu aș putea să fiu mai împăcat, domnule Mara.

William nu își găsea cuvintele să răspundă. Zâmbi emoționat și încuviință din cap încercând să scape de emoțiile care amenințau să-l copleșească.

– Sunteți un om bun, domnule Mara. Poți să crezi ce vrei dar eu trebuie să ți-o spun. Da, o meriți pe Louisa. Obișnuiește-te cu asta, fiule. Nu am atâta considerație față de altcineva.

William întinse mâna și tatăl Louisei i-o strânse. Știa că Sir Thomas îl plăcea dar nu își imagina că acesta va fi atât de deschis și aprobator față de legătura lor. Era copleșit.

– Așa am să fac. Și vă mulțumesc. Aveți dreptate, domnule. Îmi

doresc din toată inima ca Louisa să fie soţia mea. Cu permisiunea dumneavoastră o voi cere în această după-amiază când se întoarce.

Sir Thomas zâmbi larg.

– Ce să mai aştepţi până când se întoarce? Fugi! Caut-o şi întreab-o acum. Doamnele sunt impresionate de genul acesta de devotament, se poticni un pic amintindu-şi ceva. Şi eu am alergat după mama Louisei să ştii.

William rămase pe scaun crezând că Sir Thomas îşi va continua ideea.

– Eşti încă aici, domnule Mara? Aşteaptă fata!

Sir Thomas se ridică şi îl apucă pe William de umeri. Râzând îl trimise după Louisa.

Şi William porni la drum. Aerul era umed şi răcoros dar câteva raze de soare luminau calea spre sat. Era nerăbdător, bucuros şi tensionat. Îi trecu prin minte cât de mult se schimbase relaţia dintre el şi Louisa de când îşi mărturisiseră prima dată sentimentele şi până acum.

Era mai puţină frică şi mai multă încredere. Nu era cel mai comod lucru să iubeşti o femeie ca ea, dar se hotărî că nu are de ales. William nu voia să trăiască fără Louisa. Îi era menit să fie cu ea. Ştia asta şi nu mai avea răbdare până să îi spună şi ei.

A fugit. A fugit aşa de tare că aproape a trecut pe lângă ea pe potecă. A văzut ca prin ceaţă ceva cu alb roşu şi maro.

– Louisa? strigă el. Tu eşti?

Ea era. Era un pic în urma lui ascunsă după un pâlc de copaci, mângâind câinele care o tot urmărea când şi-a luxat glezna. Avea sânge pe rochie. William se albi.

– Da, William. Eu sunt, spuse ea cu vocea stinsă.

El fugi spre ea să vadă ce a păţit.

– Câinele e rănit, dragul meu. Eu nu am nimic.

William oftă zgomotos de uşurare.

– Slavă Domnului că eşti bine! Ce s-a întâmplat? Ea îi arătă una dintre labele câinelui care sângera din cauza unui spin foarte

mare. Animalul părea slăbit și la capătul puterilor. Louisa părea și ea în aceeași situație. Părea că abia atinge piciorul câinelui. Mâinile îi pluteau foarte aproape de blană. Avea ochii închiși și părea că ascultă ceva. William se uită în jur și încercă să audă și el ce auzea ea. În pădure era liniște. Se uită la ea confuz și un pic temător.

– Louisa, ce faci cu câinele acela? Nu e bine deloc, dragostea mea. Ar putea să aibă și vreo boală sau ceva. Ar trebui să te dai mai departe, spuse William încercând să pară calm.

Ea rămase nemișcată pentru câteva momente apoi deschise ochii și se uită la el. Își rupse apoi o fâșie de pânză de la fustă și legă rana cu ea. După, William o ajută să se ridice.

– Am făcut tot ce se putea face. Trebuie să mă întorc acasă să mă spăl. Vocea ei era lipsită de orice inflexiune. Nu o auzise niciodată vorbind așa.

– Sigur că da, Louisa. Ești sigură că ești bine? Nu mi-ai răspuns când te-am întrebat. De ce aveai mâinile pe el? Părea să fie mai mult decât un simplu spin scos. Se puse în calea ei și încercă să o facă să se concentreze.

Louisa expiră rapid și își duse dosul palmei la frunte.

– O să îți spun, William, dar nu vreau să mă iei în derâdere. El se uită ciudat la ea, dar apoi încuviință.

– Mă rugam pentru sănătatea câinelui și am auzit o voce.

– O voce? întrebă el contrariat.

Ea își strânse ochii de enervare.

– Lasă-mă te rog să termin. El își ceru scuze și îi făcu semn să continue.

– Ți-am spus că din când în când aud o voce care mă ghidează. Am auzit-o pe Fecioara Maria. Ea îmi spunea să țin mâinile deasupra câinelui. Când am făcut asta ceva extraordinar s-a întâmplat. Din mâinile mele radia căldură, William. Îți jur. Și deși stăteam cu ochii închiși nu am rezistat să nu mă uit un pic. O lumină orbitoare ieșea din ambele palme. De parcă Fecioara Maria vindeca animalul prin mine. Cu ajutorul meu. Al mâinilor mele.

Era însufleţită cu totul când povestea. El o privi cu toată dragostea pe care i-o purta şi deşi nu ştia ce să creadă despre ceea ce tocmai auzise ştia că ea chiar crede ce spune. Louisa credea că Maria, Fecioara Maria Vorbea cu ea şi o îndruma. Poate că toţi avem propriul nostru ghid divin sau mai puţin divin, care încearcă să ne contacteze şi care ne iubeşte mai mult decât ne iubim noi.

– Se uită la Louisa şi îşi spuse în minte cât de mult şi-ar dori ca ea să fie un astfel de ghid pentru el. Cât şi-ar fi dorit să vadă ce vede ea şi să audă ce aude ea. Îşi deschise braţele şi o chemă să o ia în braţe.

– Dar sunt murdară! se plânse ea.

– Prostii, spuse el cu un zâmbet liniştitor. Hai.

Louisa

Cu greu Louisa lăsă câinele în urmă şi plecă braţ la braţ cu el. Ştia că se va vindeca, dar nu îi plăcea că trebuie să îl lase singur. La acest gând vocea îi şopti:

– Noi, niciunul dintre noi, nu suntem vreodată singuri, şi asta o făcu să zâmbească. Aşa era. Uitându-se la William pe chipul său o linişte pe care nu o mai văzuse. Era cumva schimbat. Îşi aminti că ar fi el ar fi trebuit să vorbească de dimineaţă cu tatăl ei.

– Până la urmă ai vorbit cu tata?

– Da, am vorbit.

– Şi? interogă ea.

– Şi nu te voi curta, Louisa. Nici nu încape vorbă. Decizia a fost deja luată. Mimica lui era una cât se poate de serioasă. Ea se uită la el încurcată şi observă o mică gropiţă în colţul buzei.

– E deja luată, nu?

El încuviinţă din cap şi mustăci.

– Serios acum William, Sunt frântă de oboseală şi plină de sângele bietului animal! Acum ţi-ai găsit să glumeşti? Nu e deloc corect.

De data asta el râse și se îndură de ea.

– Vrei să vorbim despre asta acum?

Ea îi făcu semn că da.

– Prea bine atunci. I-am cerut tatălui tău permisiunea de a te curta și a râs de mine. M-a citit imediat, Louisa. Sunt sigur că tu știai că așa are să se întâmple. Oricum, am ajuns la concluzia că nu există cineva mai potrivit pentru mine. Aș vrea să fii soția mea, dacă accepți. Ești de acord? Asta îți doreai și tu?

Ea se întoarse spre el și îl prinse în brațe.

– Știi că asta îmi doresc și eu, William. Nu vreau să mai stau fără tine. Da. Sunt de acord. Mă voi căsători cu tine.

Ea îi spuse toate acestea având capul pe pieptul lui, dar el le auzi mai tare decât dacă i le-ar fi spus în ureche. Aveau să fie împreună. Își ridică capul ca să îl poată privi în ochi și fu răsplătită cu un zâmbet din toată inima. O bucura până la lacrimi că putea să îl facă fericit. Acest tânăr bărbat chipeș copleșit de atâta vină era acum cuprins de cea mai dulce fericire. Ea avea să fie sigură că așa o să și rămână.

– După ce mă schimb, de hainele astea, mă săruți?

– Te sărut și acum, dacă mă lași.

Dar el nu a mai așteptat încuviințarea ei. S-a aplecat și a sărutat-o cu foc. Ea se lăsă condusă de el. Îi prinse fiecare buză pe rând între ale lui încât Louisa mai că uită să respire. Cu ochii închiși și cu mintea din care orice alt gând zburase, tot ceea ce simțea era lumină pură și buze moi și calde. Verișoara ei avusese dreptate. Sărutul era ceva divin.

CAPITOLUL 37

Louisa

– Stăpână, ce s-a întâmplat? Jane era prima care a dat cu ochii de ei după ce au intrat pe uşă.

– Am ajutat un câine rănit. Cuvintele Louisei erau lipsite de inflexiuni şi sunau aproape incoerent. Toată atenţia ei era concentrată pe William.

– Cum aşa? Bine că nu ai păţit ceva. Haide cu mine în bucătărie, iubita. Trebuie să te cureţi, spuse Janey.

Louisa se uită la rochia ei amintindu-şi imediat că era plină de sânge.

– A da, bineînţeles, Janey. Dar mai întâi William şi cu mine avem să îţi dăm o veste! Louisa era fericită şi îl apucă pe William de mână.

Janey îşi împreună mâinile aplaudând şi se lumină toată la faţă.

– Vă căsătoriţi? Louisa confirmă din cap şi Janey ţipă de bucurie.

– O, ce zi fericită! Ştiam eu că vă iubiţi. I-am zis lui Edward de acum câteva săptămâni că o să auzim cât de curând de nuntă.

Chiar în acel moment Edward intră în cameră şi îşi dădu ochii peste cap.

– Mi-ai spus acum două zile şi ca să citez exact cuvintele tale

au fost: „Oamenii ăştia ar trebui să se căsătorească odată pentru am obosit să mă prefac că nu aud ce se întâmplă în spatele uşilor închise."

William rămase mut de uimire, dar Louisa izbucni în râs.

– Îmi pare rău, Janey. Promitem să fim mai discreţi. Edward, nu vrei să rămâi alături de noi?

Edward zâmbi şi se îndreptă către ei.

– Cum să nu! Domnule Mara sunteţi un om norocos, domnule. Sper să aveţi o viaţă lungă şi fericită împreună.

William era încă sub efectul afirmaţiei lui anterioare, dar reuşi să răspundă ceva.

– Mulţumesc, Edward.

Janey se duse către Louisa, o luă de mână şi o trase spre bucătărie.

– Hai!

O ajută pe Louisa să se spele pe mâini, pe braţe şi pe păr în chiuvetă. Apoi o conduse la etaj să se schimbe. Janey o anunţă că toate hainele pe care le-a avut pe ea erau pătate de sânge şi or să fie arse. Louisa abia o auzi, preocupată fiind să se îmbrace şi să fredoneze un cântec de dragoste irlandez.

– Şi când e fericitul eveniment, domnişoară De vale? S-a hotărât ceva? întrebă Janey în timp ce îi peria părul.

– Încă nu. Dar sper că se va întâmpla în curând. Cea mai mare dorinţă a mea este să mă căsătoresc aici în Scoţia, dar nu ştiu încă ce părere are William.

– Stăpână, iertaţi-mă că vorbesc fără consideraţie, dar dacă dumneavoastră vă doriţi atât de tare să vă căsătoriţi probabil că şi el îşi doreşte la fel de mult. Sunt câteva avantaje ale căsniciei pe care bărbaţii abia le aşteaptă, exclamă Janey râzând.

Louisa se înroşi.

– Îmi pare rău domnişoară, nu am vrut să vă pun într-o situaţie delicată. Tot ce voiam să zic este că e clar că domnului Mara îi place mult de dumneavoastră.

Louisa îşi reveni repede.

– Nu e nimic delicat. Adevărul e că sunt nerăbdătoare. Nu am crezut că o să mă căsătoresc vreodată şi acum se pare că nu mă pot gândi la altceva. Nu credeam că există un bărbat ca William. Mă face să mă simt vie, să mă provoacă. Chiar îl interesează ce gândesc. M-aş căsători cu el mâine!

Janey îşi puse mâna la inimă.

– Mă bucur să vă aud spunând asta, domnişoară. O ajută pe Louisa să îşi pună altă rochie şi îi aranjă părul.

Gândurile Louisei se îndreptară spre ce se va întâmpla după nuntă. O să se întoarcă William la Londra? O să călătorească des? S-ar gândi măcar să locuiască la Tobermory? Ce se va întâmpla cu tatăl ei? Respiră adânc şi risipi toate întrebările.

– Cum ţi se pare Scoţia, Janey?

Janey scoase o agrafă din gură şi răspunse.

– Îmi place destul de mult. Poate e puţin mai tristă decât iubita noastră Anglie, dar e sălbatică în cel mai frumos fel. Îmi place mult şi marea. Dar de ce mă întrebaţi?

Louisa îşi coborî privirea şi îşi făcu curaj.

– Mă întrebam şi eu. Pare cumva potrivit să rămânem aici. Mull e un loc misterios dar cumva aici îmi găsesc liniştea. Mama e de aici, şi mă simt mai aproape de ea, măcar câteodată. M-am schimbat mult de când am venit. Parcă sunt mai eu. Nu ştiu cum să îţi explic, dar simt că o să îmi petrec restul vieţii aici. Crezi că şi domnul Mara o să fie de acord?

– Cel mai bine îl întrebaţi, domnişoară. Sunt sigură că o să găsiţi o soluţie. Janey se apucă din nou să pieptene părul Louisei. Dar chiar vă vedeţi stând aici într-o cabană? Sunteţi obişnuită să staţi în vila din Londra. Nu o să vă pară rău să renunţaţi la asta?

Louisa se întoarse.

– Păi de ce să îmi pară rău, Janey? Ce, nu pot să păstrez casa din Londra şi să îmi petrec primăverile şi verile aici?

– Bineînţeles, copilă. Eram doar surprinsă şi mă gândeam cine

ar vrea să stea în această cabană. Să spunem doar că pare foarte... intimă, răspunse ea atent.

Louisa se întristă pentru un moment gândindu-se că nu ar putea să fie fericită în altă parte. Oare greşea faţă de fecioara Maria când avea astfel de gânduri? Oare greşea că vrea să rămână aici?

– Sincer să îţi spun Janey, simt că vor veni nişte schimbări importante şi aş dori ca totul să rămână aşa cum e acum. Vreau ca tata să rămână aproape, William să fie fericit şi spiritul meu liber să rămână aici. Tobermory mi-a adus toate acestea şi chiar mai multe. Întoarcerea la Londra ar schimba multe. Nu ştiu dacă sunt gata pentru asta.

Janey o strânse uşor de braţ pe Louisa.

– Tobermory e doar locul unde s-au întâmplat toate acestea. Lucrurile au stat mereu aşa. Ai fost mereu liberă draga mea. Tot ce ai aici poţi avea oriunde, acesta e adevărul.

Deci acum îndrumarea pe care o primise prin şoapte venea cu ajutorul celor din jurul ei. Poate mereu a fost aşa.

În seara aceea cina a fost o ocazie de sărbătoare. Louisa insistă ca Janey şi Edward să stea la masă cu ei. Sir Thomas avu grijă de conversaţie, povestind cum el şi mama Louisei s-au căsătorit. Louisa îl privi pe William cum ascultă povestea şi observă că atenţia lui începe să scadă. Ceva era în neregulă, iar ea era hotărâtă să afle ce anume.

Obţinând permisiunea tatălui ei să vorbească cu William între patru ochi, îl conduse pe acesta în mica bibliotecă a lui Sir Thomas.

William se aşeză pe un scaun vechi de lemn.

Ea îi cuprinse mâinile. El le masă pe ale ei cu degetele mari, dar îşi ţinu capul în pământ.

– Nu am putut să nu observ ce neliniştit erai la cină, William. Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, dragostea mea. Îmi pare rău dacă te-am necăjit fără motiv. Serios, sunt un om foarte fericit.

Louisa era sceptică dar se hotărî să-l creadă pentru moment.

– Sunt alte lucruri despre care voiam să vorbesc cu tine. Aş vrea să hotărâm o dată pentru nuntă. Ai vorbit cu tatăl tău despre asta?

William ridică capul şi se încordă pentru o clipă.

– Nu am vorbit.

– Tu ce părere ai?

– Asta voiam să te întreb şi eu, spuse Louisa. Dar pot să spun eu prima. Aş vrea să ne căsătorim aici. Biserica o să fie gata în curând şi mi-ar plăcea să ne spunem jurămintele aici. Tu eşti Tobermory. Aici m-am îndrăgostit de tine. M-ar durea inima să plec din locul acesta fără să mă pot numi soţia ta, îi spuse ea.

Louisei îi venea greu să ţină tot acest discurs şi să continue să îl privească în ochi. Nici nu îşi dădea seama cât de emoţionată era sau că el poate nu e deloc de acord cu ceea ce spune.

– Louisa! Nici nu ai idee cât de mulţumit şi de uşurat sunt. Exact asta îmi doream şi eu. Am primit vestea că trebuie să ajung la Glasgow pentru nişte afaceri urgente, dar nu ar trebui să lipsesc mult. Putem să ne căsătorim peste şase săptămâni dacă doreşti! Cum ţi se pare, dragostea mea?

– Mi se pare grozav! Trebuie să recunosc că mă temeam că o să vrei să ne întoarcem la Londra. Aşa de mult mă bucur că nu am avut dreptate.

Da, şi eu trebuie să recunosc ceva. Ai avut dreptate. Eram neliniştit la cină. Chiar eram. Îmi venea în minte că tu eşti obişnuită cu marile baluri şi adunări. Şi ştiam că nu ar fi fost corect din partea mea să îţi neg şansa nunţii splendide pe care o meriţi.

William îi dădu drumul şi traversă camera pentru a privi pe fereastră. Îşi lăsă umerii în jos şi oftă.

– Sunt conştient de diferenţele dintre noi. Tu ai fost drăguţă şi ai încercat mereu să îmi temperezi grijile acestea, dar îmi e teamă că odată cu căsătoria subiectul nu o să mai poată fi evitat. Ştii şi tu cum vorbeşte lumea. Pentru ei sunt doar un impostor. Cum să suport să îi aud vorbind despre tine cu atâta venin? O să-mi pierd

minţile ştiind că lumea vorbeşte urât despre tine. Îşi strânse pumnul şi vorbi printre dinţi.

– Poate o să spui că exagerez, dar aşa simt. Sunt bărbat, Louisa. Şi când eşti soţia mea trebuie să am grijă de tine. Cum să fac asta când din cauza mea o să fii umilită?

Louisa veni în spatele lui şi îl cuprinse de talie. Voia să îl împace şi în acelaşi timp se folosea de asta ca să poată să-l atingă.

– Nu o să-mi fie niciodată ruşine cu tine. Te iubesc. Totul o să fie bine William. Îţi promit.

El se întoarce către ea întrebător.

– Vorbeşti de parcă ai făcut ceva... de parcă ştii ceva. Ce e, Louisa? Ce ai făcut?

Prinsă pe picior greşit de întrebare, Louisa găsi repede o ieşire.

– Nimic, William! Dumnezeule! Nu am făcut nimic. Nu e destul că eu chiar cred că totul va fi bine? Aşa simt. Nu ai încredere în intuiţia mea?

Nu era corect să ascundă de el ceea ce făcuse ca să asigure intrarea lui în societate, dar voia să fie o surpriză. Bine, era şi o parte din ea care se temea că el o să refuze să facă parte din planul ei. Nu avea însă să îşi bată prea mult capul cu aceste gânduri pentru că nu aveau nicio finalitate deocamdată.

William o trase către el şi o apucă cu mâinile de talie.

– Am încredere în tine, draga mea. Cum să nu am? Am mai multă încredere în tine decât în oricine. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva. Ea se uită în ochii lui şi se ceea ce văzu o surprinse. Era în privirea lui o combinaţie de foc şi vină. Louisa oricum nu ştia ce să spună, aşa că schimbă subiectul cu totul.

– Când pleci la Glasgow şi pentru cât timp mă privezi de prezenţa ta?

El o privi deodată liniştit.

– Plec peste o săptămână şi mă întorc după încă vreo două. Louisa îşi permise să se îmbufneze pentru o clipă.

– O să treacă imediat, Louisa. Până îţi faci rochii şi termini de

trimis invitațiile mă și întorc. Sper că o să-mi scrii și mie. Avocatul meu o să-mi trimită toată corespondența la Glasgow cât sunt acolo. Promit că nu o să treacă mai mult de trei săptămâni. Nici pentru mine nu e ușor că trebuie să plec tocmai cum. Îți dai seama nu?

Louisa se gândi la cuvintele lui. Dacă își rezolva problemele acum însemnă că nu mai trebuia să facă asta mai târziu când or să fie căsătoriți.

– Da, domnule, îmi dau seama. Și dacă nu crezi că e o întrebare prea impertinentă, unde plănuiești să mă duci în luna de miere? William se uită în jos. Era clar că nu plănuise nimic în legătură cu luna de miere.

Tot ea continuă.

– Din punctul meu de vedere aș vrea să călătorim mai mult prin Scoția. Face parte din mine, până la urmă. Și nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mai trecem odată pe la Oban și pe la hanul unde am avut prima noastră conversație adevărată. Era așa de arătos acolo, în sala de mese. Am stat și te-am urmărit ceva timp, știi. Parcă priveam pe o fereastră către viitorul meu.

El nu spuse nimic dar o prinse cu o mână de mijloc, o trase spre el și o sărută apăsat. Părea singurul răspuns pe care putea să îl dea. Louisa era emoționată, dar nu avea nicio teamă.

Mâinile lui se mutară pe șolduri și o traseră și mai aproape.

Un geamăt pe ton grav și aproape șoptit îi scăpă lui William dintre buze. O lipi de peretele micii camere dintr-o singură mișcare fără să se despartă de buzele ei. Minte Louisei încerca să anticipeze următoarea mișcare. Se lăsă în voia lui și își ridică brațele, iar el nu pierdu niciun moment înainte să le prindă și să le țintuiască de perete. Respira greu și întrerupt sub greutatea dorinței lui. Cu voce pierdută îi striga numele.

Apoi de parcă l-ar fi plesnit se opri dintr-o dată. Ștergându-se cu dosul palmei la gură se îndepărtă de ea.

– Nu sunt deloc un gentleman, rosti cu dezgust.

Inima Louisei bătea încă puternic resimţind pierderea atingerii lui.

– Nu te chinui, dragul meu. Nu voiam să te opreşti. Te rog, uită-te la mine.

El îşi trecu mâna prin păr şi îi evită privirea.

– Dorinţa ta mă sperie. Mă sperie pentru că seamănă cu dorinţa mea. Suntem la fel. Dacă am fi singuri aici, acum..

– Încetează! o avertiză el.

– Te-aş lăsa să mă ai fără niciun regret.

William zâmbi, dar în loc să vină iar spre ea se întoarse şi ieşi din cameră.

– Louisa, nu ştiu ce să mă fac cu tine, dar pentru moment trebuie să cauţi nişte apă, nişte apă foarte rece.

Ea râse şi îşi încrucişă braţele. Nu avea de gând să regrete ceva dintre cele întâmplate între ei. Niciodată. Încrederea şi siguranţa ei erau legate de ceva din altă lume şi William era şi el o parte din acea lume. Asta ştia sigur.

CAPITOLUL 38

Louisa

Săptămânile în care William nu era acolo au fost pline, dar singuratice. Louisa găsise o femeie din localitate care să o ajute cu rochia de mireasă. Pentru că voia ca rochia să fie cât mai simplă nu fusese foarte greu. Materialul fusese adus din Oban şi croitoreasa o făcuse pur şi simplu luând ca model rochiile aduse de Louisa de la Londra. Totul începea să prindă contur. Biserica fusese terminată şi prima slujbă avea să aibă loc în această Duminică. După numai o zi, avea să ajungă şi William.

Louisa stătea în cameră meditând şi căutând îndrumare de la Măicuţa Maria. Ştia că e o prostie să se simtă aşa de afectată de absenţa unei persoane, chiar dacă aceea persoană era logodnicul ei. Vocea îi spuse:

– Eşti iubită copilă. Tot ce trebuie să faci e să nu uiţi asta.

Louisa se simţi mai bine. Era normal să te simţi bine dacă îşi pui gândurile în ordine. Şi cu toate astea parcă nu se simţea chiar în largul ei. Gânduri rele stăteau la porţile sufletului ei. O bătaie la uşă opri momentan sentimentul că ceva rău s-a întâmplat.

Era Janey cu o scrisoare de la William.

8 Noiembrie, 1970

Draga mea Louisa,

Călătoria mea a fost lungă dar, slavă Domnului, drumurile n-au fost aglomerate.

Abia am ajuns în Glasgow de o zi și deja îți simt lipsa. E mai cald aici decât în Tobermory și cu toate astea e mai frig. Îmi e dor de mare, de vântul sălbatic și cel mai mult, îmi e dor de tine. Glasgow e un oraș foarte modern. Camera e foarte călduroasă și confortabilă dar parcă tot mai bine era în camera mea de la Cliffside unde mă trăgea curentul. Acolo, când mă gândeam noaptea la tine știam că ești doar la trei uși distanță. Aici când mă gândesc la tine știu că ești la mai bine de 150 de kilometri distanță. Nu știu care dintre gândurile astea e o tortură mai mare.

Deși zilele îmi sunt ocupate de afaceri, ai mereu loc în mintea mea. Ești mereu cu mine, cu dragostea ta, cu spiritul tău. Nu e niciun moment în care să nu te port în suflet. Cumva asta mă liniștește cel mai mult. Până acum eram mulțumit să știu că prezența ta umple de viață o încăpere, o schimbă fără să depună o urmă de efort. Acum știu că faci asta cu toată lumea. Ești mai bună decât toți ceilalți. Bunătatea, inteligența și compasiunea ta sunt divine. Nu știu cum de ești a mea. Dacă nu ar fi fost așa o întrebare vanitoasă, te-aș fi întrebat de ce m-ai ales pe mine. Presupun că este irelevant de ce. Singura mea alternativă e recunoștința veșnică.

De mâine mă pregătesc să-mi închei socotelile aici și o să mă pot gândi mai bine la nuntă. Mai ales la data nunții. Cum ți se pare 17 Decembrie? Recunosc că are o semnificație deosebită pentru mine. A fost ziua mamei mele. Ți-am spus vreodată că o chema Olivia? Presupun că nu.

Îmi e încă foarte rușine de clasa socială din care făcea parte mama mea. Dar o iubesc enorm. A fost o femeie remarcabilă care a făcut ce trebuia să facă pentru a supraviețui. Nu pot să o urăsc, deși am încercat ani buni. Am dat vina pe ea pentru sărăcia noastră. Tata nu vorbea des despre fostul lui statut dar mai prindeam mici discuții de-a lungul

anilor. Fiecare lucru nou pe care îl aflam nu făcea decât să îmi crească frustrarea. Acum mă simt vinovat de ce simțeam atunci. Mama nu o să se mai întoarcă niciodată și știu că nu am cum să mă revanșez față de ea. Cred că ea m-ar ierta. După cum îți spuneam, tu semeni mult cu ea și tu m-ai ierta.

Sper că scrisoarea asta te va găsi bine, dragostea mea. Știu că nu sunt la fel de educat ca bărbații cu care ești obișnuită și că scrisul meu e poate mai puțin citeț, dar sper să înțelegi cât îmi ești de dragă. Aș face și fac orice pentru tine.

Chipul și trupul tău mă urmăresc prin vise.
Acesta e prețul faptului că nu sunt lângă tine.
Te iubesc, Louisa.
Al tău în fiecare fel,

William Matthew Mara

Louisa strânse scrisoarea la piept și o citi de opt ori. O citi până aproape o învăță pe de rost și până când simți că îi aude vocea pronunțând fiecare silabă. Știind că are treabă porni apoi spre bucătărie și începu să curețe cartofi în timp ce Janey spăla rufele. Fără să se gândească cine e prin preajmă se apucă să cânte în gura mare.

„Știu unde mă duc
Și cine mă însoțește
Știu pe cine iubesc
Și dragul meu știe cu cine se căsătorește."

Nu îl auzi pe tatăl ei apropiindu-se și se sperie când el intră și o întrebă:

– De unde ai mai învățat și cântecul acesta, draga mea?

– Bună, tată, nu am știut că ești acolo. S-a întâmplat ceva?

– Totul e bine. Mă întrebam doar de unde știi cântecul acesta pe care tocmai îl cântai, repetă el întrebarea.

– A! L-am învățat de la niște fete din sat. Le-am auzit cântându-l

şi le-am rugat să mă înveţe şi pe mine. E frumos, nu? exclamă ea fericită.

Sir Thomas îşi şterse o lacrimă şi zâmbi la fiica sa.

– Chiar e frumos, Louisa. Îl cânta şi mama ta. Cel mai des în zilele de dinaintea nunţii.

Louisa tresări.

– Da? Ce minunat! Se repezi apoi la el şi îl strânse tare în braţe. Poate că îl cântă şi acum, odată cu mine?

– Poate că aşa face, draga mea, poate că aşa face.

Se mai şterse o dată la ochi şi bătu din palme dorind să încheie subiectul.

– Unde e Janey? Vreau o ceaşcă de ceai!

Louisa râse şi apucă ibricul punându-l pe foc. Era plăcerea ei să îi facă nişte ceai.

În sfârşit ziua de Luni sosise. Louisa abia dormise o oră şi cu toate acestea era în picioare în zorii zilei. O imploră pe Janey să o ajute să aleagă rochia perfectă şi să îi aranjeze părul într-un mod diferit dar care o prindea foarte bine. Nu ştia de ce are emoţii aşa de mari. Se hotărî să îl aştepte îmbrăcată de la ora opt, pentru că nu ştia exact pe la ce oră ar putea el găsi un vas cu care să traverseze marea până la insulă.

La prânz rezidenţii cabanei Cliffside erau dezamăgiţi deşi nu foarte surprinşi că cerul se înnorase brusc şi începuse să plouă. Louisa încercă să îşi facă de lucru prin interior. Luă o carte, una din preferatele ei. Era o colecţie de poezii de Thomas Gray. Citi „Imn închinat adversităţii" şi putea auzi ultimele trei versuri de parcă William însuşi le-ar recita:

Învaţă-mă să iubesc şi să iert,
Să-mi aflu propriile defecte, exact,
Să simt cum ceilalţi sunt, şi să îmi dovedesc să sunt bărbat.

William era un bărbat care abia începea să se cunoască. Louisa era sigură de asta. Amintindu-şi devenea şi mai nerăbdătoare să îl vadă şi să fie iar în braţele lui. Frustrată, se grăbi să se uite iar pe fereastră. Privind afară nu văzu însă nimic decât o grea şi insistentă ploaie de noiembrie. Unde era el oare? Se întrebă dacă nu cumva vremea îl întârzia.

Gândurile ei nu făceau decât să o ia razna aşa că se decise să le curme şi să vadă ce mai face Janey în bucătărie. Tatăl ei fusese invitat să ia masa de către o familie din sat aşa că nu avea cu cine să îşi împartă nerăbdarea. Înainte să ajungă la Janey mai aruncă o privire şi pe fereastra mare din faţa cabanei. Şi fu răsplătită. Se vedea o siluetă pe drumul spre Cliffside. Fără să se mai gândească la vânt sau la ploaie ieşi afară să-l întâmpine. În sfârşit era acasă!

William

Alergând prin ploaie, Louisa era o alăturare de râs şi lacrimi. Purta încă în picioare papucii lui. Ochii lor se întâlniră, dar văzând faţa lui zâmbetul ei dispăru.

Lui nu îi păsa că ieşise în ploaie.

Scoţând o scrisoare din haină începu să urle.

– Louisa! Cum ai putut să faci aşa ceva?

– William, eu...

– Răspunde-mi, femeie! La ce te-ai gândit? Cum ai putut să crezi că e acceptabil să te amesteci în problemele familiei mele? Era orbit de furie.

– William, nu vrei mai bine să discutăm înăuntru? Sunt udă leoarcă.

Ridică un pic vocea ca nu cumva să nu fie auzită din cauza ploii dar tot părea cuprinsă de cea mai teribilă frică, cum de fapt şi era.

Fără să aştepte să răspundă el, Louisa fugi spre casă cu William mergând în spatele ei. El îşi ordona în cap toate acuzaţiile,

pregătindu-se să aibă dreptate în orice circumstanţă. Ea intră repede în cabană şi se duse glonţ spre dormitor, trecând în grabă pe lângă o Janey mai mult decât îngrijorată. El o auzi urcându-se în pat şi izbucnind în lacrimi deşi închisese uşa în urma ei. Bătu tare la uşă.

– Dacă mai eşti supărat pe mine nu-ţi permit să intri, ţipă ea.

William simţi un puternic sentiment de indignare. Nu mai fusese aşa de supărat de când muriseră părinţii săi. Era un sentiment copleşitor de puternic.

William dădu uşa la perete fără să mai aştepte vreo permisiune. Se opri pentru o clipă când o văzu plângând în pat, dar se duse imediat spre ea.

Nu îşi mai putea controla furia.

– Am o scrisoare de la bunica din partea mamei, Lady Mara. Îmi scrie că a primit o scrisoare de la tine prin avocatul tău, Domnul Michaels. Îmi spune că te-ai hotărât să îi faci cunoscută existenţa mea, că tu şi tatăl tău îmi sunteţi prieteni apropiaţi şi că implori să mă introducă în societate ca rudă cu drepturi depline. Îţi sună cunoscut? William stătea aplecat deasupra patului fierbând de nervi. Louisa stătea cu spatele la el şi nu ridica deloc ochii.

– Mă informează mai departe că aflase de existenţa mea la câţiva ani după ce părinţii mei au murit. Aparent a dorit să mă găsească, dar era conştientă că nu era o persoană potrivită pentru a purta responsabilitatea creşterii mele şi se temea să vadă condiţiile în care stăteam. Mai mult decât atât, a aflat că m-am descurcat bine şi am ajuns să reprezint Asociaţia pescăriilor din Marea Britanie, dar a ales din nou să nu mă contacteze. Cunoscându-te pe tine şi pe Sir Thomas ca făcând parte dintr-o importantă şi nobilă familie, ar fi de acord să mă vadă la casa tatălui tău din Londra, dar nu promite că va putea să menţină legătura după această întâlnire.

Tonul lui era tăios, respiraţia sacadată.

– Louisa, îţi cer să te uiţi la mine, strigă William.

– Dacă vrei să ne căsătorim nu pot să mă trezesc cu asemenea chestii! Nu accept!

Păşi în faţă şi lovi scaunul de lemn din faţa patului. Bocetele ei se răriră şi deveniră mai lungi. Tremura. Câteva clipe mai târziu se opri din plâns, dar rămase cu spatele la el şi cu faţa spre perete. Spuse apoi încet:

– Nu o să vorbesc cu dumneata, domnule, şi nici nu o să mă uit la tine până nu încetezi această tiradă. Dacă tatăl meu era aici te-ar fi aruncat afară din casă.

William respiră adânc şi se aşeză în sfârşit pe scaun. Simţea că explodează. Cum de nu înţelegea cât de mult greşise? De când plecase la Glasgow starea lui de spirit fusese cel puţin tumultuoasă. Era într-adevăr supărat. Era cu adevărat supărat dar şi rănit. De ce făcuse Louisa asta? Îi spusese de atâtea ori că nu o interesează trecutul sau statutul lui social. Şi acum apela la bunica lui bogată pentru a-l introduce în societate. Lui William i se părea că făcea asta doar pentru ca el să fie acceptat de prietenii ei şi protipendada în care se învârtea. Îl minţise. Îl făcuse să se simtă egalul ei şi în tot acest timp, fără ca el să ştie îl privise de sus.

William îşi sprijini capul în palme şi inspiră lung şi întrerupt. O putea auzi pe Louisa cum se mişcă în pat şi apoi cum se întinde spre el. Se trase repede înapoi şi se uită la ea. Arăta de parcă ar fi plesnit-o.

– Eu, eu, nu ştiu ce să spun. Eşti aşa supărat pe mine. Încercam doar să te ajut, îi şopti ea.

William o auzi.

– Vreau doar să ştiu adevărul, Louisa. O fixă cu privirea aşteptând un răspuns.

– Am făcut toate astea pentru tine. I-am scris domnului Michaels şi l-am rugat să o găsească pe bunica ta şi să îi transmită o scrisoare din partea mea. E adevărat. Dar am făcut asta crezând că o să te facă să te simţi mai bine. Nu am crezut că o să accepţi vreodată ajutorul meu pentru a fi introdus în societate. Şi cu toate astea era clar că din punctul tău de vedere trebuia să fii bine văzut printre ei. Cred că mi-a fost teamă că nu vei vrea să aştepţi zece ani până să poţi să

ajungi acolo prin forțele proprii. Gândul că ar fi trebuit să aștept atâția ani până să fiu cu tine era de nesuportat. Plus că mi se părea total lipsit de sens având în vedere că ești fiul unui nobil.

Se uită spre el căutând înțelegere. Chipul lui nu trăda nici măcar o fărâmă.

După o tăcere lungă se decise să răspundă.

– Tu nu înțelegi. M-am simțit respins de familia tatălui meu toată viața. Scrisoarea asta nu vine decât să confirme tot ce simțeam. Bunica mea e doar un pic interesată de mine și asta din cauza legăturii pe care o am cu tine și tatăl tău. Nu vezi cât de umilitoare e situația asta? Nu poți să înțelegi cum mă face să mă simt? Și peste toate, această întreagă situație mă face să mă simt respins și de tine, singura persoană în care aveam încredere. Tu m-ai făcut să mă simt așa. Tu, pe care o iubesc mai mult decât pe oricine, m-ai adus în ultimul hal! Nu știu ce să fac.

William se întoarse ca să nu vadă pe chipul ei ceva l-ar fi înmuiat. Momentan voia să sufere și ea, pentru ce i-a făcut.

– Intențiile mele nu înseamnă nimic pentru tine? Am vrut să te simți parte din aceeași lume cu mine. Am încercat să fac asta cu cuvintele mele, chiar și cu corpul meu și a fost degeaba. Nu ai vrut să mă crezi nici în ruptul capului. Nu am crezut că doamna Mara o să-ți spună de scrisoare. Ca să îți spun adevărul am și rugat-o să nu o facă. Îmi pare rău William. Nu am vrut să te rănesc. Chiar te privesc ca pe egalul meu. Nu aș fi fost de acord să ne căsătorim dacă nu ar fi fost așa.

Își plecă capul și deveni foarte tristă căutându-și următoarele vorbe.

– Dacă vrei să anulezi logodna, te înțeleg. Nu o să te oblig să stai cu mine. Ești liber să faci ce vrei.

William rămase nemișcat de teamă că orice mișcare ar putea fi considerată un eventual răspuns. Voia ca ea să se simtă prost pentru ce făcuse. Voia să îl implore să o ierte, dar se părea că asta nu se va întâmpla. Sărise direct la despărțire.

Louisa se ridică şi îl analiză pentru o clipă.

– Ştiu ce gândeşti şi mă scoate din sărite! spuse ea şi bătu cu pumnul în pat. Crezi că o să îmi fie foarte bine fără tine. Aşa e William. Nu am nevoie de tine în viaţa mea.

Auzind cuvintele ei, William trase aer în piept şi se întoarse să plece.

– Ascultă-mă te rog! Nu am nevoie de tine, de dragostea ta, dar te vreau. Tu eşti mai mult decât vina, suspiciunea şi furia pe care le arăţi! Sufletul tău e plin de bunătate. Mi-aş împărţi viaţa cu tine dar nu te voi lăsa să te comporţi aşa cu mine vreodată. Ai făcut tot felul de presupuneri răutăcioase. Îmi pare rău că bunica ta e o persoană aşa de mică şi lipsită de inimă, dar tu alegi să te superi pentru spusele ei!

– Nu aleg nimic, doamnă! Mă urăşte fără să-i fi făcut nimic şi asta e nedrept.

Se uită la ea dezgustat.

– Ce ai vrea să fac, Louisa? Să mă bucur de scrisoarea ei şi de lipsa totală de interes faţă de mine?

Ea îşi înmuie tonul şi spuse:

– Poate că nu ar fi trebuit să mă ascund de tine şi să o contactez pe mama tatălui tău dar la momentul respectiv am crezut că e soluţia cea mai bună. Nu vezi că este cât se poate de posibil ca destinul să fi hotărât să îţi înfrunţi temerile? Ai ţinut în tine aşa de multe. Chiar ai vrea să ne căsătorim şi tu să rămâi cu problemele astea nerezolvate? Nu ar fi mai bine să te vindeci, William? Bunica ta te poate răni doar dacă-i permiţi. Eu îţi ofer sprijinul, dragostea şi îmbrăţişarea mea.

Louisa se uita în jos la mâinile ei pe care le frământa neîncetat.

– Dacă nu poţi să mă mai iubeşti însă, nu o să insist. Trebuie doar să îmi spui.

William îşi trecu iar mâna prin păr.

– E prea dureros.

Vocea lui era străină, şoptită şi fragilă.

Ea încercă să ajungă la sufletul lui.

– Dragul meu. William? Nu vrei să te uiţi la mine? Mă doare când te văd cum te torturezi. Nu mă laşi să te fac să te simţi mai bine, şi înţeleg. Dacă eşti hotărât să mă scoţi din viaţa ta, nu am de gând să mă lupt cu tine. Dar dragostea mea pentru tine nu se va schimba. Poţi să te întorci la mine, peste un an, peste zece ani sau peste zece vieţi şi eu o să te aştept. O să te iubesc la fel cum te iubesc şi acum. Se opri un moment. William îşi ţinu mai departe capul jos.

– Cred că e mai bine să nu ne căsătorim. Tu ce spui?

Totul se întâmpla aşa de repede. Plănuia de zile întregi ce să îi spună şi acum totul se ducea de râpă. O auzi pe Louisa respirând adânc şi îşi ridică capul cât să o vadă ştergându-şi lacrimile şi ieşind din cameră.

Unde se ducea oare?

William se ridică să o urmeze. Coborând scările abia o zări intrând în bucătărie. Când ajunse la baza scărilor văzu că intenţiona să iasă afară. Nu mai plângea. Era calmă, ciudat de calmă. Încercă să o strige dar nu reuşi să îngâne nimic. Louisa se comporta de parcă era somnambulă. Ar fi vrut să o oprească. Ar fi vrut ca gura lui să îi poată striga numele.

Edward şi Janey nu erau prin preajmă. Probabil că se retrăseseră în dormitoarele lor.

William privi cum Louisa trase pe ea haina lui Edward şi cizmele ei şi deschise uşa. Vântul aproape că o dărâmă dar ea se aventură mai departe cu părul suflat în toate direcţiile de briza violentă. William încercă să se ţină după ea.

O văzu strângându-şi braţele tare în jurul corpului. Ploaia îi afecta vederea, dar putu să o observe urcând dealul spre malul stâncos. William o privea neîncetat în timp ce încerca să o prindă din urmă, dar cizmele sale se afundau tot mai mult în noroi. Cu fiecare pas pe care îl făcea se scufunda şi mai mult. O strigă pe nume, dar ea nu se întoarse. Ba mai mult, urcă panta în doar câteva momente, aproape fără niciun efort.

– Louisa! strigă el iar. Deja nu o mai vedea. Cu toată ambiția urcă cât putu de repede până în vârful dealului. Inima îi bătea repede. Se aplecă doar o secundă să își recapete suflul.

Ea era deja pe margine. Cu silueta luminată de lună.

O pală puternică de vânt îl lovi cu putere și aproape îl făcu să cadă la pământ fix în momentul în care un tunet puternic se așeza peste Cliffside. William mai avu timp să clipească doar o dată și deschise ochii spre o scenă confuză și încețoșată de ploaie.

Părul ei era suflat orizontal spre nord. Brațele îi erau întinse.

Zbură.

Și într-un flash de lumină albă, puternică, dispăru.

Ellie și Louisa

Cu ochii închiși, vocea fecioarei Maria se auzea tare și puternic.

– Stai calmă copilă. Vântul te va purta și nimic rău nu ți se va întâmpla. Totul este bine.

O respirație și un țipăt. O rafală puternică de vânt. O izbitură și un flash.

A fost ud, a fost întuneric și apoi a fost lumină.

CAPITOLUL 39

Ellie

Cu focul stins de multă vreme, camera era rece. Tremuram. Ochii abia se obişnuiau cu lumina din cameră şi începeam să îmi amintesc, încet, încet unde am fost tot timpul acesta. M-am uitat la Declan. Ochii lui păreau grei şi încă închişi. Lăsa impresia că e agitat şi scotea mici sunete de spaimă.

Dacă şi el vedea ceea ce tocmai văzusem eu reacţia era de înţeles.

Nu mă pot opri din tremurat. Cumva reuşesc să mă ridic să pun de un ceai şi să aştept să iasă şi el din transă.

Simt un milion de emoţii în acelaşi timp şi văd cum încerc să mă zbat printre ele de parcă m-aş îneca în mare.

Încerc să mă concentrez la robinet, la ibric. Respir greu. Mă doare capul. Mă dor toate oasele.

– Dă drumul la apă, Ellie.

– I-am părăsit. Ce caut aici? Nu aveam nicio treabă să fiu aici!

– Apa Ellie, dă-i drumul.

– Tata, William, Janey, Edward... i-am părăsit. Nu am ascultat. Mary mi-a spus să mă îndepărtez. Nu am ascultat-o.

Pune mâna pe robinet şi mişcă de el.

Mâinile îmi tremură în timp ce dau drumul la apă. Sunt prinsă între două lumi neîncrezătoare în ceea ce văd.

I-am trăit sfârşitul şi cu toate astea nu pare nimic final în legătură cu asta. În acea ultimă viziune am devenit ea. I-am simţit credinţa şi lipsa de speranţă. I-am simţit uşurarea şi tristeţea. Cât o să port după mine durerea pentru cele întâmplate? Când o să pot scăpa de această povară? Mă auzi?

Te aud. Şi nu poţi să laşi lucrurile aşa cum sunt.

Nasul îmi curge şi îmi dau seama că am plâns.

Îmi şterg faţa cu antebraţul.

Torn apa fiartă într-un ceainic şi îl aduc împreună cu două căni la locul unde stă Declan. Turnându-mi singură îl aud suspinând. Îşi deschide ochii şi mă priveşte cu o tristeţe pe care numai eu am văzut-o vreodată.

– Te-am făcut să te sinucizi, spune el încet.

Îşi ia cana şi îşi încălzeşte mâinile cu ea. Se uită în lichidul fierbinte de parcă îşi aminteşte căzătura, de parcă revede iubirea pierdută printre stânci ascuţite şi apă sărată.

Dau din cap încet. Vocea îmi e plină de dureri tăcute.

– Nu, nu e adevărat. Ea se urcase pe deal ca să se liniştească. A căzut din cauza vântului. Mă gândesc să mă apropii de el să îl iau în braţe, dar sunt prea obosită.

Declan trage aer în piept.

– Te-am văzut când cădeai. Dumnezeule, Ellie, semeni atât de mult cu ea! Sare apoi în picioare şi începe să se plimbe grăbit prin cameră.

– Simt că am dus după mine vina asta vreme de două sute de ani. Când am văzut că ai căzut de pe marginea aia parcă m-a strâns cineva de gât! Am fugit spre locul unde te văzusem ultima dată. Nici nu ştiu ce speram să găsesc. M-am uitat după tine şi te-am văzut cu faţa în jos în apă, cu haina agăţată de stânci şi câinele pe lângă tine. Nenorocitul de câine era şi el acolo! A ajuns la tine înaintea mea. Tonul vocii lui e rece. Amintirile proaspete.

– Asta m-a scos din sărite. Așa că știi ce am făcut? L-am împușcat. M-am întors la cabană, am luat pușca lui Edward am coborât țărmul și l-am împușcat.

Ochii îmi erau plini de dureri gata să fie alinate. Casc în ciuda dramei, lăsându-mi oboseala să preia un pic controlul. Declan arată diferit și totuși familiar, de parcă cumva conștiința lui William i-ar fi ocupat mintea. Chiar și vocea e un pic diferită.

Pentru un moment, nu știu ce să spun.

– Îmi pare rău că a trebuit să retrăiești asta.

El se oprește din mers și mă privește în ochi.

– Trebuie să mă revanșez față de tine și nu am nici cea mai mică idee cum să fac asta. Ce naiba ar trebui să fac ca să mă ierți pentru tot ce ți-am făcut când de cele mai multe ori, eu abia pot să gândesc clar?

Trecând peste îngrijorare, mă duc spre el. La început mă respinge apoi se înmoaie când îmi vede privirea.

– Mă iubești? îl întreb.

El dă din cap și își ridică mâinile în aer de parcă întrebarea mea ar fi ridicolă.

– Știi că te iubesc. Ești *aman cara* mea. Dar mintea mea, Ellie! Mintea mea instabilă mă face să mă simt de parcă sunt doar jumătate de om. Nu pot să am pretenția să ai tu grijă de mine. Eu ar trebui să am grijă de tine, să te protejez!

Zâmbesc la el, neavând puterea să îl contrazic.

– Dar faci toate astea Declan. Chiar le faci. Nu ești tu responsabil pentru moartea Louisei. Nici William nu era. Îi masez tâmplele și îl sărut încet pe bărbie.

Se uită pentru o clipă în jos și apoi îmi prinde iar privirea.

– E ușor de spus dar eu simt vina asta de parcă ar fi o parte din mine. Nu pot să îmi închid ochii și să mă prefac că nu e acolo. Adevărul e că a fost acolo tot timpul. Singura diferență e că abia acum are un nume și un motiv.

– Dar, Declan, ai fost acolo. Ai văzut ce vinovat s-a simțit William

până la sfârşitul zilelor lui. Moartea Louisei nu a făcut altceva decât să toarne gaz pe foc. De parcă vieţile noastre nu ar fi altceva decât produsul regretelor pe care le-am purtat până acum după noi. Şi tot ceea ce facem noi e să le mutăm şi să le retrăim corp după corp, existenţă după existenţă.

Nici măcar eu nu credeam că am spus asta. Ellie era pe jumătate adormită. Totuşi cineva vorbea prin mine.

Declan se uită la mine confuz.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Am făcut lucruri. Am fost nemilos cu tine şi atunci şi acum. S-au întâmplat lucruri rele. De aia mă simt vinovat.

Oftez. Tot ce pot să fac este să îl liniştesc şi să îi spun că nu-l urăsc deloc. Nici ca Louisa, nici ca Ellie.

– Totul e iertat, Declan.

Îl strâng în braţe şi îmi doresc să pot să adorm la pieptul lui, dar aş vrea să fac asta la mine acasă. Îi desenez mici cercuri pe spate cu degetele şi îl rog să mergem la mine.

E de acord. Uşa e descuiată. E unul dintre avantajele de a locui într-un orăşel. În casă nu e nicio lumină aprinsă şi mă întreb oare unde e Frances. Îmi verific telefonul şi găsesc un mesaj de la ea.

– Rămân la Jack în seara asta.

Da. Nu am vreme să mă gândesc la chestia asta acum.

Mă simt amorţită şi cu toate astea ciudat de plină de viaţă. E ca şi cum aş privi lumea prin alţi ochi. Vocea Louisei îmi spune că urmează un moment de trezire şi că o să fie o trece uşoară.

– Totul e bine, spune ea. Simt că aşa e.

Îmi dau jos haina şi Declan mi-o ia şi o agaţă pe un umeraş. Nici nu îmi mai aduceam aminte că era un umeraş acolo. Intrând în bucătărie mă duc direct la fereastră şi mă uit spre golf. Soarele a apus încă de acum câteva ore, dar se mai văd raze de lumină prin port.

Asta mă linişteşte şi mai mult.

Mă concentrez pe o anumită rază care se află chiar în faţa mea. Cu ochii minţii îmi imaginez cum corpul îmi cade şi esenţa mea

luminoasă şi plină de dragoste pluteşte spre lumină... devine lumină. Mă simt uşurată. Fiinţa mea se măreşte şi văd doar strălucitoarea unicitate.

Nu ştiu cât timp a trecut, dar încep să mă întorc în trupul meu şi îl simt pe Declan cum vine din spate. Îmi dă părul la o parte şi se apleacă să mă sărute uşor pe gât şi pe ureche. Imediat mă întorc cu totul în bucătăria mamei lângă el, cu simţurile ascuţite la maximum.

Nu mai sunt obosită.

Mă cuprinde cu mâinile din spate ajungând până sub sâni.

Inspir.

Diferenţa dintre această lume şi cea din care tocmai m-am întors devine evidentă. Una e aproape exclusiv fizică iar cealaltă e transcendentă. Decid să nu mă opun şi să îi dau trupul meu acestui om care are nevoie disperată de el. Şi eu am nevoie de el.

– Unde e camera ta? întreabă el cu respiraţia grea.

– La etaj.

Ochii îmi sunt închişi şi savurează atingerile lui. Sunt uimită pentru o clipă când Declan mă ridică repede în braţe dintr-o singură mişcare. Nu îmi spune nimic în timp ce urcă scările cu mine în braţe. Mă lasă jos, în picioare şi îşi aduce fruntea lângă a mea. Îi vine greu să mă privească în ochi şi nu insist. Mă strânge în braţe şi mă sărută pe gât, la început încet, apoi din ce în ce mai lacom. Tânjeşte după apropiere şi eliberare. Sprijinindu-mă cu mâinile de talia lui mă arcuiesc spre el. Îl trag spre pat, mă las pe spate şi mă uit la el, muşcându-mi buza. Mă ţine uşor de gât şi îmi trage faţa spre a lui.

Tot corpul meu e pur şi simplu dorinţă. Mâinile mi se mişcă încercând să îmi acopere pieptul. El le dă la o parte uşor şi le pune una peste cealaltă pe pat, deasupra capului meu. Aproape că uit să respir.

Urmează fusta mea scurtă şi colanţii. Îmi aruncă o privire din cap până în picioare. Mă simt expusă şi intimidată până când îi prind privirea şi văd cât de mult mă doreşte. Îmi dă jos toate hainele. Şi sunt doar eu. Mă zbat. Mă agit. Aştept.

Declan îngenunchează lângă mine şi îmi pune o mână pe abdomen.

– Parcă am aşteptat o eternitate să te văd aşa. Înghit în sec şi tremur în timp ce el îşi dă hainele jos. Nu ştiu unde ar trebui să mă uit, aşa că îl privesc cu totul.

Îmi sărută buzele cu atât de multă pasiune încât uit unde sunt. Singurul meu gând, singurul meu simţimânt, este că vreau să mă topesc alături de omul acesta şi focul nostru să fie văpaia sentimentelor. Trecând de la buze la gât începe o coborâre ameţitoare, mai jos, mai jos, mai jos. Mâinile îi sunt ancorate de şoldurile mele. Instinctiv îmi trec mâna prin părul lui, îl prind de cap, îl ghidez.

– Cum e posibil să ai pielea atât de fină? Vorbele lui curg ca mierea, cu mâinile se întinde către sâni. A trecut atât de mult timp. *Adhraim thu.* Vocea lui e adâncă şi groasă.

Gura lui e în dreptul buricului meu. Nu mai am răbdare, dar el insistă să avanseze încet. Dureros de încet.

Îmi pune mâinile pe talie şi cu coatele îmi desparte încet picioarele. Gura lui îmi gustă pe rând coapsele.

– Ellie.

Simţindu-i respiraţia pe piele, mă las în voia unui sentiment de căldură şi siguranţă de care nu am mai avut parte până acum. Mă las pradă lui, căzând uşor până când sunt chemată înapoi de dulcele gust al eliberării. Îl trag uşor de păr în sus. Îl vreau. Îl vreau cu totul. Se ridică deasupra mea, îmi sărută iar gâtul şi îmi muşcă urechea. Îmi ridic şoldurile nerăbdătoare şi răspunsul nu se lasă aşteptat.

Mă pătrunde mai încet la început până când într-un final se găseşte la fel de pierdut ca mine. Dând şi primind într-un ritm delicios mă aduce pe culmi. Mă aduce cât de aproape se poate aduce. În tot timpul îmi şopteşte *„Ádhraím thú"* până când vorbele i se topesc în gemete.

Îl trag spre mine şi îi sprijin fruntea cu a mea. Lipsiţi de suflu ne încolăcim trupurile. Nimeni nu spune nimic. Adormim.

CAPITOLUL 40

Ellie

Lumina soarelui își face simțită prezența pe obloanele ferestrelor. Declan doarme tun și mici raze de lumină se joacă pe pielea lui goală. Cu greu mă hotărăsc să nu-l ating. Micile pelicule de lumină sunt așa de puternice că pielea îmi lucește în locurile pe care s-au așezat și abia pot să văd ceva în cameră. Îmi trag pe mine puloverul preferat și o pereche de pantaloni de yoga și îmi prind părul într-un coc neglijent. Încerc să nu-l trezesc. Arată așa de liniștit, de neatins de griji.

O aud pe Louisa șoptind:

– Asta suntem cu adevărat.

Găsind în sfârșit o pereche de ciorapi curați, mă duc pe vârfuri până la el și îl sărut pe frunte. Tresare un pic. Îi văd pieptul urcând și coborând și mă gândesc cum arăta când era mic, cât de mult s-ar fi bucurat mama lui să-l vadă dormind așa frumos.

Cu gândul la el, mă întorc și plec.

Coborând scările o aud pe mama cântând în bucătărie. Mă opresc un pic în hol doar ca să o privesc. E îmbrăcată cu un tricou lung și se mișcă încet pe ritmul cântecului. Buclele ei blonde se mișcă grațioase în timp ce se învârte cu o spatulă în mână. Sunt iar fata ei. Alerg spre ea.

E surprinsă şi râde.

– Ellie! Credeam că dormi, iubita. Ce mai faci? Parcă a trecut un an de când nu ne-am mai văzut.

Pare îngrijorată dar încrezătoare în mine iar mie îmi vine să izbucnesc şi să îi spun că am nevoie de ajutorul ei. Că o să am mereu nevoie de ajutorul ei. Dar nu o fac.

– Ştiu, îi spun în loc să mă confesez.

Îmi toarnă o ceaşcă de cafea şi ne aşezăm la masa din bucătărie. Împărţim un moment plăcut de linişte în timp ce mă masează pe spate. Îmi închid ochii puţin şi imediat am o viziune cu Janey. Mă cuprinde şi trece. Bineînţeles... Frances era Janey.

– E şi Declan aici? Am văzut nişte pantofi bărbăteşti la uşă.

Dau din cap că da şi îi spun că e sus. O întreb de ce nu e şi Jack cu ea.

– E ocupat cu portretul lui Declan. E superb, Ellie, chiar superb. Trebuie neapărat să te duci să îl vezi, spuse ea trăgându-şi sub ea pe scaun picioarele.

– O să mă duc, îi spun. Voi v-aţi împăcat?

Obrajii i se înroşesc şi zâmbeşte un pic.

– Asta nu e o întrebare cu un răspuns simplu...

Mă grăbesc să îi spun că nu trebuie să îmi dea mie vreo explicaţie. Ea nu e de acord.

– Nu, e ok. Ne-am întâlnit întâmplător ieri, când cumpăram o sticlă de vin, şi ne-am trezit că am rămas vorbind. El s-a schimbat. Adică mă rog, e acelaşi dar cred că m-am schimbat eu. Sunt împăcată cu mine şi nimeni nu poate schimba asta. Acum sunt sigură de asta. Şi bănuiesc că a devenit clar pentru mine că vreau să petrec mai mult timp cu oameni care să mă facă să mă simt bine şi să râd. În timp ce vorbeşte învârte neîncetat cana pe masa de lemn, zâmbind. El mă face să râd.

– Mamă, dacă tu eşti fericită atunci şi eu sunt fericită. Şi chiar vorbesc serios. Pentru foarte multă vreme Frances trăise doar pentru mine. Să îmi aducă mie chestii, să îmi facă de mâncare, să mă

asculte. Abia acum încep să văd întreg tabloul existenței ei. Văd cum ne-am ajutat și cum am învățat una de la cealaltă fără să știm.

Văd în ochii ei că e mândră de mine.

– Să vorbim despre tine! Ce ai descoperit cu doamna Dawes?

Îi spun tot. Fiecare cuvânt găsește repede loc în sufletul ei deschis și răbdător. Îi povestesc despre William și Louisa. Despre Declan și cum a încercat să își ia viața înainte să ne cunoaștem. Despre vina pe care a purtat-o atâta timp. Tot ceea ce face mama e să mă aprobe, să-mi dea părul din ochi și să-mi ofere sprijin tăcut. Termin toată povestea cu experiența din bucătărie. Nu am nicio concluzie specială sau vreo chestie înțeleaptă de transmis. Îi spun doar prin ce-am trecut.

– Dumnezeule, Ellie, ai avut o experiență spirituală.

Râd în gura mare.

– Cam așa s-a simțit!

Frances mă privește printre pleoape.

– Să nu te aștepți să înțelegi perfect tot ce ți s-a întâmplat. Ai nevoie de ajutor, de ajutor divin ca să înțelegi.

– O am pe Louisa, îi spun eu, întrebându-mă dacă cumva asta e destul de divin.

– Perfect! O să fie ghidul tău prin toate întâmplările astea.

– Viziunile m-au făcut specială. Acum înțeleg, sau cred că înțeleg. Se pare că menirea mea e să ajut oamenii să își amintească lucruri. Cred că trebuie să îi ajut să își descopere cele mai adânci angoase... vină, rușine, durere...

Frances se întinde și îmi dă la o parte o șuviță și mă face să mă întreb dacă dragostea de mamă se termină vreodată.

– Mă bucur pentru tine.

– Simt cum o parte din vina pe care Louisa o purta cu ea a murit în seara aceea și abia acum îmi dau seama ca e posibil ca sufletul meu să fi purtat adânc închise aceste sentimente toți acești ani.

Frances se uită la mine și simt că vrea să întrebe ceva.

– Ce este? o întreb eu.

Ea se mușcă de buză.

– Nimic doar că... mă simt fericită că putem să vorbim despre asta acum. Foarte multă vreme am crezut că eşti în largul tău doar când vorbeai cu Doamna Dawes si apoi ani de zile nu ai vrut deloc să abordezi subiectul. Aşa că acum e frumos.

– Cred că ar trebui să fac ceva cu aceste viziuni. Cred că ar trebui să încep să îi ajut pe alţii... Începând chiar de acum, nu? mă confesez eu mai departe.

Frances se întinde şi mă apucă de bărbie.

– Dacă poţi fi de ajutor aşa, de ce nu?

Dacă mama are dreptate şi ajutându-mă pe mine îi ajut şi pe alţii, atunci sunt ok cu asta.

Sunt şi mai fericită acum.

Îi las cuvintele să plutească în atmosfera leneşă de dimineaţă.

Plec din bucătărie şi mă hotărăsc să văd dacă Declan s-a trezit. În timp ce urc scara cineva bate la uşă. Văd o claie de păr roşu pe lângă perdeaua gemuleţului de lângă uşă. E doamna Dawes.

– Ce surpriză plăcută, îi spun în timp ce îi iau haina mov şi fularul portocaliu.

– Păi, iubita, nu mai aveam răbdare să te văd şi să te întreb cum a mers meditaţia aseară. Îşi ridică umerii în sus entuziasmată. Îmi place de mor când se preface că nu ştie ce s-a întâmplat. Pe mine nu mă păcăleşte.

– Sunt sigură că ştiţi povestea cel puţin la fel de bine ca mine! spun eu tare în timp ce ea mă priveşte prefăcându-se că nu înţelege.

Podeaua de sus scârţâie. Declan s-a trezit. Îl strig pe nume şi îi spun să vină şi el în bucătărie. În timpul acesta o conduc pe doamna Dawes la masă. Frances se pregăteşte să o ia în braţe şi mi se pare că am în faţă două lumi diferite aflate la o primă întâlnire. Au trecut 14 ani de când aceste două femei s-au întâlnit pentru mine. Mă face să mă simt emoţionată, de parcă nu aş fi meritat să se facă atâta caz pe seama mea. Gândul acesta îmi tot vine prin cap din când în când. Îndoielile şi fricile mele nu mai au aceeaşi substanţă ca în trecut.

Ne așezăm și îl așteptăm pe Declan. Nu trebuie să așteptăm mult. E superb de ciufulit și plin de viață.

– Bună dimineața doamnelor. Își întinde brațele deasupra capului cu un căscat lung.

Doamna Dawes nu se poate abține.

– Ellie se pregătea să ne spună ce s-a întâmplat aseară. Declan tușește iritat, așteptând ca doamna Dawes să specifice mai multe și își toarnă o ceașcă de cafea.

– Despre ce ai văzut, cu Louisa... rânjește de parcă ar citi schimbările de pe fața lui.

Povestesc încă o dată întreaga experiență, plus întâmplarea din timpul ceaiului și doamna Dawes dă din cap. Îmi spune că e posibil ca după o regresie de lungă durată să te afli cumva între două vieți. Îi mai spune că vocea Louisei încerca probabil să mă ghideze spre existența mea actuală.

Sunt confuză.

– Dar cum poate vocea Louisei să mă ghideze înapoi când eu mă simțeam prinsă între viața mea de acum și cea a Louisei?

Frances nu întârzie cu răspunsul.

– E simbolic, Ellie. Dacă te ghidează Louisa nu înseamnă că te ghidează ea ca persoană. Ci ceea ce reprezintă. Tot ce contează e ca ea să îți fie de ajutor.

– Mama ta are dreptate, dragostea mea. Louisa și Măicuța Maria. Gândește-te la asta. Mama ei, Maria a murit când ea avea 12 ani. Era simbolul perfect de dragoste divină pentru momentele în care gândul la mama ei biologică ar fi fost prea dureros. Că tot vorbeam...

– Ce? mă panichez eu pentru o clipă fără să știu exact despre ce e vorba.

Doamna Dawes se uită la mine, apoi la Frances, apoi iar la mine.

– Nu știu dacă e bine să îți spun asta dar, eu eram mama ta în acea viață.

Inima îmi sare în gât și o mie de gânduri îmi apar în minte. În

mai puţin de câteva secunde realizez că are dreptate şi mă întreb de ce nu mi-a spus până acum.

– Dar... încep eu.

– Ştiu, Ellie. Te gândeşti că ar fi trebuit să îţi spun până acum. Îmi pare rău că nu am făcut asta. Tot ce pot să spun e că nu te-ar fi ajutat deloc să ştii asta.

O cred, deşi mă simt dată la o parte. Câteodată cel mai greu lucru de ştiut e că nu ştii nimic.

Declan e fascinat. Se trage mai aproape şi întreabă:

– Cine mai era acolo cu noi?

Doamna Dawes râde la el.

– Păi să vedem. Tynan era acolo. El era Sir Thomas.

– Las-o în...! Urlu eu fără să mă gândesc. Frances se uită urât la mine şi schiţez un gest prin care îmi cer iertare.

– Şi Alistair?... El era Edward. Oh, şi Janey...

– ... E Frances! Spun eu mândră şi mă uit la ea. E fericită. Începe să devină mai clar acum. Am evitat să mă gândesc la toate acestea în ultimele zile, dar până la urmă nu a fost aşa de rău. Bineînţeles, s-a întâmplat totul aşa cum ar fi trebuit, dar faptul că am încercat să evit atât de mult să trag o concluzie a fost mai agonizant decât experienţa în sine.

– Trebuie să-ţi mai spun încă ceva, Ellie. Bine, şi vouă Declan şi Frances. Mai ţii minte când am zis că timpul este o iluzie? La naiba, până şi Einstein ştia asta. Tehnic vorbind trăieşti aceste două existenţe simultan, şi multe altele. Ce vreau să spun e că împăcarea şi vindecarea pe care o simţi acum se va resimţi şi în viaţa aceea. Suferinţele sunt atenuate. Sufletele se vindecă.

Declan are o expresie uimită pe faţă.

– Vorbeşti serios? Adică faptul că Ellie şi cu mine vorbim despre această existenţă trecută ne ajută pe noi în aceea linie temporală?

– Da, aşa e. Expresia doamnei Dawes este cea a unei profesoare amuzate de elevul ei preferat.

– Dumnezeule! țipă Declan ridicându-se de la masă și trecându-și mâna prin păr. Asta am visat aseară.

CAPITOLUL 41

William

William stătea în fața șemineului strângând în mână o sticlă de whiskey. Era în ziua de Crăciun, la exact o lună după ce ea dispăruse, de când căzuse. Durerea nu îi dăduse pace deloc în toată această perioadă. Numai ideea că s-ar putea gândi și la altceva era complet absurdă.

Vântul de afară îl teroriza cu șuierul lui răzbunător. Părea că vine și după el. Împinsese un înger la moarte și trebuia să plătească cumva prețul. Nu are decât să fie vântul cel care să îi deschidă drumul spre iad sau spre marea care să-l înghită. Avea să stea acolo până se întâmpla asta.

Sir Thomas plecase cu o săptămână înainte, luând-o pe Janey cu el, dar Edward refuzase să-l abandoneze. William fusese prea obosit să-l convingă că nu e nevoie să rămână. În ultimele săptămâni abia mai simțea că trăiește. Mai degrabă i se părea că versiunea reală a lui plutește cumva deasupra.

Tatăl Louisei fusese încăpățânat de tăcut după dispariția ei. Nu părea supărat pe William, dar abia dacă îi mai vorbea iar asta era cumva mai rău. Când îi spunea totuși câte ceva încerca să îl convingă că Louisa nu s-ar fi sinucis niciodată.

– Îmi cunosc fiica, domnule Mara, îi spusese cu ochii umflaţi de atâta plâns. Nu şi-ar fi luat niciodată viaţa. Nu ar fi putut să facă aşa ceva!

Tot ce voia William era ca sir Thomas să îl lovească şi să pună să fie aruncat în ocean. Dar asta era cam egoist, nu? Să îţi doreşti o durere fizică care să o înlocuiască pe cea spirituală pe care o simţea acum. Durerea care îi cutremura sufletul neîncetat. Îşi dorea să moară şi el ca să nu îşi mai simtă sufletul aşa de torturat. Până la urmă, aşa merita.

De când plecaseră Sir Thomas şi Janey William nu s-a putut gândi la nimic altceva în afară de Louisa. Nu era niciun cotlon în întreaga clădire care să nu-i amintească de ea. Dar lui îi plăcea. Pentru el ea era încă prezentă în această casă şi nu o putea părăsi. Nu acum.

Janey i-a simţit durerea şi, atunci când a strâns lucrurile Louisei, i-a lăsat una dintre rochiile ei. Era cea pe care o purtase în seara aceea la Oban. Părea că trecuse o viaţă de când o văzuse acolo, venind spre el cu aura păşindu-i înainte. Agăţase rochia deasupra de fereastră şi o lăsase cumva în bătaia vântului care intra pe geamul deschis, răspândind parfumul ei peste tot. S-a lăsat învăluit de el până a căzut în genunchi într-un plânset atât de tăiat de durere că nici el nu îl mai auzise vreodată.

Aşa îl găsise Edward. Asta se întâmplase acum o oră.

După ce îl trimise la culcare pe omul mai în vârstă decât el, William se relaxă în singurătatea lui. Era beat aşa că atunci când cea mai frumoasă femeie cu părul roşcat închis apăru în faţa lui trebui să clipească de câteva ori ca să îşi revină.

– Louisa?

– Bună, William. Prezenţa ei era luminoasă, dar reală. Arăta plină de viaţă. Stătea pe scaunul de lângă el pe care stătuse de atâtea ori.

– Nu se poate, spuse el şocat ridicându-se în scaun şi aproape pierzându-şi sticla.

-- Șșș... Nu sunt aici să te bântui, dragostea mea. Nici să-l sperii pe Edward. Ai nevoie de mine și sunt aici. E simplu.

William căzu în genunchi în fața ei și ea se aplecă în întâmpinarea lui.

– Louisa, nu se poate. Te-am văzut căzând...

Ea îl privi cu gingășie și îl făcu să vină și mai aproape cu candoarea ochilor săi.

– Știu că ai băut, dar ești încă lucid. Am venit să te ajut, nu să rămân. Nu pot să rămân. Știi și tu asta, dragostea mea.

Cuvintele ei îl lăsară în ceață. Oare avea închipuirile astea din cauza băuturii? Sau în sfârșit o lua razna? Avea ochii atât de înlăcrimați că o vedea distorsionat. Își ținea respirația. Întinse o mână să o atingă și se opri la un centimetru de obrazul ei, tremurând.

Vocea ei era ca un fum gros care îl învăluia.

– Poți să mă atingi. Sunt reală. Sunt cum eram înainte.

Îi atinse părul la început și simți firele reale și mătăsoase cu buricele degetelor. Uitându-se la ea primi din priviri invitația de a continua. Își plimbă degetele pe lângă ochi și pe nas. Ea trase aer în piept, iar obrajii i se colorară sub atingerea lui. William își închise ochii și înghiți în sec mișcându-și degetele spre buzele ei. Două semiluni de un roz perfect. Gura lui trecu bariera distanței și se minună de căldura și moliciunea ei. Voia să îi exploreze trupul și mai mult, dar erau atât de multe lucruri pe care voia să le întrebe, să i le spună. Voia cu disperare să îi audă iar vocea.

O apucă delicat de gât și își puse fruntea pe a ei închizându-și ochii cuprins de agonie.

– De ce m-ai părăsit?

Louisa îl mângâie pe păr și îi șopti doar:

– Șșș... Totul e bine.

Cuvintele lui se rostogoleau greoaie și încărcate de suferință.

– Nu merit așa ceva. Și cu o dorință pe care cineva nu ar putea să o numească altfel decât afundată în durere, o ridică pe sus și o duse în camera lui.

Era întuneric dar ştia fiecare colţ din cabană. O strângea dureros de tare în braţe. Nu voia să o piardă. Dacă era doar un vis în niciun caz nu voia să se trezească. O aşeză pe pat şi o privi în toată splendoarea ei. Ochii ei verzi păreau mai mari şi mai limpezi decât înainte. Părea aşa de senină şi vie. William îşi dorea să-i cuprindă toată esenţa, dar avea nevoie de un răspuns mai întâi.

Se aşeză lângă ea sprijinit pe un cot şi o întrebă iar.

– De ce, Louisa?

Ea îi sărută căuşul palmei şi apoi îi puse mâna pe obraz.

– Aşa a fost să fie, dragostea mea. Eu nu am făcut decât să aleg între a renunţa la dragoste şi a cădea în frică.

– Louisa, te rog! Nu pot să înţeleg toate non-sensurile astea psihologice. Ştii foarte bine ce te întreb.

Ea încuviinţă din cap.

– Da, ştiu, îi şopti. Adevărul e că nu mai puteam suporta să văd că mă urăşti şi în acele momente William, mă urai.

El încercă să protesteze. Ea îl opri.

– Oamenii sunt mai mult decât capabili să urască, iubitule. Ne construim vieţile în jurul acestui sentiment. Mai important e că am văzut asta în tine şi am fugit. Ştiu că ce vedem în alţii există şi în noi. Ştiu că şi în inima mea exista ură. Am intrat în panică. Nu am vrut să mă arunc. Dar mintea îmi umbla razna şi vântul era puternic. Am fost purtată de el şi aruncată. Nu am simţit nimic. Corpul meu nu a simţit nicio durere şi sufletul meu nu a încetat să existe.

– Înseamnă că eu te-am împins la asta. Te-am împins de pe mal cu furia mea.

Louisa respira uşor radiind un aer de împăcare de sine.

– A fost alegerea mea să fug. Nu m-ai împins tu. Acum nu se mai poate face nimic. Sunt fericită în locul în care sunt şi sunt mereu cu tine. Nu o să te abandonez, dragul meu.

El încerca să nu izbucnească în plâns în timp ce o asculta. Încercă să păstreze dialogul.

– Şi cu toate astea nu mai eşti, nu-i aşa? Nu înţeleg Louisa! De

lângă mine tot ai dispărut. Nu poți să îmi spui că nu e adevărat, spuse el disperat.

Louisa îl trase deasupra ei.

– Nu mai sunt fizic. Sunt însă aici acum pentru că te ajută pe tine. Asta e tot ce trebuie să știi. Poți să înțelegi asta?

William își așeză capul pe pieptul ei hotărând să nu mai plângă. O lăsă să-l liniștească.

– Pot.

O auzi suspinând și o cuprinse cu brațele.

– Te iubesc, Louisa. Luna asta care a trecut a fost iadul meu. Am plâns mai mult după tine decât...

Louisa îl sărută pe creștet.

– Știu.

– Îți e dor de mine acolo unde ești tu? întrebă el timid, ca un copil.

Ea râse cu inima ușurată.

– Nu e nevoie să îmi fie dor de tine unde sunt acum William, pentru că ești și tu acolo. Toată lumea la care ținem e acolo.

– Sunt și eu acolo? Dar eu sunt aici! Cum se poate așa ceva?

– Nu te preocupa așa de mult, iubita mea. Nu trebuie să crezi tot ce spun, ce e important e să nu uiți ce ți-am spus. În timp ce îi spunea asta îl mângâia cu degetele pe spate.

– Asta pot să fac.

– Mulțumesc, William. Liniștește-te acum. Închide ochii. Să știi că sunt aici cu tine.

El se ridică panicat.

– Te gândești să mă părăsești iar?

Louisa zâmbi și îl sărută. Era pierdut în brațele ei. Sărutând-o și el mai apăsat simți pentru prima dată după atâtea săptămâni cum trupul i se relaxează. Își împreunară mâinile și le întinseră pe pat ca pe niște aripi.

Vântul intra ușor pe fereastra întredeschisă, dar nici unul dintre

ei nu simțea frigul. Era într-o mică bucată de rai aflată între lumi. Era acolo unde numai cei ce se iubeau la fel de mult ca ei ajungeau.

Nu mai exista nimic pe lume decât locul în care se aflau.

Nu mai exista nimeni.

În sfârșit William adormi.

CAPITOLUL 42

Ellie

Jack şi cu mine suntem în living. Mama se pregăteşte să plece să îşi ţină cursul de yoga în Lions Head iar Declan este sus, la duş. Jack doar ce a sosit... din senin. Se pare că de acum înainte o să ne tot trezim cu el aşa.

Jack nu-şi mai încape în piele de bucurie.

Mă cercetează atent. Se uită atât de amuzat la mine că mă simt stânjenită. Îmi vine în gând faptul că probabil are impresia că ştie ceva compromiţător despre mine. Gândul îmi stăruie greoi deasupra capului.

Nu clipeşte.

– M-am tot ţinut să te întreb, Ellie. Declan ştie ceva despre tabloul acela?

Îmi dreg glasul şi încerc să îmi găsesc o poziţie firească pentru picioare.

– Care tablou?

Jack rânji cu toată gura.

– Ştii foarte bine care tablou, Ellie Stewart. Nu te mai preface. Nu erai Miss „Sunt o femeie independentă" când ai apărut la uşa

mea goală cum te-a lăsat Dumnezeu şi purtând doar haina aia roz pe care ţi-a cumpărat-o mama ta?

– Vorbeşte mai încet!

Tonul meu era foarte ridicat pentru cineva care încerca să vorbească în şoaptă, dar chiar îmi venea să urlu la el. Ştiam că nemernicul o să aducă vorba despre micul meu moment de rebeliune adolescentină. La naiba.

– Ellie, nu e cine ştie ce. Nu mă dau în vânt după adolescente. Pentru mine a fost ca şi cum aş fi pictat un pantof.

Râdea... se simţea bine. Eu fierbeam. Nu voiam să-l audă Declan.

– Jack, pentru numele lui Dumnezeu! Încetează cu subiectul ăsta!

– Fac şi eu mişto, Ellie. Un pic de rebeliune nu a făcut rău nimănui. Şi ai fost perfectă, apropo.

Acum eram un pic interesată.

– Cum adică perfectă?

El zâmbi cald.

– Nu ai nevoie de mine să îţi spun asta, cu siguranţă. Eşti frumoasă şi ai un suflet la fel de frumos. Mereu am fost de părerea asta.

Chiar atunci aud pe cineva coborând scările. Când mă întorc îl văd pe Declan trecând repede pe lângă noi.

La naiba.

A auzit tot.

Declan

Când scap din casa aia, Noiembrie mă loveşte direct în faţă. Trebuie să mă pierd puţin. Să mai am un ultim moment bun.

Mă scarpin pe braţ şi apoi îmi trec mâna prin păr.

Inima îmi bate cu un ritm pe care mi-aş dori să-l pot schimba. E

complet nesincronizat cu ceea ce îmi doresc eu acum. Cu fiecare pas mă îndepărtez de nebunie. Ştiu clar unde mă duc.

Dau colţul când se termină Bay street şi dau peste tata. Stă pe o bancă între han şi magazinul de băuturi. Aceeaşi bancă pe care stătea Ellie acum doar câteva zile.

Mă vede şi îmi face semn cu mâna să vin spre el. Observ îngrijorarea de pe chipul lui.

– Declan, ce mă bucur că eşti aici. Tocmai mă pregăteam să te sun.

Îmi bag mâinile în buzunar să mă încălzesc.

– Ce s-a întâmplat?

Îmi face semn să mă aşez lângă el. Oftează adânc şi simt că are nevoie să îşi uşureze sufletul de o povară. Pare că a adunat mult curaj ca să o facă.

– Declan, te-am neglijat eu cumva?

Pe bune? Asta e întrebarea? Răspund repede:

– Nu, tată. Deloc. Am petrecut doar mult timp cu Ellie. Ştii şi tu asta.

El schiţează un zâmbet.

– Nu mă refer la ultima săptămână, băiete. Mă refeream dacă am făcut asta în copilăria ta... mă rog de când eşti tu?

Îmi vine să reacţionez negativ, dar privirea din ochii lui mă opreşte. M-a mai întrebat asta şi cu alte ocazii şi răspunsul e la fel.

– Nu, mă grăbesc să îi spun. Tu şi mama aţi avut mereu grijă de mine. Trebuie să laşi deoparte sentimentele astea de vină, tată. Eşti prea în vârstă să îţi baţi capul cu asemenea prostii. Îmi pun mâna pe umărul lui şi el se uită la mine.

– Ştiu că tu chiar vrei pleci mai departe şi să călătoreşti, aşa că poţi să o faci. Pe bune, e ok. Sunt bine.

Îmi rumegă cuvintele cu o privire pierdută. Norii sunt joşi şi par că singurul lor scop e să acopere ca o pătură, liniştea care s-a instalat între noi.

– Sper să nu mă urăşti pentru asta, dar cred că îmi e frică de fericirea asta a ta. Mă uit la el mirat.

– Ai fost mereu trist, Declan. Aşa erai tu în mod normal. Posibilitatea ca tu să te schimbi mă sperie puţin. Nu sunt invidios pe fericirea ta, bineînţeles. Voiam doar să fiu sincer cu tine. Eşti bărbat acum. Eşti chiar de ceva vreme. Meriţi să fiu sincer cu tine.

Înţeleg ce spune pentru că aşa simt şi eu. Îmi e teamă de propria fericire. De fapt chiar ideea în sine mă sperie pentru că nu ştiu ce o să se întâmple după? Dacă nu e aşa cum ai crezut sau dacă nu durează? Cel puţin depresia era ceva previzibil. Îi povestesc totul tatălui meu. Cuvintele curg repede de parcă ar fi un nisip fin care mi se scurge fără efort printre degete.

Mă descarc de lucruri de care nici nu aveam habar că mă apasă.

Tata se întinde şi mă ia în braţe pentru prima dată de când eram copil până azi. Are nevoie de dragostea mea la fel de mult pe cât am eu nevoie de a lui. Suntem egali.

Sunt pe acoperişul farului din port. Uitându-mă spre mare aud paşi stârnind pietrişul de pe poteca care duce la far şi văd o dâră de blond şi negru alergând spre mine.

Ea fuge. De ce fuge? Plânge. Dar de ce plânge? Dispare sub acoperişul de la primul nivel şi aud scara de metal scârţâind.

– Ellie? o strig. Ellie! Ce faci acolo?

Se aud mai multe scârţâituri şi plânsete.

– Încerci să urci? Dumnezeule, Ellie! Există o uşă! Mă opresc când îmi dau seama că urlu.

– Cobor eu, îi spun, mult mai calm acum.

Când ajung jos, fug spre ea şi o iau în braţe iar ea îşi încolăceşte picioarele în jurul meu. E plânsă şi emoţionată.

O sărut pe tâmple.

– Ce e, Ellie? Ce s-a întâmplat?

Printre lacrimi încearcă să îmi spună ceva.

– Ce naiba căutai acolo sus?

O las jos din brațe și mă uit la ea.

– Ce?

– M-ai speriat de moarte! Am dat peste Alistair și spunea că ai plecat în direcția asta. Eram așa de... așa de speriată ca nu cumva să... Apoi începe să râdă din toată inima.

– Ce fraieră sunt! Cum am putut să cred așa ceva?

Râd și eu. Totul e atât de absurd. Și în acele momente de râs incontrolabil îmi dau seama că îmi iau eu mereu supărările atât de în serios, că le las mereu să mă tragă în jos, și pentru ce?

E o eliberare. Abia acum ne bucurăm după toate cele prin care am trecut, după toate cele pe care le-am văzut.

– Mulțumesc că ți-ai făcut griji, ce să zic și eu acum, îi spun râzând. Mă doare burta de atâta râs.

Ochii ei sunt plini de voioșie. Nu mă pot abține să nu mă iau de ea.

– Deci, ia spune-mi și mie ce e cu tabloul acela.

O mină confuză îi apare pe față.

– Tabloul? întreabă ea încet.

– Hai, Ellie... tabloul... cel pe care l-a făcut Jack. Am auzit toată discuția. După ce plecam de aici aveam de gând să mă duc la bancomat. Am de gând să-l cumpăr de la el.

Nu-i vine să creadă.

– Sigur nu ai înnebunit? Chiar vrei să-l cumperi?

– Cum, Doamne iartă-mă, să nu-l cumpăr? Doar nu o să las pe altcineva să-l aibă. Oricum o să te pictez și eu și o să o fac mai bine decât ar putea Jack Baley vreodată. Și știi de ce?

Dă din cap că nu și își mușcă buza.

– Pentru că știu ce poate face trupul tău. Știu cum se aude, ce umbre i se potrivesc, cum arată când ai pielea de găină sau îți este cald. Îl știu pe tot, Ellie și el nu.

Ea zâmbește și obrajii ei palizi se îmbujorează.

– Nu, nu-l știe.

– Bineînțeles, mormăi și o mușc ușor de buze. Știe că nu sunt

așa de posesiv pe cât spun. Hai! Să mergem să îi dăm nemernicului banii și să ne întoarcem la mine la hotel. Avem treabă.

Ea se trage un pic înapoi și mă privește în ochi.

– Am fost naivă nu? Adică întreb pentru că... s-au întâmplat așa de multe și...

O sărut pe frunte și îi spun:

– Știu, dar nu ai fost singura.

Și cu asta ochii ei au început să bată iar spre albastru, spre o culoare mai calmă. Înțelegem amândoi că nimic din ceea ce facem nu contează atât de mult pe cât credem. Suntem dansatori într-un vis din care într-o bună zi ne vom trezi fără să ne amintim nimic. Și o să fie mereu în ordine.

Totul în ordine.

Ce spun oamenii despre: *Înainte să fiu eu*

„Îmi place la nebunie povestea și scriitura – lirică romantică și spirituală. Cititorul este introdus într-o poveste pe care o va savura mult timp după ce va lăsa cartea din mână. Pur și simplu nu poți să nu te gândești la adevărurile și posibilitățile pe care le explorează.“

– Elise Ballard, autoare a **Epiphany: True Stories of Sudden Insight to Inspire, Encourage and Transform**

„Danielle Boonstra e o povestitoare de miracole ale inimii. În povestirile ei este mereu în căutarea adevărului și astfel te ajută și pe tine să faci la fel.“

– Gabrielle Bernstein, autoare a **Spirit Junkie**

„Sfârșitul secolului al XVIII-lea iese la lumină în acest roman plin de dragoste. Un roman despre vindecarea rănilor din trecut prin deschiderea către dragoste și adevăr, în prezent. Danielle Boonstra creează personaje pline de pasiune, memorabile și împletește firele trecutului și ale prezentului pentru a obține o carte care te inspiră și te obligă să o citești!“

– Susan Dugan, autoarea volumului de eseuri **Extraordinary Ordinary Forgiveness** și al celui de povestiri **Safe Haven.**

O carte rară. Despre transcendenţa dragostei şi reîncarnare. O adolescentă se întâlneşte azi cu un tânăr pe care l-a mai întâlnit în viziunile sale cu 200 de ani înainte. Câte vieţi trăim? Şi de câte ori iubim? Un roman tulburător despre fiinţa noastră. Scris de o canadiancă deja celebră.

„Sfârşitul secolului al XVIII-lea iese la lumină în acest roman plin de dragoste. Un roman despre vindecarea rănilor din trecut prin deschiderea către dragoste şi adevăr, în prezent. Danielle Boonstra creează personaje pline de pasiune, memorabile şi împleteşte firele trecutului şi ale prezentului pentru a obţine o carte care te inspiră şi te obligă să o citeşti!"

– Susan Dugan, *autoarea volumului de eseuri* Extraordinary Ordinary Forgiveness *şi al celui de povestiri* Safe Haven.

„Danielle Boonstra e o povestitoare de miracole ale inimii. În povestirile ei este mereu în căutarea adevărului şi astfel te ajută şi pe tine să faci la fel."

– Gabrielle Bernstein, *autoare a cărţii* Spirit Junkie

ISBN 9786068403892
ISBN 606840389-0

